

HALKIN KURTULUŞU

18 TEMMUZ 1977
250 KURUŞ

65

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Faşist hükümetin baskı ve terörüne boyun eğmeyeceğiz

İki yıldır emekçi halkın mücadelesini kanla baktırmaya çalışan katil MC hükümeti yeniden inşa edilmeye çalışılıyor.

Emekçi halka zulüm kan ve yoksulluktan başka hiç birşey vaadetmeyen faşist hükümet yıkılmaya mahkumdur. Böyle bir hükümetin uzun bir süre ayakta kalabilmesi son derece zordur.

Ancak, bu gerçeği tesbit ederken şu reformist hataya asla düşülmemelidir; faşist diktatörlük halka saldırısını yavaşlatmayacaktır. Tersine, içinde bulunduğumuz koşullar faşist diktatörlüğün, halka karşı saldırısını daha da arttırmasına yol açacaktır.

Bu koşullarda proleter devrimcilere düşen görev, faşist bir hükümetin kurulmasına karşı en şiddetli ve kararlı direnişin gerçekleşmesini sağlamaktır. Eğer bu hükümet kurulur ve güvenoyu alırsa onun ezilmesi için mücadele kararlılıkla sürdürülmelidir.

Faşist diktatörlüğün en açık zulüm ve saldırı aracı olan böyle bir hükümete karşı emekçi halk yığınları derin bir nefret duymaktadırlar. Emekçilerin kendiliğindenlik düzeyini aşamamış fakat son derece yaygın ve derin muhalefetleri doğru bir devrimci çalışmayla bilinçli anti-faşist kitle direnişi haline getirilebilir.

Bu günün koşullarında faşist bir hükümetin kurdurulmaması veya kurulduğu takdirde yıkılması için yürütülecek olan mücadele, daha ilk adımlarında çok büyük yığınları etrafında birleştirilebilecek bir mücadeledir.

Bu mücadelenin devrimci bir şekilde yürütülmesi esas dikkat etmemiz gereken noktadır.

Bu mücadele daha şimdiden en geniş yığınların gözünde haklı zorunlu ve meşru bir mücadeledir. Herkes bu hükümete karşı direnmek gerektiğinde hemfikirdir. Fakat bu mücadelenin hangi hedefe bağlanacağı konusunda son derece değişik düşünceler mevcut bulunmaktadır.

Proleter devrimciler hükümetin yıkılması mücadelesini hangi temel hedefe bağlamaktadır?

Biz, faşist hükümetin yıkılması mücadelesini faşist diktatörlüğün yıkılması mücadelesinin bir unsuru olarak görüyoruz. Faşist hükümetin yıkılması mücadelesi, kitlelerin devrimci proletaryanın bağımsız siyasetinin önderliği altında faşist diktatörlüğün temellerine yönelen bilinçli mücadelelerinin yaratılmasının ve geliştirilmesinin bir adımı ve unsurudur. Faşist hükümetin yıkılması mücadelesi reformist bir taktik değil, devrimci bir taktiktir.

Faşist hükümetin yıkılması için mücadele, Ulusal Demokratik Halk Devriminin bir parçası, ona tabi bir taktiktir.

FAŞİST HÜKÜMETİN EZİLMESİ VE EKONOMİK YAŞAM KOŞULLARINININ DAHA DA KÖTÜLEŞMESİNİ ENGELLEME SOMUT HEDEFLERİ ETRAFINDA EN GENİŞ YIĞIN EYLEMLERİNİ ÖRGÜTLEYELİM!

Ekonomik buhranın derinleşmesi, yığınların yaşama koşullarını daha da kötüleştirecektir. Bu durum hakim sınıfların buhranın yükünü kitlelerin sırtına yıkma çabalarının karşısında etkili mücadeleler verilmesini gerektirmektedir.

Faşist hükümetin en belirgin özelliklerinden biri, bu konuda en vahşi tedbirleri alma eğilimidir. Geçmişte DGM girişiminde ve diğer bir çok ekonomik "tedbir"iyle çalışanların nasıl azgın bir düşmanı olduğunu göstermiş bulunan MC partilerinin, yeni dönemde çok daha soyguncu ve talancı bir yol izlemeleri kaçınılmazdır.

Bu şartlarda kitleleri faşist diktatörlüğe karşı mücadelede seferber ederken başlangıç noktası olarak ekonomik yaşama koşullarının kötüleşmesine karşı mücadele ve faşist hükümetin ezilmesi için mücadele birlikte kullanılmalıdır.

Bu başlangıç noktalarından kalkarak en geniş yığınları kitle eyleminin

De.sa.7.sü/1'de

CHP-AP KOALİSYONU ÖNERİSİ

Faşist diktatörlükle uzlaşmada ileri bir adım

Geçtiğimiz hafta Ecevit Demirel'e CHP - AP koalisyonu kurulmasını önerdi. Demirel ise 2. MC'yi kurmaya çalıştığından, bu öneriyi reddetti. Ecevit'in bu yeni, ama CHP'deki gelişmeleri doğru bir bakış açısıyla izleyenler için hiç de şaşırtıcı olmayan önerisi üzerine parti başkanlarından, iş adamlarına kadar bir çok kişi ve kuruluş görüşlerini belirtti.

CHP'nin gerici niteliğini bir kez daha ortaya koyan bu koalisyon önerisi CHP'deki gelişmelerin doğal bir sonucudur. CHP bugün vetolarıyla, yeni milletvekilleriyle, kabinesiyle, hükümet programıyla iyiden iyiye gericileşmiş, halkın çıkarlarını bir kenara atmış, -savunması da beklenemezdi- faşist diktatörlüğün yarasına merhem olmaya çalışan bir partidir. CHP, işbirlikçi büyük burjuvazi ve feodal toprak ağalarının büyük bir kesiminin tercihi durumuna gelmiştir ve hakim sınıfları incitmemeye çabalamakta, attığı her adımda onların tercihine layık olmaya çalışmaktadır. CHP'nin AP - CHP koalisyonu önerisi onun temsil ettiği sınıf karakterini ve gerici niteliğini en açık biçimde gözler önüne sermiştir. Düne kadar faşist gözüyle baktığını söylediği AP'ye koalisyon teklif etmekle CHP, kimin çıkarlarının savunucusu olduğunu ortaya koymuştur.

CHP bugünkü işleviyle, devlet cihazını halkı karşı koruyan, faşist diktatörlüğün devamından ve halkın mücadelesine karşı onun daha da onarılması ve pekiştirilmesinden yana olan bir partidir. Onun

De.sa.7.sü.8'de

Türkler hangi Genel Grevi "olumlu" buluyor? Halil Tunç kimin çıkarlarını savunuyor?

Devrimci Genel Grev mi? Karşı Devrimci Taktik mi?

Son günlerde faşist ve sosyal faşist sendika ağalarının işçi sınıfını, kendi temsil ettikleri sınıf ve kliklerin siyasi hesaplarına alet etme çabaları iyice artmış bulunmaktadır.

Halil Tunç'un ortaya attığı "GENEL GREV" tehdidi ve bunun sosyal faşist K.Türkler tarafından "olumlu" bulunması, buna karşılık AP'li sendika ağalarının "milleti ve devleti korumak için 'GENEL GREVE' evet" safsataları, şunu açıkça ortaya koymaktadır: İşçi sınıfının toplumu etkileme gücü, artık en gerici siyaset adamının bile göz önünde tutması kullanmaya çalışması gereken boyutlara ulaşmış bulunmaktadır.

Bundan birkaç yıl önce sendika ağalarının "genel grev"i "millete ve devlete" "ihanet" saydıkları çok yaygın bir şekilde bilinen bir gerçektir. Oysa bugün onların envai çeşidi, "GENEL GREV"i ağızlarına dolamış durumdadırlar. Bunun nedeni işçi sınıfının büyük bir hızla gelişmesi ve olgunlaşmasından başka bir şey de[illegible]

İşçi sınıfı gelişmekte ve olgunlaşmakta, düzene karşı güçlü bir muhalefeti oluşturmaktadır. Ancak işçi sınıfının henüz

De.sa.7.sü.2'de

Katil Türkeş, demeçlerle işlediği cinayetleri örtemez!

Faşist demagojiye karşı devrimci uyanıklığı artıralım

5 Haziran seçimlerinden gücünü arttırarak çıkan faşist MHP ve onun her yanı halk evlatlarının kanına bulanmış Genel Başkanı Türkeş, özellikle son dönemlerde sistemli bir şekilde faşist demagojiyi yaygınlaştırmağa başlamıştır. Faşizmin uluslararası demagoji deneylerinden de yararlanan MHP, toplumu derinden etkileyen bugünkü kriz şartlarında kitle tabanı edinmek ve onu genişletmek için bu silaha alabildiğine sarılmaktadır. Türkeş bu konuda da dünyayı bir kan gölüne çeviren, halkları en vahşi bir şekilde katleden Hitler ve Mussolini'nin izinden gitmektedir. Bu nedenle gerçek yüzünü gizlemek, kitleleri peşine takmak için, faşist demagoji silahına sarılmaktadır. Bu silahı kullanmayan bir tek faşist yoktur dünya yüzünde.

MHP 5 Haziran seçimlerinden önce "iş, ekmek, adalet", "işçi fabrikaya ortak" demesine rağmen Seydişehir'de, Tariş'te işçilerin üzerine faşist beslemelerini saldırtarak gerçek saldırgan ve halk düşmanı yüzünü gösteriyordu.

CHP programını da "Ağaların, büyük burjuvaların ve emperyalistlerin alkışlayacağı bir program" olarak gördüklerini söyleyen faşist Türkeş diğer yandan "NATO'nun Türkiye için yararlı" olduğunu söyliyerek emperyalizmin uşağı olduğunu açıklıyor, şimdi işledikleri cinayetleri unutturmak, kanlı çehrelerini gizlemek için "barış" çığlıkları atıyorlar. Alnındaki "katil" damgasını hiçbir demagoji ile silmesi mümkün olmayan Türkeş, son olarak da yaptığı açıklamada; "Anarşik eylemlere karşıyım. Hangi tarafta olursa olsun...Yakınımız olan teşekküllere kesinlikle böyle çatışmalar yapmalarını, kaba kuvvete karışmalarını yasaklamışızdır. Yıllardan beri böyledir. Hiç buna müsamaha etmiyoruz. Buna taraftar olmadık. Bugün de öyleyiz." yalanını söyleyerek "öğrencilerin fikir münakaşası yapmasından" yana olduğunu utanmadan söyleyebiliyor. Bütün bunlar birer faşist demagojidir. Bu demagojiler emekçi halka, MHP ve onun silahlı çetesi Ülkü Ocakları'nın işlediği cinayeti, döktüğü kanı unutturamıyacaktır.

İtalyan halkına açlığa selafelete sürükleyen yüz binlerce işçinin, köylünün kanına giren faşist Mussolini de "Toprakları birleşmiş köylüler tarafından işletilmeleri için (...) doğrudan doğruya köylülere vermek istiyoruz" diyor ve "toprak devrimi" yalanları ile kitle tabanı oluşturuyordu. Gene aynı Mussolini 3 Ağustos 1921 de Sosyalistlerle "Uzlaşma Paktı" gibi anlaşmalar (!) yaparak saldırgan yüzünü gizlemeye çalışıyordu.

Hitler ve onun cani yandaşları Geobbels ve Goering de dillerinden "devrim" lafını, "sosyalist" lafını düşürmediler. "Alt etmemiz gereken tek düşman: Burjuvazi" diyerek faşist yüzlerini gizlemeye çalıştılar.

Bütün bunlar faşizmin halk düşmanı yüzünü gizlemek ve yığınları peşinden sürüklemek için uydurduğu yalanlardır. Bu yalanların, demagojilerin en büyüğünü söyleyen faşist Mussolini ve Hitler, İtalyan ve Alman halklarına sadece sefalet ve vahşet getirdi. Kendi halklarına olduğu gibi dünya emekçilerine de kan kusturdu bu cellatlar.

Bugün faşist Türkeş ve onun partisi MHP'de halkımıza aynı vahşi geleceği hazırlama çabasındadır. Attıkları "barış" çığlıkları, işledikleri ve işleyecekleri cinayetleri gözden gizlemek içindir.

Ancak bütün bu faşist demagojilerin etkisiz hale getirilmesi görevi proleter devrimcilere düşmektedir. Özellikle ekonomik ve siyasi krizin halk kitlelerini derin-

De.sa.7.sü.4'de

Sancar! Emekçi halkı yıldıramayacaksın!

Geçtiğimiz hafta içinde TÜRK - İŞ Genel Başkanı Halil Tunç bir açıklama yaparak, AP-MSP-MHP Koalisyon Hükümetinin kurulması ve güven oyu alması halinde Türk-İş'in genel greve gideceğini açıkladı. Tunç "Hür demokratik rejimi koruma" adına bir takım kurumları da "eylem"e çağırdı. Bu "kurumlar" dan biri de Türk Ordusuydu.

Halil Tunç'un bu demeci üzerine Genel Kurmay Başkanı faşist Sancar bir mesaj yayınlamıştır.

Halil Tunç "hür demokratik rejimi (!)" koruma adına silahlı kuvvetlere çağrı yaparken, Sancar'da aynı "hür demokratik rejimi" koruma adına Halil Tunç'u "ihtar" ediyor. Bu iki faşistin "hür demokratik rejim" dedikleri; emekçi halkımız için sömürü ve zulüm rejimidir. Onların koruma yarışında bulundukları "hürriyet" hakim sınıfların hürriyeti, "rejim" de bu sömürü ve baskı rejimidir.

Sancar'ın mesajı halkın her alandan fışkıran devrimci mücadelesini bastırmayı amaçlayan bir tehdit, bir baskı unsuru niteliği taşımaktadır. Özellikle içinde yaşadığımız koşullarda hakim sınıflar halka karşı toplu saldırı yöntemleri uygulayacaktır. Ordusuyla, polisiyle sivil faşist güçleriyle bu mücadeleyi bastırmayı veya onu denetim altına almayı deneyeceklerdir. Sancar'ın "mesajı" bu açıdan değerlendirilmeli ve onun faşist niteliği yığınlara kavratılmalıdır.

Buğday taban fiyatı açıklanmalıdır

Buğday taban fiatının açıklanması gereken tarihten bu yana bir ay gibi uzun bir zaman geçti. Ancak gerek MC, gerekse Ecevit hükümeti fiatların açıklanmasını ve buğday alımlarının başlamasını ertelemiş, türlü bahanelerle geciktirmiştir.

Her yıl haziran ayının başında açıklanan buğday taban fiatları bu yıl iyiden iyiye unutulmuş (!), bir kenara bırakılmıştır. Faşist MC önce seçimlerden sonraya ertelemiş, daha sonra da yeni kurulacak hükümetin üstüne yıkmıştır. Ecevit hükümeti ise güvenoyu alamadığını bahane ederek bu meseleyi kendinden sonraki hükümete bırakmıştır. Faşistler de reformistler de yeni taban fiatları karşısında halkın tepkisinden, öfkesinden korunma, kendilerini kurtarma telaşı içindedirler.

Düzen savunucuları kendi aralarında böyle kapışadursun, küçük üreticiler sefalet içindedir. Ürettiklerinden elde ettikleri gelir geçinmelerine yetmediğinden, ürünlerini satıp parasını aldıktan kısa bir süre sonra ellerinde hiç bir şey kalmadığından üreticiler, tefecilere, bankalara borçlanmaktadırlar. Bu asalak haydutlar üreticileri iliklerine kadar sömürmekte, ağır faizlerle bellerini bükmektedir. Borçların vadesi genellikle tekrar ürün alınmasına kadardır. Eğer bu gecikirse, üretici ürününü zamanında satamazsa tefeciler sıkıştırmakta, faizi arttırmakta, ve köylünün bir yıllık alınterine yok pahasına el koymaktadırlar.

Buğday taban fiatının açıklanması ve alımların başlaması genellikle Haziran ayının başına rastladığından köylülerin borçlarını ödeme zamanı da bu aylardadır. Taban fiatının açıklanmasının geciktirilmesi buğday üreticilerini çok güç bir duruma sokmuştur. Ecevit hükümeti tedbir olarak devlet borçlarını Ekim sonuna kadar ertelediğini söylemiştir, ama devlet borçları köylülerin değil, tefecilerin, tüccarların cebine inmektedir, onlara yaramaktadır. Devlet borçlarının ertelenmesi bir tedbir olamaz. Köylünün belini büken tefeciye, traktörcüye, bakkala vs. olan borçlarıdır. Böyle bir durumda buğday, üreticisi borçlarını ödeyebilmek için ya elinde var olan malları satacak ya da buğdayını yok pahasına tefeciye kaptıracaktır.

Taban fiatı açıklansa ne olacaktır? Üretici ü-

De.sa.7.sü.8'de

Tünel İşçilerine İş ve can güvenliği

Tan-Ay işçileri direnişlerinden dersler çıkarıyorlar

İsparta'da TAN-AY Şirketi Yılmaz Demiryasyon Tünel İnşaatında çalışan işçiler 5 Temmuz günü direnişe geçmişlerdir.

Direnişin en temel sebebi sigorta meselesiydi. İşyerinde binbir türlü yolsuzluk, dalavere yapılıyordu. İşe yeni başlayan bir işçi giriş belgesini imzalıyor, onun yerine muhasebeci sahte imzayla giriş yapıyordu. Aynı zamanda işçiler sigortasız ve can güvenliğinden yoksun olarak çalıştırılıyordu. Çıkışını verip işten ayrılmak isteyen bir işçi bir çok güçlüklerle karşılaşıyordu. İşçiler bu sorunların çözülmesi için kendi aralarında uzun süre tartıştıktan sonra 5 Temmuz günü 16.00 - 24.00 vardiyasında çalışan işçiler işe gitmeyerek direnişe geçtiler. İşçilerin isteklerine göre işe girişler düzenli bir şekilde yapılacak, sigortalı olup olmadıkları, işçilere bildirilecek, sigortasızlarsa hemen sigorta işlemleri yapılacak, sigortasız çalıştıkları sürelerdeki primler ödenecek ve ücretler zamanında ödenecekti.

Direniş hemen etkisini gösterdi. Şirketin muhasebecisi ve şef yardımcısı işçilere gelerek, sigortalı olduklarını ve diğer sorunların halledileceğini söyleyerek direnişten vazgeçmelerini istediler. Ama işçiler bu yalana kanmadılar, sigortalı olduklarını gösteren dosyaların getirilmesini istediler. Bu kararlı tavır patron uşaklarını şaşırttı.. İşçilere, dosyaları hemen getireceklerini söylediler. Muhasebeci akşam doğru, kendi düzenlediği sahte belgelerle işçilerin karşısına çıktı. Fakat işçiler belgelerin sahte olduğunu hemen anladılar ve gerçek belgeleri görmedikçe işe başlamayacaklarını söylediler. Gece yarısına doğru muhasebeci tekrar gelerek işe başlamadıkları takdirde bütün işçilerin tutuklanacaklarını söyledi. Yalanları açığa çıkınca, olmadık tehditten başka bilgisi kalmamıştı. Fakat işçiler bu tehditlere de boyun eğmediler.

Bu arada taşaron şirketi olarak işçilere, işe başlamaları gerektiğini söylüyordu. Şirketin mü-

De.sa.7.sü.5'de

Yaşasın Marksizm-Leninizm! Kahrolsun revizyonizm, oportünizm!

"HALKIN DEVLETİ"Nİ KİMLER SAVUNUR?

"....Komünizme doğru giden kapitalist toplumdan komünist topluma geçiş, politik bir geçiş dönemi olmaksızın imkansızdır; ve bu dönemin devleti de proletaryanın devrimci diktatoryasından başka bir şey olamaz"

"SAF DEMOKRASİ VE YALIN DEMOKRASİ KAUTSKY'NİN SÖZÜNÜ ETTİĞİ 'ÖZGÜR HALKIN DEVLETİ'YLE İLGİLİ BİR YAKIŞTIRMADIR, YANİ TAM BİR SAÇMALIKTIR. KAUTSKY, BİLGİÇ GEÇİNEN BİR AVANAĞIN ÇOK BİLMİŞLİĞİ, YA DA ON YAŞINDAKİ BİR KIZ ÖĞRENCİNİN SAFLIĞIYLA SORUYOR: 'ÇOĞUNLUK BİZDEYSE DİKTATÖRLÜĞE NEDEN İHTİYACIMIZ OLSUN?' MARX VE ENGELS AÇIKLIYORLAR:
- BURJUVAZİNİN DİRENMESİNİ KIRMAK İÇİN,
- GERİCİLERE KORKU VERMEK İÇİN,
- SİLAHLI İNSANLARIN BURJUVAZİYE KARŞI OTORİTESİNİ KURMAK İÇİN,
- PROLETARYANIN DÜŞMANLARINI ZORLA TESLİM ALMAK İÇİN"

LENİN

Sovyet sosyal emperyalistlerinin yüzü her gün daha da açık bir şekilde, ortaya çıkıyor. "Sosyalist" maske düşüyor ve faşist, kapitalist, emperyalist burjuvazi gözüküyor. Buhranın derinleşmesi bu süreci de hızlandırmıştır.

Bu durum, devrim yapmakta kararlı unsurların ve halk kitlelerinin gerçekleri kavramalarına büyük ölçüde yardımcı olmaktadır.

1936 Sovyet Anayasasının değiştirilip yerine burjuva-faşist bir anayasanın konulması; "bütün halkın devleti", "bütün halkın partisi" gibi safsatalar; Stalin'e karşı yeniden başlatılan karşı devrimci saldırı, hayatın içinde sosyal faşizmi ve sosyal emperyalizmi açıkça gösteren değerli dersler niteliğini taşıyor.

Ülkemizde "orta yolcu" siyasi çizgilerin devrimci tabanı da son günlerde Sovyetler Birliği"nde meydana gelen gelişmeleri dikkatle izlemekte ve onlardan büyük ölçüde etkilenmektedir.

Buna karşılık, Sovyet sosyal emperyalizmine teslimiyet ve onun işbirlikçileriyle uzlaşma siyaseti izleyen sözümona "orta yolcu" önderler, gelişmelerden telaşa kapılmakta, Sovyet revizyonistlerinin gaflarını örtmek için debelenmektedirler.

Özellikle 'Bağımsız Türkiye' dergisinin bu meseleler karşısında takındığı tavır son derece gerici ve tehlikeli niteliktedir.

"Devrimci Yol"da, gelişmeler üzerine konuşmak zorunda kalmış ve 'daha ince' bir şekilde de olsa sosyal emperyalistlerin geri takma çabasına katılmıştır. Bunu daha sonra ele alacağız.

"BAĞIMSIZ TÜRKİYE", MARKSİZM-LENİNİZM ve "HALKIN DEVLETİ"

Kendine "proleter devrimci" sıfatını yaraştıran "Bağımsız Türkiye"nin "halkın devleti" konusundaki tutumu, onun sadece sosyal emperyalizm karşısındaki gerici ve uzlaşmacı konumunu değil, aynı zamanda genel olarak proletarya diktatörlüğü konusundaki apaçık cehaleti ve gerici görüşlerini de piyasaya sermiştir.

"Bağımsız Türkiye" oportünistleri, bir kez daha karşı devrim saflarına doğru ne kadar hızlı bir koşuş içinde olduklarını gösteriyorlar.

"'Halk' sözcüğüne karşı fobi (korku) yaratmanın yersiz olduğu açıktır" gibi tuhaf bir gerekçeyle, böylesine sağcı ve uydurma bir mazeretle, Marks'ın tam da alay ettiği biçimde "halk kelimesini devlet kelimesiyle çeşitli biçimlerde çifleştirerek" yeni (!) keşiflerde bulunan "Bağımsız Türkiye", aslında devrimcileri proletarya diktatörlüğünü reddetmeye çağırmaktadır.

O şöyle diyor: "Hızla gelişen bir sosyalist ülkede (!) işçi sınıfıyla öteki çalışanlar arasında sosyalizme bağlılık, devrimci bilinç bakımlarından farkların, hiç değilse varsayım olarak (?!), gittikçe azalması ve ortadan kalkmaya doğru bir seyir izlemesi doğaldır.. Bilindiği gibi işçi sınıfı da, proletarya diktatörlüğü de birer tarihsel kategoridir. Sosyalist toplum daha ileri aşamasına doğru yol aldıkça işçi sınıfı öteki sınıflardan ve zümrelerden ayırdeden nitelikler gittikçe önemini yitirecektir. O halde böyle bir toplumda kent ve köy emekçilerinin (?!) tümünü kapsayan (?) bir halk devletinden sözedilmesini doğal karşılamak gerekir. Yeter ki gerçekten bir halk devleti sözkonusu olsun" (!!!) (B.T.S:26 sf.6 a.b.ç.)

Bağımsız Türkiye'nin bu küçücük paragrafı bu kadar yoğun marksizm cehaletini ve karşı - devrimci cephaneyi sıkıştırabilmesi onun oportünizmde ne kadar derinleştiğinin belgesidir.

Onun önderleri için bu oportünist bataklıktan kurtulma umudu hemen hemen tamamen kaybolmuştur. Ancak bir çok samimi ve genç devrimcinin kafalarını bulandırmalarına ve bataklığa çekmelerine asla izin verilemez.

Paragraftaki ufak tefek hatalar, ortanca gaflar bir yana bırakılırsa, esas karşı devrimci "tez" apaçık ortaya çıkmaktadır:

"'Halk' sözcüğüne karşı fobi (korku) yaratmanın yersiz olduğu açıktır" gibi ucuz bir gerekçe, ve Vietnam Emekçiler Partisinden bir alıntı üzerine inşa edilen oportünist mazeretle, Bağımsız Türkiye hem proletarya diktatörlüğünden hiç bir şey anlamadığını ve marksizmin kanunlarından bihaber olduğunu; hem de ona düşman olduğunu ortaya koymaktadır. "Proleter Devrimci"lik adına Bağımsız Türkiye, [illegible] Proletarya Diktatörlüğü fikresini reddetmeye ve burjuva devleti ile değiştirmeye çağırmaktadır.

Bağımsız Türkiye Sovyet revizyonistlerinin ayıbını örteyim derken kendi suratını da ele vermektedir.

Paragrafa dönelim; yukarıdaki alıntı dikkatle incelendiğinde önemli sonuçlar çıkmaktadır. Proletarya diktatörlüğü, henüz kır-kent ayrımının sürdüğü, toplumda çeşitli sınıflar arasındaki "politik bilinç" farklılıklarının ortadan kalkmadığı komünizmin alt evresinin devlet biçimidir. "Halk Devleti", ise, Bağımsız Türkiye'nin parlak teorisine göre "sosyalist toplumun daha ileri aşamasına doğru yol aldıkça" ve "işçi sınıfıyla öteki çalışanlar arasında sosyalizme bağlılık, devrimci bilinç bakımından farklarının hiç değilse varsayım (?) olarak, gittikçe azalması ve ortadan kalkmaya doğru seyir izlemesi" sonucunda ortaya çıkmaktadır. Yani, "kategori" olarak proletarya diktatörlüğü nasıl burjuva diktatörlüğünü takip ediyor ve ondan üstün bir biçim olarak doğuyorsa, proletarya diktatörlüğü de "Halkın Devletine" yolu açar, ve "Halkın Devleti" doğurur! Halkın devleti, sosyalizmin daha üst aşamalarına tekabül eden, "kent ve köy emekçilerinin (?) tümünü kapsayan (?)" bir devlettir! Yani, sınıflar arasında farklılıkların ortadan kalkması Marks'ın önerdiği gibi devletin yokolmasına yolu açacağına, Bağımsız Türkiye'nin bu büyük keşfi (!)nin kaçınılmaz bir mantıki sonucu olarak bir devlet biçimine (!) yol açmaktadır. "Hiç değilse varsayım olarak" sağmalığını şimdilik görmemezlikten geliyoruz. Bir an bu kısacık fakat derin (!) teoriden kurtulalım ve şu alıntıları inceleyelim:

"...Kapitalist toplumla komünist toplum arasında kapitalist toplumdan komünist topluma devrimci dönüşümler dönemi yeralır. Buna denk olarak, proletaryanın diktatörlüğünden başka bir şey olamayacağı, bir politik dönem tekabül eder..." (Marx'tan aktaran Lenin Devlet ve İhtilal, Sf. 112)

"...Şimdi sorun biraz başka türlü konuyor: Komünizme doğru giden kapitalist toplumdan komünist topluma geçiş, "politik bir geçiş dönemi" olmaksızın imkansızdır, ve bu dönemin devleti de, proletaryanın devrimci diktatoryasından başka bir şey olamaz" (Lenin, Devlet ve İhtilal Sf. 113).

"Bu iki alıntı, bizce Bağımsız Türkiye'nin saf [illegible] çürütmeye yeterlidir. Çünkü bize "Marks'a ve Lenin'e mi yoksa Bağımsız Türkiye'ye mi inanırsınız?" diye soracaklara cevabımız açıktır.

Marks ve Lenin kapitalizmden komünizme geçişte, komünizmin alt evresinde devlete (tam anlamıyla bir devlet değil) gerek olduğu ve bütün bu dönem boyunca bunun sadece ve sadece proletarya diktatörlüğü olabileceğini açıkça ortaya koymaktadır. Devlet ve İhtilal herşeyden önce bunu öğretmektedir.

Komünizmin üst evresinde ise artık devlete gerek yoktur. Devlet yavaş yavaş ölmüştür. O halde onun son biçimi Proletarya Diktatörlüğüdür. Proletarya Diktatörlüğünden, "Daha üstün" bir devlet biçimi bilimsel olarak mümkün değildir.

Bağımsız Türkiye' nin "Devlet" konusundaki "katkılarının" ömrü işte bu kadar.

Ancak bir de onun Proletarya Diktatörlüğü konusundaki bir başka tahrifatına değinmek zorunludur:

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ İŞÇİLERİN HALK ÜZERİNDE DİKTATÖRLÜĞÜ MÜDÜR?

Bağımsız Türkiye, Proletarya diktatörlüğünü işçi sınıfının sadece kapitalistler ve köylü unsurlar üzerinde değil, aynı zamanda diğer halk yığınları üzerinde de diktatörlüğü olduğunu sanmaktadır. Bu elbette onun küçük burjuva ve burjuva korkularının bir sonucudur.

Biz bunu söylediğimizde şiddetle protesto edecek olan Bağımsız Türkiye'ye şunu cevap vermeliyiz: Proletarya Diktatörlüğü de uygulamaya, ve devlet yönetimine tüm halk sınıfları katılır mı, katılmaz mı? dü

O düşüne dursun, biz Lenin'e dönelim:

Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky kitabında Lenin proletarya diktatörlüğünü şöyle tanımlıyor:

"Sovyet hükümeti, halkı, özellikle sömürülen halkı, dünyada yönetim işine katan ilk devlettir (dar ölçüde alınca ikinci Paris Komünü aynı şeyi yapmaya başlamıştı)...

"Sovyetler, çalışan ve sömürülen insanların kendi örgütüdür, bu örgüt onlara kendi devletlerini kurmaları ve yönetmeleri için her bakımdan yardım eder..."

"Sovyet biçimi örgüt, bütün çalışan ve sömürülen insanların, ileri müfreze çevresinde, proletarya çevresinde birleşmesine otomatik olarak yardım eder..."

"Sovyet devleti, binlerce güzel binayı bir anda sömürücülerin elinden aldı; böylece demokrasi için kaçınılmaz olan toplanma hakkını, halk için binlerce ve milyonlarca kez daha demokratik hale, getirdi..."

"Proletarya demokrasisi herhangi bir burjuva demokrasisinden milyon kez daha demokratiktir..."

"Dünyada ortalama işçilerin, tarım işçilerinin, ya da ortalama yarı proleter tabakanın (yani ezilenlerin, nüfusun büyük çoğunluğunu meydana getirenlerin), en güzel binalarda toplantı yapma özgürlüğüne, kendi sınıfının erkekleri ve kadınlarını devletin yönetimine ve biçimlendirilmesine katılmaya teşvik özgürlüğüne eriştiği bir tek ülke, en demokratik burjuva ülkeleri dahil, bir tek ülke var mıdır?" Sf.99-100

Bağımsız Türkiye' nin oportünist "devlet" anlayışını iyice yıkmak için bir de Devlet ve İhtilal'e bakalım:

"Eğer herkes gerçekten devlet yönetimine katılırsa, kapitalizm artık tutunamaz..." sf.130.

"...kapitalistler ve memurlar alaşağı edildikten sonra, üretim ve iletişimin denetimi, çalışma ve ürünlerin kaydı için, bu günden yarına pekala silahlı işçiler, bütün silahlı halk onların yerine geçirilebilir" sf. 131.

"Halk çoğunluğu, bu kayıt ve (bundan böyle görevli haline dönüşmüş bulunan) kapitalistlerle kapitalist alışkanlıklarını muhafaza edecek entellektüel bayların, bu denetim işlemini bizzat ve her yerde uygulayacağı zaman, bu denetim hakikaten evrensel, genel ve milli nitelikte olacak hangi tarzda olursa olsun, hiç kimse, kendini bundan kurtaramayacak, ve 'artık yapacak hiç bir şey kalmayacaktır'" Sf.132.

"Gerçekten herkesin toplumsal üretimi bizzat yönetmeyi öğreneceği ve fiilen yöneteceği zaman; herkesin kayıt-kuyut işine ve asalakların, haramzadelerin, üç kağıtçıların ve başka "kapitalizm gelenekleri koruyucuları"nın, denetimine bizzat girişeceği zaman, bütün halk tarafından uygulanan bu kayıt ve bu denetimden paçayı kurtarmak, herhalde öylesine inanılmaz bir güçlükle ve öylesine ender bir istisna halinde olacaktır ki, bu kayıt ve denetimden kurtulma çabası herhalde öyle çabuk ve öyle sert bir ceza gerektirecektir ki, (silahlı işçiler pratik bir hayat anlayışına sahiptirler; onlar duygusal küçük entellektüeller değildirler, ve kendileriyle alay edilmesine asla izin vermeyeceklerdir.), tüm insan toplumunun basit fakat esaslı kurallarına uymak zorunluluğu, çok çabuk bir alışkanlık haline gelecektir." sf. 133.

İşte bu, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN ta kendisidir ve burada anlatıldığı biçimde devlet zaten "kent ve köy emekçilerinin tümünü kapsamaktadır." (Bk. B.T.S.26, Sf. 6) Bağımsız Türkiye ise sağmalıyor. O proletarya diktatörlüğünün halkı da ezdiğini ima ediyor. Proletarya diktatörlüğü daha gelişkin ve "daha demokratik" bir "halk devleti" [illegible] devletin ortadan kalkması, aşaması yani, komünizmin üst evresi gelmektedir.

O HALDE NEDEN "HALKIN DEVLETİ"

Vakti geldikçe bütün oportünistler ve revizyonistler "halkın devleti" "özgür halkın devleti" safsatalarına sarılırlar. Bunun bir tek amacı vardır: Kapitalizmi, sınıflı toplumu savunmak, halkı "saf" bir demokrasi anlayışıyla uyuşturarak hakim

De.sa.7.sü.6'da

BEBEL'E MEKTUP

"Halk devleti" marksist bir terim değildir

"'Özgür halk devleti, özgür bir devlet oldu.' Özgür bir devlet, bu terimlerin gramatikal anlamlarına göre, yurttaşları karşısında özgür bir devlet, yani despotik hükümetli bir devlettir. Devlet üzerindeki bütün bu gevezelikleri, özellikle gerçek anlamda artık bir devlet olmayan Komün'den sonra, bırakmak, yerinde olurdu. Anarşistler halk devletini yeteri kadar kafamıza kaktılar; her ne kadar daha önce Marx'ın Proudhon'a karşı yazdığı kitap (Felsefenin Sefaleti ç) sonra Komünist Manifesto, sosyalist toplumsal rejimin kurulmasıyla, devletin kendiliğinden dağılıp (sich auflöst) ortadan kalkacağını açıkça söylemişlerse de; devlet proletaryanın, hasımlarına karşı kuvvet dayanarak baskıyı örgütlemek için mücadelede, devrimde kullanmak zorunda bulunduğu geçici bir kurumdan başka bir şey olmadığına göre, özgür bir halk devletinden sözetmek adamakıllı saçma bir şeydir; proletarya ihtilalden sonra da devlete ihtiyaç duyacaksa, bu ihtiyacı asla özgürlük adına değil, fakat hasımlarını baskı altında tutmak için duyacaktır."

ENGELS'ten BEBEL'e
28 Mart 1875 TARİHLİ MEKTUP

AYDINLIK OPORTÜNİZMİNİN FAŞİZM TAHLİLİNİN ELEŞTİRİSİ

-VII-

Özetlemek gerekirse, kapitalist-emperyalist ülkelerde faşizm, kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranının derinleştiği, geniş emekçi yığınlarının siyasi mücadelesinin yükseldiği, kapitalizmin devamının ve istikrarının tehlikeye girdiği, devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın yoğunlaştığı dönemlerde ve yerlerde, emperyalist burjuvazinin yığınların yükselen mücadelesini, kabaran devrim dalgasını kan ve ateşle bastırabilmek için başvurduğu yeni bir yönetim biçimidir, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında son egemenlik biçimidir.

Birinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranının derinleştiği şartlarda, emperyalist burjuvazi buhranı kendi lehine çözerek Almanya, İtalya vb. gibi kapitalist-emperyalist ülkelerde faşist diktatörlüklere başvurmuştur. Fransa, İngiltere ve ABD gibi ülkelerde ise, faşizm, ulusal ve uluslararası şartlardaki bir dizi özellikten dolayı, bir siyasi sistem olarak işbaşına gelmemiş, fakat emperyalist burjuvazinin sürekli elinin altında tuttuğu bir silah olmuştur.

Emperyalizm çağının bütün dönemlerinde faşizm emperyalizmden kaynaklanır, emperyalist burjuvazinin bütün kesimleri kabaran devrim dalgasını bastırabilmek ve buhranın bütün yükünü emekçi halk yığınlarının ve ezilen halkların ve milletlerin omuzlarına yükleyebilmek için faşizm silahına başvurur.

Emperyalist burjuvazinin değişik kesimleri arasında bu anlamda bir farklılık aramamak gerekir. Tek farklılık, emperyalizm çağının değişim dönemlerinde, bazı emperyalist devletlerin faşizmin ana kaynağı olmasıdır. (bir kısım emperyalist devletlerin faşizmin ana kaynağı olması, diğer emperyalistlerin faşizmin kaynağı olmaktan çıkması, yükselen devrim dalgası karşısında faşizme başvurmayacakları anlamına gelmez)

İkinci emperyalist savaş döneminde, Almanya, İtalya ve Japonya gibi, dünyanın toprak bakımından ve siyasi bakımdan yeniden paylaşılması talebinde bulunan emperyalist devletler bloku faşizmin ana kaynağını teşkil ediyordu. (Tıpkı bugün iki süper devletin, ABD emperyalizmi ve Sovyet Sosyal emperyalizminin faşizmin ana kaynağını teşkil etmesi gibi.)

İkinci emperyalist paylaşım savaşı döneminde Alman, İtalyan ve Japon emperyalistleri diğer emperyalist devletlerden farklı olarak böyle bir özellik taşımaktaydılar.

Fakat ister faşizmin esas kaynağı olsun, isterse faşizmin kaynağı olsun, emperyalist burjuvazinin bütün kesimleri, kapitalizmin krizinin derinleştiği şartlarda buhranı kendi lehine çözebilmek, kapitalizmin devamını ve istikrarını sağlayabilmek için yeni bir yönetim biçimine, faşizme başvurur veya siyasi eğilimi faşizm yönünde yoğunlaşmaya başlar.

İkinci emperyalist paylaşım savaşı dönemi bunun en somut göstergesidir.

AYDINLIK oportünistleri ise, faşizmi "bazı emperyalist devletlerin, tekelci burjuvazilerinin, dışta diğer emperyalistleri altetmeye yönelen saldırganlığının bir ürünü" ve sadece "yükselen" emperyalizme özgü bir siyasi olay olarak ele almakla bir yandan tarihi ve siyasi gerçekleri ters yüz etmekte, bir yandan Marksizmin devrimci özünü çarpıtmaya, devrimci teoriyi burjuvazice kabul edilebilir hale getirmeye çalışmaktadırlar.

AYDINLIK oportünistleri sadece kapitalist-emperyalist ülkelerle ilgili faşizm tahlillerinde değil, aynı zamanda sömürge ve yarı-sömürge ülkelerle ilgili faşizm tahlillerinde de burjuva bir bakış açısına sahiptirler.

"GERİ ÜLKELERDE FAŞİZM" SADECE "FAŞİST DEVLETLERE BAĞIMLI OLARAK" MI ORTAYA ÇIKAR?

AYDINLIK Dergisi "geri ülkelerde" faşizmin ortaya çıkışı ile ilgili şunları yazmaktadır:

"Geri ülkelerde ise, hepimizin bildiği gibi emperyalist bir burjuvazi yoktur. Bu ülkelerde faşizm, dünya emperyalist sistemindeki en gerici, en saldırgan güçlere, yani faşist devletlere bağımlı olarak ortaya çıkar. Gerçekten de eğer dünyada faşist bir kamp olmazsa, geri ülkelerde de faşizm olmaz.

Dünyada faşist bir kamp ne zaman olmaz?

Emperyalizm yok olduğu zaman faşizm de yok olur. Çünkü eğer emperyalist sistem yaşıyorsa, onun içinde en gerici, en saldırgan emperyalistler olacaktır. Bu, emperyalistler arasındaki dengesiz gelişmenin bir sonucudur. Emperyalistler eşit bir şekilde gelişmediği için, biri gerilerken diğeri yükselmektedir. Bu yükselen emperyalistler, dünyanın yeniden paylaşılmasını istemekte, bu yüzden dünyanın en emperyalist, en saldırgan, en gerici güçlerini oluşturmaktadırlar. Geri ülkelerde faşizm işte bu emperyalistlerle işbirliği içinde ortaya çıkmaktadır.

(...)

İlk faşist devletler olan Alman, İtalyan ve Japon emperyalistleri, dünya emperyalist sistemi içindeki en saldırgan ve en gerici kampı temsil ediyordu. Geri ülkelerdeki faşizm de, bu emperyalistlere bağımlı olan, en gerici, en şoven zümrelerin açık terörcü diktatörlüğü idi. Marksistler geri ülkelerde bunun dışındaki baskı rejimlerine hiç bir zaman faşist diktatörlük adını vermediler. Dimitrov'un çeşitli yazılarını ve 1930-1945 yılları arasındaki Marksist yayınları incelediğimiz zaman bunu görürüz" (AYDINLIK, 64, sy:34)

AYDINLIK Dergisinin "geri ülkelerde" faşizmin ancak" dünya emperyalist sistemindeki en gerici, en saldırgan güçlere, yani faşist devletlere bağımlı olarak ortaya çıkacağı", "faşist kampa" bağımlı yarı-sömürge ülkelerde faşist diktatörlüklerin kurulacağı şeklindeki tahlili, onun genel faşizm tahliliyle uygunluk göstermektedir.

Faşizmi sadece "yükselen" emperyalizme özgü bir siyasi olay olarak ele alan, faşizmi" bazı emperyalist devletlerin, tekelci burjuvazilerinin, dışta diğer emperyalistleri altetmeye yönelen saldırganlığının bir ürünü" olarak tanımlayan bir siyasi hareketin, faşizmin siyasi bir sistem olarak işbaşına gelmesini bütün yarısömürge ülkeler açısından tarihi bir olay olarak ele almayıp, sadece "faşist kamp"a bağlı işbirlikçi büyük burjuvazinin faşizme başvuracağını söylemesi son derece doğaldır, ve böyle bir tesbit AYDINLIK ve HALKIN SESİ dergilerinde ifadesini bulan siyasi çizginin somut bir yansımasıdır.

AYDINLIK Dergisinin meseleyi bu bakış açısıyla ele alması, faşizmi bölgesel ve gelip geçici bir olay olarak gördüğünü kanıtlamaktadır. Çünkü, emperyalizm çağında faşizmin ortaya çıkışını ve siyasi bir sistem olarak işbaşına gelmesini sadece "yükselen" emperyalizmle ve "faşist kamp"a bağlı "geri ülkeler"le sınırlamak, başka bir anlama gelmiyorsa, emperyalizm olgusunu ve onun siyasi bir unsuru olarak faşizm olgusunu Leninist bir bakış açıyla değil Kautsyist bir bakış açısıyla kavrandığını göstermektedir.

"Faşizmin bölgesel ya da gelip geçici bir olay olmadığını tamamen kavramalıyız. Faşizm, kapitalist burjuvazinin sınıf egemenliğinin bir sistemi ve onun emperyalizm ve sosyal devrimler çağındaki diktatörlüğüdür. Emperyalist savaştan ve muzaffer Ekim Devriminden ve Sovyetler Birliğinin on yıllık varlığından sonra ve bütün bu faktörlerin proletarya, köylü kitleleri, ezilen milliyetler ve sömürge halkları üzerindeki güçlü devrimci etkileri karşısında, burjuvazi daha uzun bir zaman parlamenter demokrasinin eski şekil ve metodlarıyla halk kitlelerini kendi sınıf egemenliği altında tutamamakta ve kapitalizmi sağlamlaştırma ve rasyonalleştirme görevlerinin üstesinden gelememektedir. Bu açıdan, burjuvazi

De.sa.7.sü.1'de

Reformist ve revizyonist hayaller kitlelerin mücadelesiyle iflas edecektir

MİLYONLARCA MEMURUN KURTULUŞU DEVRİMLE GERÇEKLEŞECEKTİR

Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu özellikle de ekonomik siyasi istikrarsızlığın had safhaya ulaştığı son yılları, sayıları beş milyonun üzerinde olan memur kesimi açısından ana çizgileri ile ele almak bile, bu kesimin içinde bulunduğu korkunç durumu açığa çıkarmaya yetmektedir. Memur kesimi gerek ekonomik ve gerek siyasi anlamda olsun hakim sınıfların en fazla cendereye aldığı bir kesimdir. Özellikle de yarı-sömürge ülkelerde bu baskı cenderesi daha çekilmez bir görünümdedir. Ulusal gelirin dağılımı, enflasyon, vergi eşitsizliği ve dolaysız vergilerdeki payı bakımından memur kitlesi toplumun en fazla ezilen kesimlerinden birisini oluşturur. Ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği dönemlerde ise, sömürü ve baskının açık hedeflerinden biri haline gelir. Bazı dönemlerde nisbi olarak düzeliyormuş görünmesine rağmen sürekli olarak yoksulluğa doğru bir gelişim çizgisi izler memurların durumu. Bütün bu şartlar, memurları hızlı bir şekilde ve yoğun olarak devrim saflarına itmekte, sömürü düzenini temelden değiştirmeye yöneltmektedir. Bu olgu da, hakim sınıfların memurlar üzerindeki baskısını şiddetlendirmesini peşinden getirmektedir. Bu çatışmanın milyonlarca küçük memur lehine çözümlenmesi ancak bir devrim sorunu, siyasi iktidarın proletaryanın ve emekçi yığınların eline geçmesi sorunudur. Milyonlarca küçük memurun sömürü ve baskıdan çıkardığı siyasi sonuç budur.

Bugün Ülkemizde de faşist diktatörlüğün -özellikle de geçmiş MC hükümeti döneminde- açık boy hedeflerinden birisi memur kesimi olmuştur. Sınıfsal yapıları gereği faşist diktatörlüğe "uysal köleliği" red eden memurlar gerçek bir cehennem hayatı yaşadılar. Üzerlerinde zaten var olan baskı ve sömürü dayanılmaz noktalara ulaştı. (Son bir kaç yıl içindeki memurların kitlesel eylemlerinin yoğunluğu bunun bir göstergesidir.) Hakim sınıfların kabaran memur mücadelesini bastırmak için MC döneminde uyguladıkları yöntem şiddet yöntemi olmuştur. Onlarca ölüm, yüzlerce yaralanma ve binlerce yaralanma, sürgün; işte bu dönemde sadece memurların ödediği fatura! Diğer yandan da vergi yükü enflasyon yoluyla kronikleşen pahalılığın hızla artması tüm emekçilerin olduğu gibi memurların da alım gücünü büyük ölçüde azaltmıştır. 1976 yılı mali bütçesi hazırlanırken, esas olarak memurların hayatında fazla bir istikrar sağlamayacak olan ve özellikle de büyük memurların işine yarayan katsayının 9'dan 12'ye çıkarılması bir formül olarak sunulmuştur. 12 katsayının küçük memura verdiği enflasyonun sonucu ortaya çıkan pahalılık fazlasıyla alıp götürmüştür.

CHP'nin sahte vaadleri iflas etti

İşte 5 Haziran 1977 parlamento seçimlerine memur kitlesinin büyük çoğunluğu bu koşullarda, CHP'nin ve revizyonistlerin yaydığı sahte reform vaadleri altında Ecevit'i bir "umut" olarak görerek girdiler. Seçimler sonucu kurulan CHP hükümetinin programının milyonlarca dar gelirli memura hiç bir şey getirmemesi reformist ve revizyonistlerin "umut" olarak gösterdikleri kapının ne kadar çıkmaza götürdüğü bizzat hayatın kendisi tarafından doğrulanmıştır. Memurların bu gün temel taleplerinden ekonomik siyasi haklarının kırıntısı bile bu programda yoktu. Aslında faşist diktatörlükle uzlaşma temelinde hazırlanan bir hükümet programı bu temel talepleri içeremezdi. Görevden alınan, sürgüne gönderilen, zindanlara doldurulan binlerce memura ilişkin meseleleri çözümleyemiyeceğini Başbakan Ecevit "Danıştay kararlarının tümünü bile uygulayamıyacağını" açıklayarak açıkça belirtiyordu. Bütün bunlar CHP'nin, tüm halkımızı olduğu gibi dar gelirli memurları da kurtaramıyacağının şimdilik görünen yanlarıdır.

Yeni MC buhranın yükünü emekçi halk üzerine yıkmaya çalışacak

Bu gün ise MC'nin yeniden hükümet olma şartlarının büyük ölçüde doğduğu bir döneme giriyoruz Yeni MC Hükümeti geçmiş hükümetin (MC'nin) düz bir tekrarı olmayacaktır. Çünkü dünya ölçüsünde derinleşen emperyalist ve revizyonist sistemlerin bunalımına bağlı olarak, ülkemizde de iktisadi ve siyasi kriz alabildiğine yoğunlaşmıştır. Hakim sınıfların krizin etkisinden kurtulmak ve geçici istikrar sağlamak için attıkları her adım, denedikleri her yöntem memurların aleyhine bir sonuç doğuracaktır. Yeni MC bu nedenle memurlar üzerindeki başkıyı şiddetlendirmek zorundadır. Önümüzdeki günler bu alanda da çatışmanın alabildiğine şiddetleneceğini göstermektedir. Başka hem ekonomik hem de siyasi olarak artacaktır.

Yeni MC ile birlikte muhtemel olan devalüasyon ve alım gücünün azalmasından en fazla etkilenecek kesimlerden biri de memurlar olacaktır. Fiatların artması ve zamlar doğal olarak memurların üzerindeki dolaylı vergileri de arttıracaktır. Buna bağlı olarak memurların ulusal gelirden aldıkları pay oranı azalacaktır. Bir de bunlara MEYAK gibi yasal olmayan yollarla hakim sınıfların memur maaşlarından açıkça gasp ettikleri kesintileri de eklersek yeni dönemin milyonlarca küçük memura ne getireceğini görebiliriz. Kısaca belirtirsek yeni MC, memurlara eskisinden çok daha karanlık günleri yaşatmanın hazırlığı içindedir.

Örgütlenmenin zorunluluğu

Bu durumun sonucu olarak memurların hakları için her direnişleri ve her talepleri artan bir şiddetle bastırılacaktır. Bu mücadelede memurların etkili bir SENDİKA silahından yoksun olmaları, memur mücadelesinin taşıdığı (özellikle de memur örgütlerinin) zaaflar, faşist diktatörlük lehine olan faktörlerdir. Bu alandaki mücadeleyi olumsuz yönde etkileyen bir faktör de proletarya partisinin ülkemizde henüz kurulamamış olmasıdır. Bütün bunlar devrimci memurların önündeki görevleri daha da karmaşık ve çetin bir hale getirmektedir. Bu görevlerin başında, örgütsüz kitlelerin örgütlenmesi örgütlü mücadelenin önderliğinin devrimci nitelik kazanması ve memurların ekonomik-demokratik taleplerini savunup bunları devrim perspektifine bağlı olarak gerçekleştirmektir. Çünkü bugün milyonlarca küçük memurun gerçek kurtuluşu ülkemizde işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağaları iktidarının yıkılmasıyla emperyalist talana son verilmesiyle mümkün olacaktır. Devrimci memurlar işçi-köylü iktidarını gözden kaçırmadan en geniş memur kitlesinin yaşama koşullarının düzeltilmesi siyasi haklarının alınması v.s. gibi reformlar uğruna verdikleri mücadeleyi devrim mücadelesine bağlı olarak ele almalıdırlar. Reformlar uğruna verilecek mücadele devrim mücadelesine bağlı olarak verildiği sürece başarıya ulaşacak ve doğru bir temelde gelişecektir. Bu temelde verilmeyen mücadele hakim sınıfların işine yarayan bir "çaba" olmak veya eninde sonunda ona dönüşmek durumundadır.

Faşist diktatörlüğün yeni MC ile birlikte arttıracağı saldırılarını göğüslemek ancak örgütlü mücadele ile, var olan çeşitli memur örgütlerinin bu mücadelede tarihi fonksiyonlarını doğru bir tarzda yerine getirmesiyle mümkün olacaktır. Bu nedenle bugünkü memur örgütlerini kaba çizgileri ile açmakta yarar vardır.

Memur örgütlerinin durumu

Bugün ülkemizde 5 milyon civarında memur vardır. Ancak bu büyük sayıya rağmen memurların çeşitli mesleki örgütlerdeki oranı oldukça düşüktür. Örgütlü memur sayısının 500 bine ulaşmamış olması faşist diktatörlüğe karşı verilen her alandaki memur mücadelesinin en önemli zaaflarından birisidir. Bu durum, faşist diktatörlüğün genel olarak örgütlü mücadeleye, özel olarak ta örgütlü memur mücadelesine karşı uyguladığı politikanın bir sonucu olduğu kadar, memur örgütlerinde kitlelerin ihtiyaçları doğrultusunda mücadele veren, başarı kazanan doğru önderliklerin sağlanamamış olmasının da bir sonucudur. Bu genel olarak ülkemizde reformizmin ve revizyonizmin kitlelerin önünü yıllardır burjuva teorilerle karartmasının ve mücadeleye önderlik edecek proletarya partisinin kurulamamış olmasının da bir ürünü, memur mücadelesine bir yansımasıdır.

Memur örgütlerinin nicel olarak en büyüğü TÖB-DER, TÜM-DER, TÜTED'in yönetimlerin halk düşmanı Rus işbirlikçisi sosyal faşistlerin elindedir. Bu nedenle de bu örgütler en geniş memur kitlesinin kısa vadeli (reformlar uğruna) ve uzun vadeli (devrim uğruna) çıkarları doğrultusunda mücadele vermemekte, aksine memur mücadelesini iki yöne kanalize etmeğe çalışmaktadırlar. Birincisi, memur kitlesinin faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini düzenin sınırları içinde tutarak eritmek diğeriyse yine bu mücadeleyi Rus emperyalizminin ülkemizdeki hegemonya mücadelesinin bir aracı haline getirmek çünkü en geniş memur kitlesinin çıkarları emperyalistlerin, sosyal-emperyalistler ve onların işbirlikçilerinin çıkarlarıyla açıkça çelişmektedir. Bu nedenle de bu örgütlerin yönetimleri, memur kitlesiyle faşist diktatörlük arasındaki mücadelede karşı-devrim cephesinde yer almaktadırlar.

Son yıllarda memur örgütlerinin yönetimini gasp eden sosyal faşistler, bu söyledikleri doğrultusunda yan bir tavır göstermişlerdir. Faşist MC ile açıkça uzlaşarak kitlelerin her türlü çıkarlarını gözden ırak tutmaya çalışmışlardır.

12 Mart 1971 döneminde kaldırılan "SENDİKA" hakkının alınması için mücadelede olduğu gibi, faşist diktatörlüğün memurlara uyguladığı "siyaset yasağının" kaldırılması, işkence, siyasi cinayet, can güvenliği, sürgün ve açığa alınmaların durdurulması ve memurların yaşama ve iş koşullarının düzeltilmesi gibi taleplerin hiç birisi için mücadele verilmemiş, bu "hak"ların hiç birisi alınamamıştır. Bütün bunlar MC döneminde memur örgüt yönetimlerinin faşist diktatörlükle uzlaşmalarının bir sonucu olarak üstü örtülen taleplerdir.

Bu örgütlerin iç cephesinde de, devrimci memurlara, öğretmenlere karşı en azgın sosyal-faşist baskı uygulanmış, örgütten atmaktan- ihbara kadar her türlü sindirme yöntemi denenmiştir.

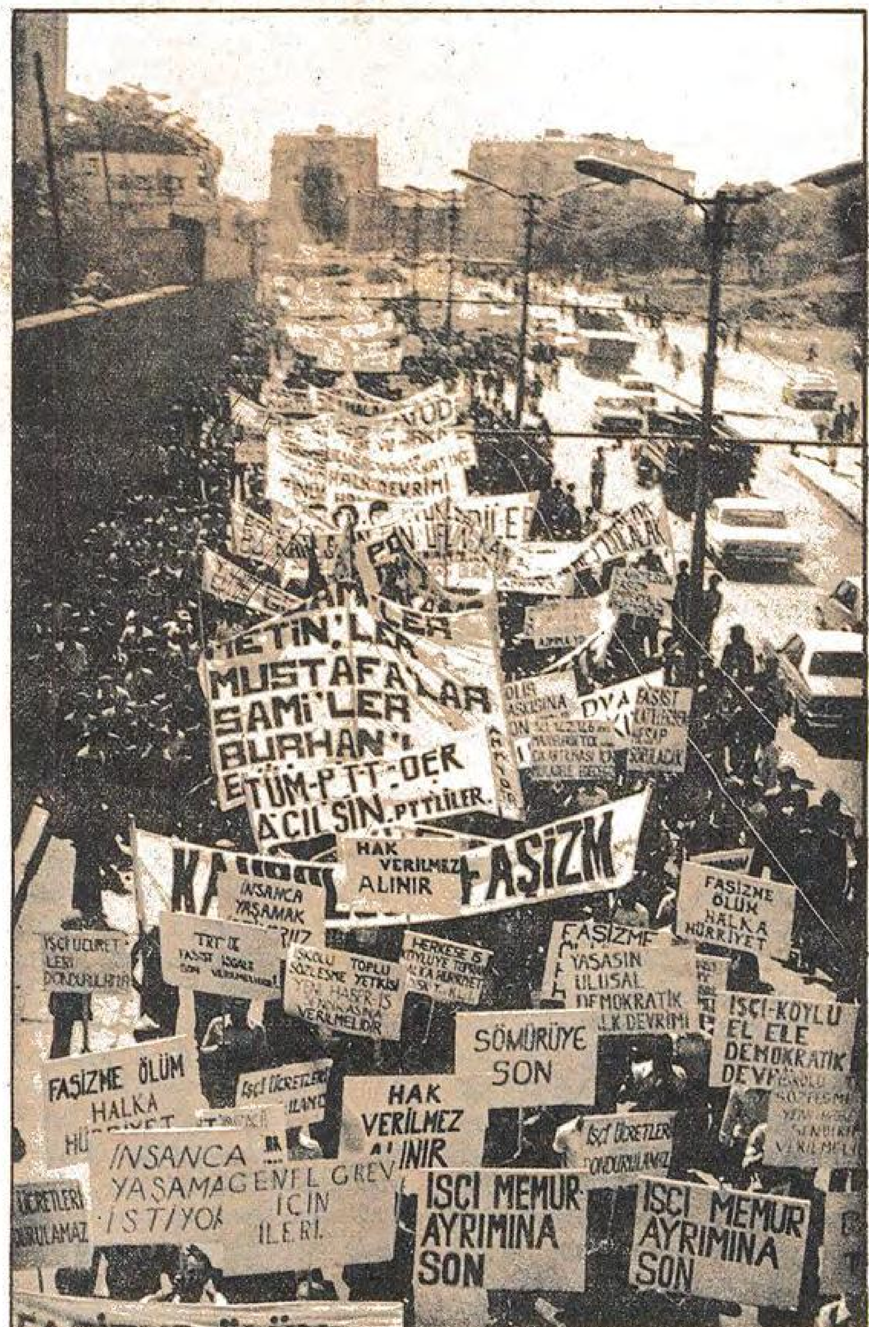
Tüm bunların sonucu olarak, örgütlenme düzeyi genişleyememiş nicel artış sağlanamayarak faşist diktatörlüğe karşı mücadele daha gür boyutlara ulaşamamıştır.

5 Haziran seçimlerinde ise memur kitlesine CHP bir "umut" bir kurtuluş olarak gösterilmeğe çalışılmıştır. Ancak CHP hükümet programının muhtevası reformistlerin olduğu gibi revizyonistlerin de gerçek yüzünü açığa çıkarmıştır.

Bugün ise, memur örgütlerinin karşı-devrimci yönetimleri (TÖB-DER, TÜM-DER, TÜTED vs.) yeni MC'nin ekonomik ve siyasi krizin yükünü dar gelirli memura yüklemesinin bir

De.sa.7.sü.6'da

"Seçimler hiçbir şeyi halletmez"

H.K.: Nerede çalışıyorsunuz işiniz hakkında bilgi verirmisiniz?

- İ.E.T.T. Tahsilat kısmında çalışıyorum. Tahsildarların büro işlerini yapmaktayım.

H.K.: Hayat pahalılığı karşısında aldığınız ücret size yetiyormu? Kiracımısınız? Kiracıysanız ne kadar ödüyorsunuz.

- 2000 T.L. civarında maaş alıyorum normal bir ailenin geçimi için 5 ile 6 bin lira maaş alması gerekiyor. Tabiki ücretler yetmiyor. Kiracıyım 600 T.L. kira ödüyorum evim işyerine çok uzak sabah saat 06 da evden çıkıyorum ancak yetişiyorum tabi ki günde 4,5 saat yolda geçiyor.

H.K.: İşçimisiniz memurmusunuz? İşçi memur ayırımı doğrumu bunun sebebi nedir ?

- Memurum. İşçi memur ayırımına karşıyım. Memurun sendika hakkı olmadığı için var olan düzen bir takım oyunlarla işçileri de memurlaştırmak istemektedir.

H.K.: Memur olduğunuza göre sendika hakkınız yok. Böyle bir hakka kavuşmak istermisiniz? Nasıl?

- Tabi ki böyle bir hakka kavuşmak isterim, böyle bir çalışmayı da Tüm-Der'in üstlenmesi gereklidir. Memur kitlesinin somut sorunlarına eğilerek onlara yol göstermesi gereklidir.

H.K.: Biliyorsunuz katsayı 9 dan 12 ye çıktı bu sizce bir çözümmüdür? bu durumda değişen birşey oldu mu?

- Katsayı bence bir çözüm değildir. Küçük memura hiç bir etki yapmadı bilhassa hayat pahalılığı artarak daha da zararımıza oldu. Burjuva yine çarklarını kendilerine işletti katsayıdan kendileri yararlandı.

H.K.: İşyerinizin somut sorunları nelerdir? Amirleriniz size baskı yapıyormu ? Nasıl ?

- Son bir tamim geldi bilhassa devrimcileri, yurtseverleri, ilericileri, demokratları içeriyor, her türlü siyasi propaganda yasağı koyuyor ve hemen bir arkadaşımız işyerinden sürülüyor ve bazı arkadaşlarımızın terfisi gelmiyor.

H.K.: Memur derneklerine üyemisiniz? Hangisine?

- Tüm-Der'e üyeyim.

H.K.: Tüm-Der'i nasıl buluyorsunuz?

- Tüm-Der'i demokratik bir kuruluş değilde "tek keci" "merkeziyetçi" olarak görüyorum, kendi çıkarları için kendi örgütü içindeki memur kitlesine ihanet etmekte, hiç bir zaman memur sorunlarıyla ilgilenmemekte; daima katı bir merkeziyetçi tavır izlemektedir.

H.K.: Biliyorsunuz diğer kitle örgütleriyle beraber Tüm-Der devrimci şubeleri feshediyor. Devrimci üyeleri ihraç ediyor. Sizce bunun sebebi nedir? Bunu doğru buluyormusunuz?

- Revizyonizm kendilerine ters düşen devrimcilere hep kitle örgütlerinde olduğu gibi Tüm-Der'de de saldırmakta, üyeler dernekten çıkartılmaktadır. Kendi sosyal-faşist hayallerini gerçekleştirebilmek için, kendilerine engel olmak istiyen devrimci şubeleri feshetmektedir. Günden güne gerçek yüzleri ortaya çıkmaktadır. Memurlar gerekli cevabı verecektir. Kitleye sürü gözüyle bakmaktadır, hiç bir konuda tabanın fikri alınmamakta ve daima kitleyle uzak kalınmaktadır.

H.K.: Tüm-Der İst. şubesi işyeri sorunlarıyla ilgileniyormu? Yönetimi nasıl buluyorsunuz?

- İlgilenmiyor, yönetimi revizyonizmle uzlaşma içinde görüyorum.

H.K.: Neden ? Bunun sebebi nedir ?

- Merkeze bağlı olarak hareket ediyor, sözde demokratik merkeziyetçiliği uyguladıklarını zannediyorlar, zaten merkez hiç bir zaman memur sorunlarına eğilmiyor. Bunun için de birim örgütleri olmalı, o zaman işyeri sorunlarını birim örgütlerinin daha iyi halledeceğine inanıyorum. İstanbul şube yöneticilerinin orta yolcu siyasetlerinin bir gereğidir.

H.K.: Türkiyenin bu günkü durumu hakkında bilgi verirmisiniz? Seçimler hakkında bilgi verirmisiniz?

- Türkiyenin durumu bu gün bellidir. İki süper devlet A.B.D. nin hegemonyası ve Sovyetler Birliğinin yayılmacılığı altındadır ve hergün yeni yeni mevziler kazanmaktadır. Sovyetler Birliği'yle faşist MC hükümeti döneminde bir takım antlaşmalar imzalanmıştır, bunun kanıtıdır, ülkemizde faşist diktatörlük hüküm sürmektedir.

Seçimin hiç birşeyi halletmiyeceği apaçık ortadadır. 50 yıldan beri seçim yapılmaktadır. Şimdiye kadar ne olmuştur? Seçimler devrimcileri yanıltmamalıdır.

H.K.: Gazetemiz aracılığıyla Türkiye halkına ve özel olarak da memur kitlesine ileteceğiniz bir mesaj varmı? Gazetemize eleştiriniz nelerdir?

- İki süper devlete, faşizme ve sosyal-faşizme karşı amansızca mücadele etmeliyiz. Halk düşmanı sosyalist maskeli revizyonistleri her yerde teşhir etmeliyiz.

İ.E.T.T'DEN BİR TAHSİLDAR:

"Emekçi memurlar, düzenin ezdiği, sömürdüğü bir kesimdir"

H.K.: Nerede çalışıyorsunuz, işiniz hakkında bilgi verirmisiniz?

- İ.E.T.T.'de çalışıyorum. Dünyanın hiç bir yerinde görülmeyen çağdışı bir sistemle kapı kapı geziniyorum karanlık düzende aydınlık parası topluyorum. Kısacası tahsildarım. Mevcut düzen, tahsildar kesimini halka hasım kılmıştır.

H.K.: Hayat pahalılığı karşısında aldığınız ücret size yetiyormu? Kirada mısınız?

- "Milli gelir"den üzerimize düşen pay cüzi rakamlarla saptanmıştır. Bu çarpık piyasa en çok bizim gibi yoksulları etkilemektedir. Kiracıyım.

H.K.: Anlattığınıza göre sabahtan akşama kadar kapı kapı dolaşıp para tahsil ediyorsunuz. Bu durumda statünüz memur mu işçi mi? İşçi-memur ayırımı konusunda ne düşünüyorsunuz.

- Memur sayıyorlar bizi. Bizim neremiz memur ? İşçi-memur ayrımını doğru bulmuyorum. Bu ayrım hakim sınıfların böl-yönet taktiğidir.

H.K.: Sendika hakkı istiyormusunuz?

- Sendikalı olmak en doğal hakkımızdır. Dayanılmaz hale gelen ekonomik, siyasi baskılara karşı birleşmeli, örgütlü mücadele vermeliyiz.

H.K.: Dışarıda çalıştığınızdan dolayı prim alıyormusunuz?

- Prim aldatmacadır. Memur mevcut yasalara göre prim alamıyor. Ancak sözleşmeli personel prim alıyor. Aslında prim diye verilen yan ödemedir.

H.K.: Amirleriniz size baskı yapıyormu ?

- Dışarda, karda, kışta, sıcakta elimizde çantalarımızla idareye döndüğümüzde az para toplamışsak bizi toplu halde çağırıyorlar. "Az para topluyorsunuz, hasılat 5000 den aşağı olmayacak" diyorlar. Daha başka baskılar da var, özellikle siyasi baskı. Arkadaşlarımız işten atılıyor, sürgün ediliyorlar. Siyaset konuşmayacaksınız diyorlar.

H.K.: Memur derneklerine üye misiniz?

- Bu zamana kadar mücadelemiz şahsi, bireysel olduoldu oysa örgütlü mücadele gerek. Ancak doğru siyaset etrafında örgütlenerek demokratik haklarımızı elde edebiliriz. Tüm-Der'e üyeyim.

H.K.: Tüm-Der'i nasıl buluyorsunuz?

- İstanbul Tüm-Der bundan önce revizyonistlerin yönetimindeydi, şimdi ise orta yolcuların yönetimindedir. Eskiden olduğu gibi bugün de dernek içi demokrasi ihlal ediliyor.

Memurların kurtuluşu Ulusal Demokratik Halk Devrimindedir

H. K.: Nerede çalışıyorsunuz, işiniz hakkında bilgi verir misiniz?

Cevap: İstanbul Telefon Başmüdürlüğünde çalışıyorum. İşyerimizde üç-dört bin memur, müstahdem ve teknik personel çalışmaktadır. Ekonomik sorun olarak yemek, ücret ve ulaşım sorunlarımız başta geliyor.

H. K.: Hayat pahalılığı karşısında aldığınız ücret yetiyor mu? Kiracı mısınız, kiracıysanız ne kadar kira ödüyorsunuz?

Cevap: Aldığım ücret bana yetmiyor. Elbise, giyim ve yiyecek ihtiyaçlarımız, ayrıca sosyal gelişmenin araçları kitap, dergi vs. ihtiyaçlarımız yanında aldığımız ücret gülünç kalıyor. Kirada oturuyorum.

H. K.: Sizce işçi-memur ayırımı doğru bir uygulama mıdır?

Cevap: Ben memurum. İşçi-memur ayırımını doğru bulmuyorum. Böyle bir ayırımı egemen sınıflar ücretli çalışanları birbirinden ayırmak, ortak sorunlarında birleşmelerini engellemek için uyguluyorlar. Bu çalışanların örgütlü mücadelesini bölmeye yarayan bir oyundur. Çalışanların aktif mücadelesi ile kesin olarak böyle bir ayırım engellenmelidir. Her çalışan, grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkına kavuşmalıdır.

H. K.: Memur olduğunuza göre sendika hakkınız yok. Bu hakka kavuşmak ister miydiniz? Nasıl?

Cevap: Tabii ki isterim. Egemen güçler tarafından engellenen bu hakkımızın ancak bizlerin kararlı mücadelesi sonucunda kazanılabileceğine inanıyorum, hakim sınıflar bize bu hakkımızı lütuf olarak vermiyeceklerdir.

H. K.: İşyerinizde amirler vs. tarafından baskılara marus kalıyor musunuz?

Cevap: İşyerimizde bize baskı yapılmaktadır. İlk kademede karşımızda şef, amir ve serviş müdürlerini görmekteyiz. Bunlar en makul gerekçelerle de olsa, ihtiyacımız da olsa işyerini terketmemizi hoş karşılamıyorlar. Dernekler için aidat, bağış toplayan arkadaşlar göze batıyor, bir çok arkadaşın siyasi nedenle asaletleri tesdik edilmiyor, asalet bir baskı unsuru olarak kullanılıyor.

H. K.: Memur olduğunuza göre memur derneklerine üye misiniz? Bu dernekleri nasıl buluyorsunuz?

Cevap: Tüm-Der'e ve Tüm-PTT-Der'e üyeyim. Tüm-Der genel Merkezi sosyal faşistlerin elinde. Kendilerine muhalif olduğumuz için bizlere saldırarak dernekten atmaya çalışıyorlar. Dernek içinde en önemli mesele demokrasi mücadelesidir. Sosyal faşistler memur kitlesinin sorunlarını kullanarak onları gerici, karşı-devrimci siyasetlerinin aleti yapmaya çalışıyorlar.

H. K.: Tüm-Der İstanbul Şubesini nasıl değerlendiriyorsunuz? İşlevini yerine getiriyor mu?

Cevap: Tüm-Der İstanbul şubesinin yönetimi orta-yolcu bir siyaset izlemektedir. Ülkemizde revizyonist ve oportünistlerle, yurtseverler ve devrimciler arasında mücadele şiddetlenirken Tüm-Der İstanbul şubesi bu mücadelede orta bir yol olurmuş gibi davranmakta ve mücadelenin dışına kaçmaktadır. Bu da revizyonistlere yaramaktadır. Bunlar devrimcilere karşı revizyonistlerle ittifak kurmaktadırlar.

Divriği işçilerinin grevi, işçilerin ve köylülerin birlikte mücadelesiyle mutlaka başarıya ulaşacaktır

Türkiye'deki devrimci mücadelenin bir parçası olarak Divriği'deki mücadele de son yıllarda gittikçe yükselmektedir. Ne var ki genelde Türkiye devrimci hareketine hakim olan kendiliğindencilik Divriği'de de kendini göstermektedir. Yani henüz işçi sınıfının siyasi örgütünün olmayışı ve bunun termektedir. Yani henüz işçi sınıfının siyasi örgütünün olmayışı ve bunun fiili olarak önderlik ettiği mücadelelerin yaratılmaması, her taraftaki mücadeleyi örgütsüz ve dağınık kılmaktadır. Gelişen devrimci hareketler bu anlamda bir sürü hata ve eksiklikleri beraberinde getirmektedir.

Divriği'deki devrimci mücadelede kendini gösteren hata ve eksiklikleri son işçi grevinde tüm çıplaklığı ile görmek mümkündür. Buna rağmen birkaç yıldır faşist-komanda bozuntularının saldırılarına en iyi bir şekilde her seferinde ders veren işçiler ve halk, son olarak da hakim sınıflara ve onların uzantılarına karşı yiğitçe direndiler. Grevin başlaması ve gelişmesi kısaca şöyle oldu:

Grev; Divriği işçilerinin sendikası Cevher-İş in 7. dönem toplu sözleşmelerinde aldığı birtakım hakların uygulanmamasıyla başladı. Yani bir hak grevi idi. İşveren tarafından uygulanmayan maddelerin bir kısmı işçilerin ekonomik sorunlarını içermekteydi. Daha önemlisi de gerek Divriği halkı açısından, gerekse Türkiye devrimci hareketi açısından büyük önem taşıyan "Div Pelet -Divriği Peletleme"-sinin faşistleştirilme çabalarına karşı direnişe geçilmesidir. Toplu sözleşmeye göre Div - Pelet, Cevher-İş'e bağlı kalacak ve işçi alımında Cevher İş de söz sahibi olacaktı. Fakat işveren toplu sözleşmedeki bu maddeyi çiğneyerek, işyerine faşistleri dolduruyordu. Böylelikle hem binlerce işsiz yoksul Divriği köylüsü hiçe sayılıyor, hem de faşistler binlerce devrimci köylüsü, kasabalısı, işsiz durumken gidip dışarıdan işçi getiriyorlardı. Nedeni gayet açık Div-Pelet'i faşistleştirmek ve Divriği halkı üzerinde zulüm uygulamak. Yani Div-Pelet'i de Tariş, Seydişehir yapmaya çalışıyorlar. Yani Orta Doğu Teknik Üniversitesinde oynadıkları oyunu Divriği halkı üzerinde oynamak istiyorlar. Çünkü Div-Pelet binlerce işçiyle çalışacak bir iş sahası olacak. Buranın devrimci olması, gerçekten faşistleri korkutuyor. Bu yüzden de binlerce Divriği'li işsiz durumken gidip Türkiye'nin çeşitli yerlerine bürolar açarak, faşist MHP'nin Ülkücü İşçiler Derneği vasıtasıyla işçi topluyorlar. Bunu yaparken Divriği halkının dini duygularını da istismar ederek, yoksul halkı birbirine düşman ederek efendilerinin, zalimlerin, soyguncuların düzenini bir gün dahi uzatmak kardır diyorlar. Örneğin sünni köylerden birkaç tane işçi alarak alevi-sünni çatışmasını körüklüyorlar. Oysa halk ister alevi, ister sünni olsun, hepsi de soyulmakta, ezilmekte ve öldürülmekte. Peki soruyorum faşist diktatörlük tarafından katledilen, hakları gasbedilen bu kadar işçiler, köylüler, öğrenciler hep şu veya bu mezhepten mi? Hayır. Onların hepsi de halk ve halk çocukları İçinde alevisi de sünnisi de çok. Soyguncular, zalimler, halk düşmanları, halkı soyarken arasında ayırım yapıyorlar mı? Hayır. Onlar sadece kendi

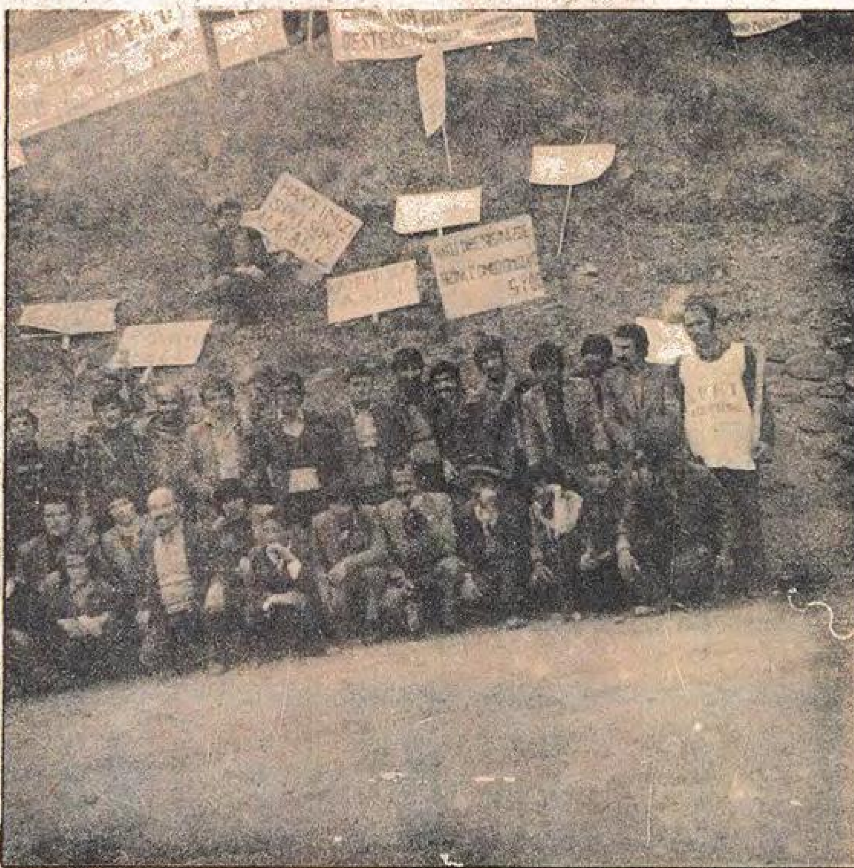
tüm bu kirli oyunlarının farkında ve bilincindeyiz. Şimdi artık Tüm Divriği halkı olarak tek bir yumruk ve tek bir yürek. Ve Div-Pelet tesisleri tüm Divriği'li yoksulların iş yeri olacaktır. Bunu böyle bilesiniz.

Divriği'nin yoksul halkı bu faşist uygulamalar ve oyunları bozmak için; köylüsü, şehirlisi tüm Divriği'liler daha da kenetlenelim. Çünkü bizim birliğimiz her şeyin üstesinden gelecektir.

İşte Divriği işçilerini greve götüren haklı neden bu idi. Yani Divriği işçileri Div-Pelet'in faşistleştirilmesine karşı greve gittiler. Yani onlar tüm Divriği halkının çıkarları için greve gittiler.

Fakat gerek sendika yöneticilerinin yetersizlikleri, hataları, gerekse Divriği'deki devrimci mücadelenin örgütsüzlüğü, grevi başladığı gibi devam ettirip bitiremedi.

Grev büyük bir coşkunlukla 6 Nisan günü binlerce işçinin ve köylünün kaynaşmasıyla başladı. Ve grev bir müddet böyle coşkun bir şekilde devam etti. Grev boyunca köylüler ellerinde-avuçlarında ne varsa hepsini greve getiriyorlardı. Bu duruma her ne kadar devrimcilerin çalışması sebep olmuşsa da esas olarak halk kendiliğinden geliyordu greve. Grev süresince istenilen şeyler olmadı. Yani işçilere grevin bir okul olduğu kavratılamadı. Ve işçiler eğitilmedi. Devrimciler sendika yöneticilerini sürekli olarak uyarmalarına rağmen Devrimci Gençlik taraftarları ge-

kahatları tehlikeye girdiğinde rahatlarına kavuşabilmek için halkı birbirine düşmeye çalışıyorlar. Faşistler başka yerlerde de Arap, Türk, Kürt ayırımını maksatlı körüklüyorlar. Amaç açık ve hep aynı.

Ey halk düşmanları!

Ey soyguncu, zalim ve kan düzeninin temsilcileri!

Ey faşist diktatörlük ve onun Divriği'deki uzantıları!

"ELİMİZ YAKANIZDA GÖZÜMÜZ ÜZERİNİZDE"dir. Tariş'te, Seydişehir'de oynadığınız, ODTÜ'de oynamaya çalıştığınız oyunların Divriği'de oynamasına müsaade etmeyeceğiz. Yani binlerce Divriği'li işsiz durumken dışardan işçi getirmenize müsaade etmeyeceğiz.

Div-Pelet hukuki olarak, Cevher-İş'e bağlıdır. Dışardan binlerce işçi getirmeniz, Cevher-İş sendikalar oluşturmanıza müsaade etmeyeceğiz. Söz sahibi Cevher-İş'tir.

Ey YEDİĞİ YOKSUL ETİ İÇTİĞİ YOKSUL KANI olan halk düşmanları sanmayın ki uyuyoruz. Artık sizin

çinen birkaç sendikacı geceleri rakı içerek, gündüzleri yatarak grevi yürütmeye çalışıyorlardı. Bu sendikacılar her yandan CHP'li sendikacılar da aynı dümendeydiler. Bu arada sendikacılar, devrimcilerin uyarmaya çalıştığı birtakım işleri engelliyor, ayak bağı oluyordu. Devrimciler duvar gazetesi, pankart ve yazı işlerine karşı çıkıyor ve ellerindeki sendikayı kullanarak engel olmaya çalışıyorlardı. Grevi ve genel olarak işçi-işveren mücadelesini anlatan bir duvar gazetesini bay sendikacılar, devrimcilerin olmadığı bir zamanda kollayarak yırttılar. Bu arada işçiler arasında bir tane dahi taraftar bulamayan H.Sesi çığırtkan oportünistleri gazetelerinde greve ve mücadeleye sahip çıkmaya çalıştılar. Bu tavırlarını bizler onların sinsilikleri açısından doğal görüyoruz. Bunlar grev boyunca işçi mücadelesi konusunda hiçbir mesele olmadığı için, sürekli işçilerden ve kitleden kopuk koşturup duruyorlardı. Bu oportünistlerin de bu mücadele dışında kalarak geliştirdikleri fırsatçı ve faydacı anlayışı teşhir ediyoruz.

Bunların yanında bizim de birtakım hata ve zaaflarımız oldu. En başta halka yeterince grevi anlatıp, önemini kavratmadık. Daha sonra işçileri grevin ne olduğu, nasıl devam edeceği konularında aydınlatıp, sonuna kadar gitmelerini sağlamadık. Yine diğer siyasetlerle, ittifak yapılacak konularda sonuna kadar ittifak yapmalıydık ve onların işçilerin menfaatini zedeleyen tavırlarını anında halka ve işçilere teşhir etmeliydik. Sendikacılarla kuru polemik yapma yerine işçilerle daha fazla ilgilenmeliydik. Gazetemize grev süresi boyunca sürekli haber göndermeliydik, olup bitenleri açıklamalıydık. En önemlisi de grev için, önce kendi içimizde, sonra da diğer siyasetlerle birlikte doğru-düzgün bir örgütlenmeye gitmeliydik. Bunlar da kısacası bizim hata ve zaaflarımızdı.

Daha önceden de sürekli bir sürü oyunlar peşinde olan faşistler, grev süresince grevi kırmak için ellerinden geleni yaptılar. Faşistler arasında her zaman yaptıkları mezhep ayrımını körüklediler. Grevi durdurmak için başvurmadıkları kapı kalmadı. Nihayet grevi kırmak için getirdikleri tabancalar her şeyi açığa çıkardı. 24 silah 375 mermi ki, bu silahların bir kısmı resmi silah olduğu halde Karabük Demir Çelik Müdürü faşist Ali Rıza Değirmencioğlu tarafından Div-Pelet Md. faşist Süreyya Şekerle gönderildi. Fakat silahlar grev gözcüleri tarafından yakalandı.

Bu zulüm, sömürü ve soygun düzenini ayakta tutan faşizm tüm çabalarına rağmen grevi kıramadı. Grev belirli bir dönem mahkeme kararıyla durdu, takat sonra yeniden başladı. Sendikacıların umutlarını CHP'ye bağlamalarından dolayı grev sağlıklı bir şekilde gitmedi. İşçiler de bu havaya kapıldılar. Oysa biz biliyoruz ki, halkı kendisinden başka hiç kimse kurtaramaz. Kendi gücümüzle haklarımızı alalım.

Burada bir gerçek daha açığa çıktı: O da "İŞÇİLERİN SENDİKA YÖNETİMİNE" gelmesi gerekliliği. Yani sendika yönetiminde söz ve karar sahibi olması. Yani sendikaya denetlemeleri. Çünkü ancak o şartlar da işçilerin mücadelesi başarıya ulaşabilir. O halde önümüzde duran görev, işçilerin haklarını daha iyi almaları ve uzun vadede kurtuluşları doğrultusunda, sendika yönetiminde söz ve karar sahibi olmaları için çalışmak, "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE". Sloganını hayata geçirmektir.

Tüm Divriği'li yoksul köylüler ve kasabalı işsizler: Div-Pelet'in faşistleştirilmesini önlemek için, işçilerin grevini birlikte omuzlayalım ve işçilerle birleşip-bütünleşelim. Div-Pelet'te işçinin kendi işçi mücadele edelim, öncelikle de bir daha gelelim.

Ve şunu iyi bilelim ki bizim kurtuluşumuz, kendi ellerimizdedir. Divriği Maden işçilerinin grevinin başarıya ulaşması için de Div-Pelet'in faşistleştirilmesinin önlenmesi için; tüm işçiler, köylüler, öğrenciler, memurlar birleşin!

YAŞASIN DİVRİĞİ İŞÇİLERİNİN HAKLI MÜCADELESİ!

YAŞASIN DİVRİĞİ HALKININ BİRLİĞİ!

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

YAŞASIN DEVRİMCİ-İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI!

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ!

DİVRİĞİ'Lİ PROLETER DEVRİMCİLER

İşçi sınıfı hareketinin devrim hedefine yürümesi engellenemez!

Sosyal-faşist sendika ağaları

Eskişehir Kadınlar Derneği'nden devrimci kadınların

MESS direnişine katılan Arçelik işçilerini

ziyaretini engelledi

Bizler, Eskişehir Kadınlar Derneği çatısı altında mücadeleye katılan devrimci analar, bacılarız. Halkın kurtuluşunun gerekliliğini, mücadele içersinde daha da iyi kavramaktayız. Kitlelere "devrimci„ , "sosyalist„ maskesiyle yaklaşan sosyal-faşistlere karşı mücadelenin, faşistlere karşı verilen mücadeleden ayrılamıyacağını Eskişehir-Arçelik'teki DİSK Maden-İş in grevinde bir kez daha anladık.

Biz, kadınların kurtuluşunun işçi sınıfının ve tüm halkın kurtuluşundan bağımsız olmadığının bilincinde olarak, Arçelik fabrikasında MESS'e karşı, MESS'in öne sürdüğü vahşi koşullara karşı greve giden işçi kardeşlerimizin direnişini kutlamak, onların haklı davasını desteklediğimizi iletmek için, "Kadınlar Katılmadan Devrim Hareketi Gerçekleşemez!. Yaşasın Devrimci İşçi-Köylü İktidarı! Haklı Grevinizi Sonuna Kadar Destekliyoruz!" yazılı pankartımızla fabrikaya gittik.

Ancak fabrika kapısında eli sopalı 15-20 sosyal-faşist besleme tarafından önümüz kesildi. İşyeri temsilcisi olduğunu söyleyen biri, grev sahasına giremeyeceğimizi, oraya kadar gitmemizin dahi kanunsuz olduğunu, girebilmemiz için Maden-İş Bölge Temsilcisinin izni olması gerektiğini söyledi. Biz daha önce böyle bir şartın varolmadığını, demokratik kuruluşların geldiğini söyleyince "Bu karar, bir iki gün önce geldi, diyerek geçiştirmeye çalıştılar. Bölge temsilcisine haber verildiğini, geleceğini ve onu beklememizi söylediler.

İşçileri sömürerek sendika ağalığını sürdüren; leş gibi iğrenç bir vaziyette, son model otosuyla grev yerine gelen bölge temsilcisi DURSUN SAKUR; fabrikaya giremeyeceğimizi, derhal pankartımızı da alıp çekip gitmemizi söyledi. Gerekçesini sorduğumuzda da, gerekçesinin olmadığını ve "ajan, provokatörlerin" işçi sınıfı içine girmeyeceğini, bizim içerde onlara saldırmayacağımızdan emin olmadıklarını söyledi. Orada bir arkadaşımızın sosyal-faşistlerin genel tavrını anlatması, devrimcilerin işçilerin kaynaşmasını engelleyemeyeceklerini belirtmesi üzerine, üzerimize yürüyerek devrimcileri tehdit etmeye başladılar.

Telefonla "Maccular" geldiği takdirde haber vereceğini bildirip Emniyet Müdürlüğü'ne haber yapan bölge temsilcisi, onların tavrına karşı çıkan bir devrimci işçi arkadaşı da tartaklamaktan geri kalmadı.

Ancak; İşçi sınıfının örgütlü mücadelesinden ve onun bilinçlenmesinden korkanlar, işçiler için okul olması gereken grevlerde kendi 15-20 adamları gözcü olarak koyup, diğerlerini tatile yollar gibi evlerine yollarlar ve haftanın bir günü düğüne gelir gibi davul-zurna eşliğinde eğlenmesi için grev yerine getirirler ve bunu utanmaza söylerler.

Bizler burada, sendikal hareketin başına çöreklenmiş faşist ve sosyal-faşist sendika ağalarının, hakim sınıfların çıkarı gereği sendikal mücadeleyi pasifleştirip yozlaştırdıklarını, işçi sınıfını engelleme ye çalıştıklarını bir kez daha gördük ve onlara karşı mücadelemizi sürdürmenin hayati önemini kavradık.

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

ESKİŞEHİR KADINLAR DERNEĞİNDEN BİR GRUP DEVRİMCİ KADIN

Genel grev eyleminin propagandasını işçi sınıfının bütün kesimlerine yayalım

Ülkemiz ve halkımız tarihinin belki de en karışık ve hareketli günlerini yaşamakta ve daha da karışık günler ufukta gözükmektedir.

Ekonomik buhranın önüne geçilmez bir şekilde derinleşmesi, mevcut siyasi buhranı daha da içinden çıkılmaz hale getirmekte ve bütün toplumsal çelişmelerin keskinleşmesine yol açmaktadır.

Milyonlarca emekçinin oluşturduğu temel sınıflar, bu şartlarda faşist diktatörlüğün katmerli zulmü ve hakim sınıfların sınır tanımayan azgın sömürüleriyle karşı karşıya kalmaktadır.

Halkla hakim sınıflar arasındaki mücadele her geçen günle birlikte daha da şiddetlenmektedir.

Ülkenin dört bir yanında kötüleşen hayat şartlarının harekete geçirdiği geniş yığınlar, en başta işçi sınıfı olmak üzere faşist diktatörlüğe karşı başkaldırmaktadır.

Hakim sınıflar bugüne kadar halk saflarındaki, tüm dağınıklığa rağmen kitlelerin mücadelelerini bastıramamıştır.

Çalışan yığınlar içinde en örgütlü ve en disiplinli sınıf olan proletarya, hakim sınıfların en şiddetli saldırılarının ve en sinsi tuzaklarının hedefi durumunda olmasına, doğru bir önderlikten yoksun bulunmasına rağmen bu mücadelelerin en ön safında yer almaktadır.

Şu anda proletaryanın büyük bir kesimi çeşitli grev eylemlerini sürdürmektedir.

30 Mayıs'tan bu yana sürmekte olan MESS direnişi bu günkü grevlerin en önemlisi durumundadır. Grevde bulunan işçilerin toplam sayısı 50-60 bin kadardır.

Bu grevlerin tümünün bir özelliği sendika önderliklerinin ya faşist veya sosyal faşist ya da reformist olmasıdır.

Bu önderlikler, işçi sınıfının mücadelesini boğmak, faşist diktatörlüğü ve sömürü düzenini ayakta tutabilmek için ellerinden geleni yapmakta, işçi sınıfının bilinç kazanmasının veya başarılı ekonomik mücadeleler vermesinin önünde büyük bir engel meydana getirmektedirler.

Hakim sınıfların çıkarlarının doğrudan savunucusu olan faşist ve sosyal faşist sendikacılar da faşist diktatörlükle uzlaşma çizgisini izleyen reformist sendikacılar da şimdiki buhran koşullarında da tek bir amaçta birleşmektedirler: Faşist diktatörlüğü, sömürü ve zulüm düzenini ayakta tutmak ve işçilerin mücadelesini bozguna uğratmak.

İşçi sınıfının şu anda sürdürdüğü grevlerin, bu amaç etrafında birleşmiş olan sendikacıları tepetaklak etmeden en küçük bir ekonomik kazanç bile sağlamayacağı açıktır. Bir de siyasi mücadele açısından meseleyi ele alırsak, bu sendikacılar işçi sınıfının siyasi başarılar kazanması bir tarafa, işçi sınıfının siyasi olarak yenilgiye uğratılması için çalışmaktadırlar.

Sosyal faşist, faşist ve reformist sendika ağalarının önderliği altındaki grevler, bu önderlikler ayakta kaldığı sürece işçi sınıfına hiçbir kazanç sağlayamaz. Tersine, bu sendikaların yöneticileri, her an işçilerin mücadelesini arkadan hançerlemek ve işçi sınıfının bilinç kazanmasının önüne geçmek için faaliyet göstermektedirler.

Onların "greve çıkmış" ve "grevleri sürdürüyor" olmaları hiçbir bilinçli işçiyi aldatamaz. Çünkü işçiler, grevlerin sadece ve sadece kendi zorlamaları sonunda gerçekleştiğini, sendika ağalarının greve çıkmadan önce işçileri satabilmek ve grevi engellemek için sonuna kadar direttiklerini çok iyi bilmektedirler. Grevler temelde işçi sınıfının zorlamaları sonunda meydana gelir. Ya da sendika ağalarının kendi temsil ettikleri (proletarya değil) sınıfların çıkarlarını savunma amacıyla işçi sınıfını bir şantaj unsuru olarak kullanmaları grevle sonuçlanabilir ki, bu sonuncusunun işçi sınıfının yararına bir şey olmadığını uzun uzun anlatmaya hiç gerek yoktur.

Bu gün sürmekte olan grevler esas olarak işçi sınıfının hakim sınıflara karşı kendiliğinden direnişininin ürünüdürler. Bu grevlerin başında bulunan sendika ağalarının, ilk fırsatta işçi sınıfının zincirlerini pekleştirmekten başka hiç bir amaçları yoktur.

Oysa bugün buhranın derinleşmesi çalışan yığınların hayatını gittikçe daha çekilmez hale sokmaktadır. Seçimlerden sonra fiyatlar roket hızıyla artmaya başlamıştır. Hiçbir şekilde emeğinin karşılığını zaten alamamakta olan işçilerin ücretleri hayat pahalılığı karşısında güneş görmüş kar gibi erimektedir.

Bu şartlarda, faşist diktatörlüğe karşı kitlelerin yaşam koşullarının korunması görevi özel bir önem taşımaktadır.

Fakat proleter devrimciler için mesele sadece kitlelerin yaşam koşullarının kötüye gitmesinin engellenmesi olamaz.

İçinde bulunduğumuz siyasi buhran şartlarında işçi sınıfı esas olarak siyasi mücadele alanında faşist diktatörlüğe karşı direnme göreviyle karşı karşıya bulunmaktadır.

İşçi sınıfı hem kendisinin hem de diğer, halk yığınlarının daha azgın sömürü ve zulüm altında inlemesini engelleyebilmek için direnmelidir.

İşçi sınıfı emekçi halkımızın Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin daha da yükselmesi için faşist diktatörlük karşısında direnmelidir.

Bu direnişin silahı GENEL GREVDİR. GENEL GREV bir yandan işbirlikçi hakim sınıfların ekonomik sömürüyü arttırma çabalarına gem vuracak ve onu yavaşlatacak, diğer taraftan işçi sınıfı önderliğinde tüm halkın faşist diktatörlüğe ve tüm gericilere karşı siyasi bir direnişi olacaktır.

GENEL GREV faşist ve sosyal faşist ve reformist sendika ağalarının yıkılması için de elverişli bir ortam yaratacaktır.

Önümüzdeki şiddetli sınıf mücadelelerinde işçi sınıfı GENEL GREV silahını ekonomik sömürünün yoğunlaşmasını yavaşlatabilmek ve faşist diktatörlüğün saldırılarını göğüsleyebilmek için Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelelerini yükseltmek için kullanmalıdır.

GENEL GREV EYLEMİNİN PROPAGANDASINI EN GENİŞ İŞÇİ YIĞINLARINA YAYGINLAŞTIRALIM.

İŞÇİ SINIFI İÇİNDEKİ ÇALIŞMAMIZDA GENEL GREV SİLAHININ EN GENİŞ TABAN TARAFINDAN BENİMSENMESİ İÇİN ÇALIŞALIM.

Adana'dan, sakat kalan bir devrimci işçi:

"Mücadelemi sonuna dek sürdüreceğim"

Ben sakat bir kimseyim. Sakatlığıma dair Adana Devlet Hastanesinde 5.8.1974 tarihinde aldığım rapor sakatlığımın sürekli olup % 50 derecede olduğunu askerlik şubesinden aldığım rapor ise % 100 derecede olduğunu kanıtlıyor. Daha sonra SASA Fabrikasına işçi olarak alındım. 2-3 iş birden yaptığımdan hastalanarak rapor aldım.

İstirahat dönüşü patron vekili, "köpek mi besleyeceğiz?.. Çalışacaksan çalış", dedi... Sonra beni sağlam bir işçinin zor yapabileceği bir işe verdiler. Patron yanlısı olan "sarı sendika" Petrol-İş'e yaptığım müracaatlar sonuçsuz kaldı.

Sasa'da olan 1976 Kasım grevi sonu 42 arkadaşım işten atıldı. Benim devrimci olduğumu bilindiğinden bazı zorlamalar yapıldı. Sakatlığım bahane edilerek işten atıldım. Aile durumumun bozuk olması ve faşistlerin elinde bulunan İş ve İşçi Bulma Kurumu'na yaptığım müracaatlar sonuçsuz kalması sonucu, zor durumda kaldım.

Sonra 2022 sayılı kanundan yararlanmak amacıyla rapor çıkartmak için Adana Devlet Hastanesi'ne 23.6.977 tarihinde müracaat ettim. 1974 tarihli raporda imzası bulunan doktorların yaptıkları faşist oyunlar sonucu raporum % 40 düşmesi neticesi aylık alamadım.

Faşist besleme komandolar 7.5.1977 ve 19.6.1977 tarihlerinde evime baskın yaptılar. Beni evde bulmayınca eşime "biz bulursak ve yapacağımızı yaparız", diye tehditlerde bulundular.

Ben bu faşist baskı ve oyunlar karşısında yılmadım. Devrimci arkadaşlarla birlikte mücadelemizi sürdüreceğiz.

ADANA'DAN DEVRİMCİ BİR İŞÇİ

YET ŞİRKETİ İŞÇİLERİ:

"Yaşasın yılmayan mücadelemiz!"

Biz Aliağa Petkim-İş'e bağlı Yet şirketinde çalışan işçileriz. İşyerimizde işçi kıyımları ve faşist baskılar günden güne yoğunlaşıyordu. Sattığımız 9 saatlik işgücümüz karşılığında Asgari ücretle (60) çalıştırılıyoruz ve bütün sendikal ve sosyal haklardan mahrumuz. Nihayet çareyi bütün mücadele alanlarımızı birleştirip mücadele etmekte bulduk. Şantiyenin toplam 584 işçisi vardır. Aralarında bir "teori hastalığı" vardı. Arkadaşlar arasında daha önce yeterli bir siyasi propaganda yapılmamıştı ve sendikanın gelme konusu ve direnişin bilincinde değillerdi. Arkadaşlar arasında siyasi gelişme ve bilinçlenmeyi sağlayacak yetenekli ve yeterli kadrolar da yoktu. Yoktu ama biz 400 kararlı işçi vardık. Yaptığımız toplantıda (gece işçi koğuşlarında) sosyal haklarımız ve sorunlarımız açısından bir sendikanın temsilcimiz bizden olmak şartıyla gelmesini uygun gördük (DİSK). Koyacağımız hareket en azından 4 ay zaman alacakken toplantının daha 2. günü 29.4.1977 tarihinde başlatılan direnişe irademiz dışında gelişen bir durumla biz temsilci olarak arkadaşlarımızın hareketini yönlendirme sorumluluğunu aldık. O anda bütün arkadaşlarımızla irtibatı kurarak 584 kişiden 1 kişi kalmamak şartıyla ve sloganlarımızı haykırarak iş sahasını terk ettik. Sorunlarımıza çözüm getirilmesi hususunda şantiyeye bir protokolle başvurduk. Protokolde şu maddeler yer alıyordu. 1. 9 saatlik iş gününün 8'e indirilmesi 2. Hiç bir işçi arkadaşın işten atılmaması ve direniş süreci içinde geçen yevmiyelerin verilmesi 3. Pazar ve bayram günlerinin verilmesi (çalışılmadığı halde). Şefliğin red cevabı üzerine biz de direnişimizi devam ettireceğiz dedik ve 2 koldan yürüyüşe geçerek işçi evlerinin önüne geldik. Şantiye şefi: Behçet Erdal Över'in çıkarı tehlikeye girmişti bir taraftan yalvarırken diğer bir taraftan askeri kuruluşlarla ilişkide bulunuyordu. Etrafımız faşist diktatörlüğün köpekleriyle doluydu. Araba üstüne araba polis ve jandarma geliyordu. Etrafımızı çember içine almışlardı ve siper etmişlerdi sanki kaçacakmışız veya herhangi bir saldırıda bulunacakmışız gibi. Belli ki bu da şantiye şefi Behçet Erdal Över ve işveren Galip Çalıp 2. işveren Bahattin Gürses'in yeğeni Nejdet Gürses - ve saha şefi Necati gibilerinin oyunuydu. Askeri birliklerle iş birliğine gitmişlerdi. Bunlar camlarımızı kırmışlar yollarımızı kesmişler ve çeşitli iftiraları bize mal ederek sürekli komando asker üzerimize yağdırıyorlardı. Ali Ağa jandarma başçavuşu, uzatmalı çavuş ve etrafındaki komando birlikleri dakikada bir otomotikli tüfeklerle alarma geçiyorlardı sanki karşıda silahlı düşman varmış gibi bizde dönüp bize: "oğlum yaptığınız direniş yasa dışı bir direniştir, (jandarma çavuşu) burdaki birliğinizi dağıtabiliriz vs. gibi çeşitli tehditler savuruyorlardı. Belli ki bu da gözdağı vererek bize korkutacaklarını sanıyorlardı. Fakat bizim yaptığımız direniş haklı bir direnişti. "Direnişimiz tamamen yasaldır" deyip direttik. Bizim bu kararlılığımız karşısında telaşa kapılmışlardı. Durmadan karakola götürüp savcılığa götürüp ifade alıyorlardı fakat yıldıramıyorlardı. Onlar da son çareyi bir olay çıkarıp ve olaydan yararlanarak işçilerin kıyımına başlamakta buluyorlardı.

Nahiye müdürü "siz suçlusunuz" diyerek ifademizi aldığında ona şu cevabı verdik: "Türkçe bilmeyen bir arkadaşımıza 100 lira avans verilmiş fakat maaşın hepsini almış olduğunu gösteren bir kağıt imzalatılmıştır. Bir çok arkadaşlarımız usta gösterildikleri halde işçi yevmiyesiyle çalışmaktadırlar. 7-8 ay önce giriş yapmış arkadaşlarımızın girişleri halde imzalanmamıştır. Bunlar sigortasızdır. Halbuki sigortalı yani kaçak çalıştırıldıkları halde bu işçilerden sigorta vs. kesintileri yapılmakta ve kendilerine brüt maaştan çok daha az bir net maaş ödenmektedir.

Direnişin 2. günü Patronun köpekleri şantiyele işbirliğine giderek kendi kontrolleri altında olan işçilere zorla, süngü ve dipçik altında işbaşı verdiler. Demircilerin kalfası, biz bu duruma karşı çıkınca tabancasını göstererek askerlerle birlikte üzerimize saldırdı.

Jandarma ve patron uşakların baskıları direnişi kıramadı. Biz 400 kişi kararlı bir şekilde direnişe devam ettik. Bizim kararlılığımız karşısında işbaşı yapan diğer işçi arkadaşlarımız da bizim saflarımıza katıldılar, işi bıraktılar.

Şantiyenin işi tamamen durdu.

İşveren biz temsilcileri çağırdı: "Oğlum ne istiyorsanız verelim size, (yani sadece temsilcilere), siz yarın işbaşı yapın" dedi. Biz: "Biz buraya sadece kendi çıkarlarımızı savunmaya gelmedik bütün arkadaşların çıkarları adına konuşuyoruz daha evvel konuştuğumuz sosyal haklar hepimiz için kabul edilirse çalışıyoruz yoksa mücadelemiz devam edecektir" cevabını verdik.

Derken 1 Mayıs gelip çatıştı. 1 Mayıs uluslararası birlik ve dayanışma ve "işçilerin faşizmin önünde ilk olarak toplu sözleşmeyi, sağladığı ve mücadelesini şenlendirdiği bir gün ilan ederek pankartlarımızla haykırarak sloganlarımızı atarak diğer bir taraftanda saz çalarak oynayarak bir sahada toplandık. Daha evvel yürüyüş için çeşitli yasal kuruluşlara baş vurduk izin vermediler

DİSK'in getirilmesi için bazı sendikacı arkadaşlarla konuştuk, davamıza avukat tutacaklarını söylediler. Fakat İstanbul'daki Taksim alanında düzenlenen 1 Mayıs söz konusu olunca: İstanbul'daki işçi kıyımının baş 'nedeni maocu itler" diye konuşunca biz de "faşist diktatörlüğün tezgahladığı katliamları gözardı etmek, üstünü kapatmak ve onların, sermayelerinin bekçiliğini yapmak itliktir" deyince kudurmaya başladılar. Ve dönüp bize "bakın İstanbul'daki katliamları ve kıyımları gördünüz. Sizi de öldürürler, hiç acımazlar, gidin yerinizde oturun hükümete karşı çıkılmaz sizin sorunlarınıza çözüm getirecek hiç bir kuvvet yok" dediler. Biz de bu sendika ağalarının bizi kurtarmayacağı kanısına vararak son çareyi kendi bileklerimizde bulduk. Arkadaşlara "sizi işten atacağız" "döveceğiz" gibi göz dağı verme, kimi arkadaşlara da "size zam vereceğiz" yollu kandırma çabaları boşa çıktı, ne korkutabildiler ne de kandırabildiler. Bazı arkadaşları işbaşına almayınca diğer 450 kişi hepimiz birden çıkış aldık. Bir sahaya toplandık bir öneriden sonra "Halkın Kurtuluşu yolunda omuz omuzayız" andı içildikten sonra her birimizin kendisine imkanları elverdiği çeşitli yerlere gittik. Mücadelemiz bununla bitmiş değildir, devam edecektir. En son zafer bizim nasırlı ellerimizin olacaktır. Kahrolsun Disk Sendika Ağalığı, faşizm ve sosyal faşizm. Yaşasın yılmayan mücadelemiz. H.K. yazarları ve yoldaşlarım bu dertlerimizi kitlelere iletirseniz davamız için iyi olur. Mektubumuz gecikti ama kabahatımız yok ne yapalım demek ki faşizm PTT'ye el koymuş birinci mektup ulaşmamış. Selamlar.

Aliağa Petkim-İş'e
bağlı Yet Şirketinde
Bir Grup Devrimci

Pratik faaliyet içinde sınıfı kazanmayı ve eğitmeyi hedeflemeyen bir parti inşa faaliyeti hiçbir şekilde başarıya ulaşamaz

Ülkemizin içinde bulunduğu koşullarda işçi sınıfının tarihi görevinin bilincine bir an önce ulaştırılması sorunu en önemli sorun ve bunun çözümlenmesi de en önemli görev halini almış bulunmaktadır. Bu görevi başarabilmenin yolu işçi sınıfının partisinin inşasını gerçekleştirmekten geçmektedir.

Ancak bu tesbiti kaba bir şekilde yorumlayarak ve tamamiyle kitabi bir şekilde anlayarak partiyi kitle mücadelesinin ateşi içinde değil de ondan soyutlanmış bir şekilde "inşa" anlayışı, bir başka tanımlamasıyla kitlelerden kopuk entellektüelizm, mahkum edilmeden partinin inşası görevi doğru bir şekilde başarılamaz.

Bu bakımdan, Partinin İnşası görevi esas alınırken, bu görevi kitle mücadelesinin tam da içinde yerine getirmekten başka bir çıkar yol bulunmadığını önemle vurgulamak gerekmektedir.

Partinin inşası görevini esas almak kitle mücadelelerini terk etmek değil, tam da tersine kitle mücadelelerinin en ön saflarında Marksizm Leninizmin şanlı bayrağını daha da yükseklerde dalgalandırmak demektir.

Bugünün şartlarında temel sınıflar içindeki çalışmanın özel bir önem kazanması bundandır.

İşçi sınıfı, ülkemizdeki ve dünyadaki devrimci mücadelenin önderliğini üstlenebilecek yetenekteki tek sınıftır. Ulusal Demokratik Halk Devriminin önderi de proletaryadır. Marksist-leninistler bu temel gerçeği pratik çalışmaları içinde her zaman gözönünde tutmakla yükümlüdürler.

Önder sınıfı hakim sınıfların ideolojik siyasi etkilerinden ve denetimlerinden, proleter olmayan tüm ideoloji ve siyasetlerin etkinliği altından kurtarma görevi, içinde bulunduğumuz dönemde, partinin inşası çalışmalarının hayati önem taşıyan bir unsuru durumundadır.

Pratik faaliyet içinde sınıfı kazanmayı ve eğitmeyi hedeflemeyen bir parti inşa faaliyeti hiçbir şekilde başarıya ulaşamaz.

Sendikalarda ve üretim birimlerindeki çalışmanın özel önemi işte bu anlayıştan kaynaklanmaktadır.

Bugüne kadar sürdürülen çalışmaların, işçi sınıfının büyük çoğunluğunu Marksizm-Leninizmin bayrağı altında topladığı elbette söylenemez. Hatta işçi sınıfı içindeki çalışmanın yeterince yürütülemediği bile söylenilebilir. Bu gün hala proletaryanın büyük çoğunluğu, faşist, sosyal faşist ve reformist ideolojilerin etkisi altında bulunmaktadır. Proletaryanın kendiliğindenlik düzeyini aşamamış bulunan mücadeleleri hakim sınıfların ve çeşitli proleter olmayan sınıf ve tabakaların çıkarlarını savunan sendika ağalarının ve partilerin siyasi denetimini hala kıramamıştır.

Açıktır ki, işçi sınıfının bugünkü bilinç düzeyi ile tarihi görevlerini yerine getirmesine imkan yoktur.

Ancak, geçtiğimiz haftalarda işçi sınıfının en bilinçli kesimlerinin bulunduğu yerlerde kendiliğindenci mücadele döneminin, hakim sınıfların ideolojilerinin işçi sınıfı üzerinde kurdukları egemenlik döneminin sona ermesinin hiç de uzak olmadığını müjdeleyen gelişmeler oldu.

Maden-İş 4. Bölge temsilciliğinde sosyal faşist yönetimin yıkılması, işçi sınıfının bütün olumsuz etkenlere rağmen siyasi bakımdan gelişmekte olduğunu somut bir şekilde ortaya koymuş bulunmaktadır.

Öte yandan Türk Demir Döküm'de lokal temsilciliklerinin proleter devrimcilerin eline geçmesi de aynı doğrultuda bir başka gerçektir.

Bu son derece önemli gelişmeler neye işaret etmektedir. Birinci olarak hakim sınıfların ideolojilerinin işçi sınıfını kendi etkileri altında tutmaları son derece güç bir şeydir ve gittikçe de güçleşmektedir. İkinci olarak ülkemizdeki Marksist-Leninist hareket bugünkü zayıflığına ve zaaflarına rağmen işçi sınıfını doğrudan ve dolaylı olarak etkilemektedir.

Yine dikkat edilmesi gereken bir nokta, sosyal faşistlerin yenilgilerinin, DGM direnişlerinden sonra, 1 Mayıs Katliamından sonra, sosyal faşistlerin uyuşturucu "seçim taktiklerini" uygulamalarından sonra, tam da işçi sınıfı MESS'e karşı direnirken gerçekleşmiş olmasıdır.

Bizzat pratik sosyal faşistlerin iğrenç yüzlerini işçi sınıfının ileri kesimlerinin gözleri önünde ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Onların zafer sarhoşlukları içinde DGM'yi DİSK (yani sosyal faşist yöneticiler) "ezdi", MESS'i de DİSK "ezecek" naraları atmaları, DGM'yi gerçekten ezmiş bulunan ve doğru bir siyaset izlerse sadece MESS'i değil fakat tüm FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ ezecek olan işçi sınıfının gözünü boyamaya yetmemiş, kendilerini de EZMESİNİ engelleyememiştir.

İşçi sınıfı Marksizm - leninizm'den hissedilir bir şekilde etkilenmeye başlamıştır. İşçi sınıfının en ileri unsurları kendi ideolojilerinin safına geçmektedirler.

Son gelişmeler bunu açıkça gösteriyor.

İşçi sınıfının sosyal faşizme karşı kazandığı zaferin önemi büyüktür.

Bu zafer, Marksist-Leninistlere düşen görevlerin gerçekleştirilmesinin artık hiçbir şekilde ertelenemez ve ihmal edilemez bir ihtiyaç halini aldığını da ortaya koymaktadır.

Ulusal Demokratik Halk Devrimimizin ve Sosyalist Devrimimizin önderi olan proletaryanın kendi ideolojisi olan Marksizm-Leninizmin saflarına kazanılması için çalışmalar hem teorik-ideolojik alanda hem de pratik faaliyet içinde daha sistemli ve yeterli hale gelmelidir.

Partinin İnşası çalışmaları, aynı zamanda en geniş devrimci işçi yığınlarını ve genel olarak sınıfı kazanma mücadelesinde de ileri adımları doğurmalıdır.

İşçi sınıfı büyük zaferlerin arefesine gelindiğini ilan etmiş bulunmaktadır. Proleter devrimciler sınıflarına yaraşan bir çalışma ile bu zaferleri mümkün olan en kısa zamanda gerçekleştirmelidirler.

Sisag'dan devrimci işçiler

Siyasetimizi kitlelere maletmek gerekir

Bundan 5 ay önce SİSAG işyerinde çalışan işçiler, 4 ay süren bir grev sonunda işverenle bir toplu-iş sözleşmesi imzalamışlar ve işbaşı yapmışlardır. Gazetemizin 44. sayısında ise grevin sona erdiğini bildiren ve 4 aylık mücadeleyi özetleyen bir yazı çıkmıştı.

Devrimciler bu 4 aylık pratikte çok şeyler öğrenmişler, sınıf mücadelesinde dostlarını-düşmanlarını daha iyi tanımışlardır. Revizyonistlerin, reformistlerin ve orta yolcuların grev süresince ve toplu sözleşmenin imzalanması sırasında takındıkları iki yüzlü ve son tahlilde sınıf mücadelesinde işçi sınıfının aleyhine olan tavırları bu yazıda kısmen anlatılmaya çalışılmıştır. Ancak, toplu sözleşmenin imzalanmasından bugüne kadar geçen süre içinde, grev sırasında edinilen deneyimler tam anlamıyla hayata geçirilemedi. Bu eksiklik bugünkü yenilgiyi hazırlayan önemli etkenlerdendir.

Bugün SİSAG'da imzalanan toplu sözleşmenin üzerinden 5 ay geçti. SİSAG'da örgütlü bulunan SOSYAL İŞ sendikasının gazetesinin o günlerde "SİSAG'DA ZAFER" diye başlık atıp reklamını yaptığı toplu sözleşmenin 27/4 ve geçici 2/b maddelerine dayanarak işveren 30/6/1977 günü işçilerden 32'sini işten çıkardı. Sözü edilen maddeler şunlardır:

MADDE 27: İŞÇİ ÇIKARMA

....

"4-İş yasasının 13. maddesinde belirtilen işçi çıkarma ekonomik nedenlerle işverence uygulanır. Bu uygulama işyerinin kapanması, bir bölümünün kapanması veya kapasite veya kadro daraltılması şeklinde yapılır."

GEÇİCİ MADDE: 2

....

"B-Bu toplu sözleşmenin 27. maddesinin 4. fıkrasında yer alan ekonomik nedenlerle işçi çıkarılma hükümleri sözleşmenin imza tarihinden itibaren 5 ay süre ile işverence uygulanmayacaktır. Bu sürenin dışında toplu sözleşme yürürlük süresi içinde sözkonusu madde hükümlerinin uygulanması halinde, işine son verilen işçiye ihbar ve kıdem tazminatlarına ilave olarak 3 aylık brüt ücreti tutarında tazminat ödenecektir."

Böylesine, çalışanların işgüvenliğini açıkça çiğneyen maddelerin yer aldığı bir toplu sözleşmeye ancak revizyonist, reformist ve ortayolcular imza atabilirdi. Attılar da....

Bu aynı zamanda "TÜM ÇALIŞANLARA GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKAL HAK" anlayışlarındaki samimiyetsizliklerini de gösterir.

İşyerimizdeki atılmalar sırasında ise işyeri temsilcileri ile aynı revizyonist ve ortayolcu siyasi görüşü paylaşan kişilerin işte kalmaları sağlanmıştır.

İşverenin ve sendika ağalarının nasıl bu kadar rahat hareket edebildiklerini kavramak için; öncelikle kendi hatalarımızı saptamamamız gerekir:

- SİSAG içinde devrimci muhalefeti olgunlaştırıp geliştirmesi gereken arkadaşlar, aramızdaki çelişkileri akılcı olarak ele almadık; bu çelişkilerimizi çözümleyemedik,

- Çevremizdeki diğer demokrat, dürüst arkadaşlarla devrimci bir diyalog kuramadık; yani sözleşme imzalandığı, andan itibaren yukarda sözü edilen madde gereğince işçi atılacağını bildiğimiz halde buna karşı tavır alıcı bir çalışma yapamadık,

- Her olayın özünde siyasal bir nitelik taşıdığını gözönüne almadık. Böyle olunca da kendi ideolojik tavrımızı gerektiği gibi koyamadık.

- 32 arkadaş atıldıktan sonra da sendikacıları tavır almaya zorlamadık. Böylece onları daha iyi teşhir etme olanağını kullanamadık.

Bu olaylar revizyonist ve reformist siyasetin karşı-devrimci yönünü, orta yolcu siyasetin ise tutarsızlığından ötürü karşı-devrimci siyasetlerin yanında her zaman yer alabileceğini gösterdi,

Bu siyasetlere karşı verilecek en iyi mücadelenin kendi siyasetimizi önce bütünüyle kavramak, daha sonra da siyasetimizi kitlelere kavratmak olduğunu anladık.

Sarı sendikaların ve faşist-sosyal faşist sendika ağalarının alaşağı edilip, gerçek sınıf sendikalarının oluşmasının; sınıf bilinçli ve hayatını bu mücadeleye adamış "İŞÇİLERİN SENDİKA YÖNETİMİNE" gelmeleri ile gerçekleşeceğini bir kez daha kavradık.

SİSAG'dan Devrimci
İşçiler

Avustralya Türkiyeli işçiler Birliği kuruldu

Bizler Avustralya'nın Melbourne şehrinde çalışan Türkiyeli emekçileriz Türkiye'den Avustralya'ya 1969'larda başlayan iş göçü büyük boyutlara ulaşmıştır. 1969 Şubatından itibaren her aile karşılığında 15.000 liraya Avusturalya'ya 5000 aile satılmıştır ve bu hala devam etmektedir.

Kardeşler, sanmayın ki terörü sadece Türkiye'de uyguluyorlar. Satılmış konsoloslar, K.mavenleri, Ateşeler var ki tam ağababalarına benzer, idare ve yönetimleri aynıdır.

Biz Türkiye'li devrimci işçiler de burada bir dernek kurmaya, sömürüye, zulme karşı direnmeye karar verdik. 105 kişilik kurucu üyeyle ATİB (Avusturalya Türkiyeli İşçiler Birliği) adında bir dernek kurduk. Derneğimiz şu anda 300 üyeye sahip. Buradaki faşist güçler, konsoloslar işçilerin derneğe üye olmalarını engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. "Onlar komünisttir. O derneğe üye olanların isimleri MİT'e gidiyor. Türkiye'ye sokul-

De. sa. 7. sü. 4'de

Tütün üreticileri üzerindeki sömürüye son verilmelidir!

Biz Muğla'nın Ula ilçesinden bir grup devrimciyiz. Ula halkı her yönüyle çürümekte olan bu düzenin ağırlığını her gün biraz daha artan şiddetle üzerinde hissetmektedir.

Ula halkı geçimini genellikle tütün üretiminden sağlar. Ama çevre halkı her yaprağını alın teriyle yıkadıkları tütünden emeklerinin karşılıklarını alamamakta, geçimlerini bile karşılayamaz durumdadırlar. Tütün satış fiatları her yıl biraz daha düşmektedir.Halkın gözünü boyamak için tütünün taban değil tavan fiatı açıklanmaktadır.(Her iki halde de değişen bir şey olmayacak) Gerçek üreticiler tütünü yok pahasına elden çıkarırken toprak ağaları ve benzeri soyguncular tütünleri iyi fiatla satabilmektedirler.

Bu sene de aynı tütün soygunu devam etmektedir. Sömürüye karşı olduğunu söyleyen (!) CHP ilçe yönetim kurulundan bir kişi Tekel'le anlaşarak Ula'nın en büyük mağazalarını kiraladı. Bir yıl öncesine kadar bir tütün balyasından kira ücreti en fazla beş lira alınırken CHP ilçe yönetim kurulu üyesi bu yıl balya başına 20 lira istedi. Birkaç ay içerisinde en azından ikiyüzbin lira vurgun vuracak. Halk gün geçtikçe pahalanan hayat karşısında balya başına 20 lira istenmesini büyük bir tepkiyle karşıladı.İlgili makamlara yapılan şikayetten bir sonuç alınamadı.

Halkımız düzenin vurgun ve sömürü düzeni olduğunu CHP'nin de bu sömürü ve vurgundan yana olduğunu ve bizzat sömürücüleri içinde barındırdığını şimdi daha iyi anlamaktadır. CHP'nin hükümet kurması halinde bile olacakları şimdiden görebilmektedir.

TÜTÜN SÖMÜRÜSÜNE SON!
YAŞASIN İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYESİ!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

Ula'dan
Bir Grup Devrimci

Bir Cansa Özgürlüğün Bedeli Bin Can Feda Olsun Halkımın Mutluluğuna

KURTLARIN, YILANLARIN, ÇİYANLARIN
AĞALARIN, BEYLERİN, PATRONLARIN
BURJUVA SALONLARDA VİSKİ İÇENLERİN
SOFRASINDA BAL BÖREK YİYENLERİN
ÜSTÜNE ÇÖKSÜN BU KARANLIKLAR
EY SARHOŞ KAHKAHALARINDA BOĞULANLAR
BİZ GÖRDÜK GÜNEŞİN HAPSOLDUĞU YERİ
BİZ BİLİYORUZ ALINTERİMİZİ GASPEDENLERİ
VE ÖLÜME MEYDAN OKUYAN DOSTLARI DA
EZİLMİŞ, AÇ, AÇIK, ÇIPLAK GEZENİ DE
ZİNDANLARDA ÇÜRÜYÜP GİDENİ DE BİLİYORUZ.
AMA SEN VE SENİN GİBİLER NESİNİZ?
KAYBOLMUŞ BİRER HİÇSİNİZ BE HİÇ
VURMUŞSUNUZ BOŞVERMİŞLİĞİNE DÜNYANIN
ANLAMAZSINIZ YOKLUKTAN, FAKİRLİKTEN
ÇÜNKÜ ÇÖKMÜŞ ZEVKİN PİSLİĞİ İÇİNİZE
UYKULU GÖZLERİNİZ, KEŞ Mİ KEŞSİNİZ
TÜM KAHPELİKLERİN ORTA YERİNDESİNİZ
ÜSTÜNÜZDE KARANLIKLAR BÜYÜYOR ÖLDÜRESİYE
KEMİRİYOR KURTLAR BİRER BİRER BEYNİNİZİ
HALA DURMUŞ SONUNU BEKLİYORSUN ZAVALLI,
BENSE YÜRÜYORUM GÜNEŞİN DOĞDUĞU
VE TÜM MUTLULUKLARIN HAPSOLDUĞU YERE
ÇÜNKÜ....
ORADA SAKLI TÜM İNSANLARIN
ÖZGÜRLÜĞÜ, MUTLULUĞU VE HAKLARI

A. DUMAN

Bir yurtsever asker Kartal-Maltepe Askeri Cezaevi'ndeki işkenceleri anlatıyor:

"Demokratik kuruluşlar cezaevlerindeki işkenceleri incelemeli ve durdurulması için harekete geçmelidir"

Ben askerliğimi yaparken, baskı, dayak ve işkenceler yüzünden firar ettim. Bu firardan dolayı askeri mahkemeden 18 ay ceza aldım. Orduda baskı, dayak, küfür hergün rastlanan olaylardandır. Ben gerek askerliğimi yaparken, gerekse tutuklanıp Kartal-Maltepe Askeri Cezaevi'ne gönderildikten sonra buradaki baskılar ve işkenceleri mektubumda anlatmaya çalışacağım. Bu işkencelerin birisi ölümle sonuçlandı. Samandıra kışlasında bir topçu yüzbaşı ,atışta doğru nişan alamadığı gerekçesiyle Nurettin Uçar'ı feci şekilde döverek öldürdü.

Her namuslu insanın, basının, demokratik kuruluşların bu olayın üzerine gitmesi ve hesap sorması bir yurtseverlik görevidir.

Ben Askeri mahkemede tutuklandıktan sonra Kartal Maltepe askeri cezaevine getirildim. Beni alan cezaevi gardiyanları üzerimi aradıktan sonra hücreye kapattılar.Hücreye kapatılmam için hiçbir neden yoktu. Ellerimi ayaklarımı bağlayıp ışığı söndürerek 8-10 cezaevi gardiyanı beni tekme tokat meydan dayağına çektiler ve falakaya yatırdılar. Bu işkencelerden sonra beni koğuşa götürdüler. Koğuştaki arkadaşlar bu işkencenin gelen her mahkuma yapıldığını ve esir kampında gibi davranıldığını anlattılar. Bu işkenceler, tutuklu olan asker mahkumları yıldırmak, gerici düşünceleri zorla kabul ettirmek için yapılıyordu. Her gün sabah saat 6'da kaldırılıp akşam 9'da yatırılıyoruz. Sabahları yarım saatlik havalandırma saatinde bizleri soyundurup, çakıl taşlarının üstünde süründürüyorlar. Her tarafımız yaralanıyor, kanıyor. Tozun toprağın içinde vücudumuz çamur gibi oluyor ve sonra koğuşlara kapatıyorlar. Mahkuma günde bir kere bir bardak su veriyorlar.Başka el yüz yıkamak için hiç su yok. Sadece 15 günde bir soğuk suyla (sıcak suları keserek) banyo yaptırıyorlar. Gündüz yatmak yasak, herkes yatağına çekilip oturmak zorunda. Üç dört kişi bir araya geldimi koğuşun içinde gezen coplu askeri gardiyanlar coplayarak dağıtıyorlar.

Yemekler berbat, dört kişiye bir ekmek ve beş kişilik çorbaya bir tabak yemek veriyorlar. Cezaevine gelen yemeklerin bir kısmını bize vermiyerek cezaevi müdürü Albay'ın köpeklerine veriyorlar. Mahkum bir tabak yemek yiyerek ekmekle karnını doyuramıyor. Açlıktan kıvranan, dayanamayan hastalanan bir çok arkadaşımız oluyor. Yemek tabakları (susuzluk yüzünden) yıkatılmıyor pis tabaklarla yeniden yemek veriyorlar. Ziyaretler haftada bir gün o da pazartesi günü, görüşme süresi ise 10 dakikadır. Bu 10 dakikanın 5 dakikası da Nizamiyeden ceza evine gelince ye kadar geçiyor. 5 dakikalık ziyaret sırasında, askeri gardiyanlar başımızda duruyorlar, ziyaretçilerimizle bile konuşamıyoruz. İçeri yiyecek ve giyecek hiç bir şey almıyorlar.

Ayrıca bizle beraber ceza evinde bulunan iki siyasi mahkuma (isimleri Yaşar Ercan ve Mustafa Yıldız'dır, birisi çavuş diğeri onbaşıdır.) ve bir asteğmene herkesten çok işkence yapıyorlar.Siyasi mahkumlara yerleri paspas yaptırıyorlar, dövüyorlar, ortaya çıkararak "komünistler, anarşist - ler" diye küfür ederek mahkumlara gösteriyorlar.İkisini yan yana getirmiyorlar. Ve bunları bizlerle konuşturmuyorlar.Konuşurlarsa hücreye atıp işkence yapıyorlar.

Kısaca anlattığıma bu işkencelerin durdurulması ve kamu oyuna duyurulması için, içinde azıcık dürüstlük olan her kişi harekete geçmelidir. Demokratik kuruluşlar bu işkenceleri incelemeli, durdurulması için mücadele etmelidir. Bu gerçekleri Kartal-Maltepe'de yatan her mahkum biliyor.Toptaşı cezaevinde Kartal-Maltepeden gelen çok sayıda asker mahkum vardır. Onlara da bu işkenceler uygulanmıştır.

BİR YURTSEVER ASKER

Kütahya'da askerlik yapan devrimciler:

"Genç dimağlara faşist fikirler aşılanmaktadır"

Bizler; Kütahya'da hakim sınıfların ordusunda askerlik yapan yurtsever devrimcileriz.

Burjuva düzeninin bir parçası olan faşist orduda faşizmin baskı ve zulüm çarkları arasında bulunmaktayız. En büyük rütbelisinden en küçüğüne kadar, faşist terör estirilmekte olup,genç dimağlara "vatan, millet" nutukları altında faşist fikirler aşılanmaktadır.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının yardakçıları devrimci bildikleri kişilere köle gibi muamele etmekte, onları kendi çıkarlarına hizmet etmeye zorlamaktadırlar.

Yurtsever devrimciler olarak,hakim sınıfların baskı, zulüm ve işkencelerine karşı disiplinli bir mücadele vererek, örgütlenmeye,faşizmi yok etmeye azimli ve kararlıyız.

Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda vereceğimiz mücadeleyi halkımızın kurtuluşuna giden yol olarak görüyor ve bu yolda kanımızın son damlasına kadar mücadele edeceğimizi söylüyoruz.

KÜTAHYA'DAN BİR GRUP
DEVRİMCİ

HALKIN KURTULUŞU
YAZIŞMA ADRESI:
P.K 1107
SIRKECİ — İSTANBUL

KİMSESİZ, SAKAT, YETİM VE DUL OLANLARA BAĞLANAN AYLIK FAŞİST MC'NİN BİR OYUNUDUR

Ben Sivas ili, Zara ilçesi, Şerefiye nahiyesinden kimsesiz ve sakat bir kişiyim. Sakat ve çalışamaz durumda olduğum Sivas Devlet Hastanesi'nden aldığım ve sakat-iş yapamaz raporuyla ilçemiz olan Zara'ya baş vurdum. Ama sağlık kurulu bana ve benim gibi sakatlara sağlam rapor verdi. Bu kurulu oluşturan MHP'nin beslemeleriydi. Bunlar ancak kendileri gibi faşistlere sakat raporu veriyorlardı.

Binlerce kimsesiz, sakat, yetim ve dul bu haktan yararlanamadı. Çünkü onlar emekçiydi. Faşistlerin çeteliğini yapmayanlardı. Devrimci mücadelenin içinde yer alanlardı. Faşist MC'nin faşist uygulamalarından biri de budur.

Biz binlerce kimsesiz işçi ve köylü emekçileri olarak, faşist diktatörlüğün bu oyalama politikasını lanetliyoruz.

Biz faşist diktatörlüğün yıkılması gerektiğine; bunun da aktif kitle eylemleriyle gerçekleşeceğine inanıyoruz.

Ayrıca doğu'daki Kürt ulusunun üzerindeki milli zulüm, ilçemizde de ve özellikle Şerefiye nahiyesinde sürdürülmektedir. Hergün bir sürü emekçi karakollara götürülerek,her türlü maddi ve manevi işkence yapılmaktadır.

Tüm bu faşist uygulamaları Şerefiye nahiyesi olarak protesto ediyor ve halkımızın devrimci mücadelesinin yanında olduğumuzu bildiriyoruz.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
DOĞU'DAKİ MİLLİ ZULME SON!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

ŞEREFİYE'DEN
BİR SAKAT DEVRİMCİ

"Faşistler ve sosyal-faşistler devrimci gençlerin işçi ve köylülerle birleşmesini engellemeye çalışıyorlar"

Halkın Kurtuluşu'nu devamlı alıp okumaktayım.Köylüler hakkındaki yazıları yayınlamanızın, bize gelecek günlere doğru adımlar attırdığına inanıyorum. Halkımızın kurtuluşu uğrundaki devrimci şehitleri anıyorum. Kalbim onlar için çarpıyor. Ben de halkın kurtuluşu için devrim yolunda canla başla çalışıyorum. Sömürücü hakim sınıflar devletinin yıkılmasını, emperyalistlerin kovulmasını istiyorum. Faşistlerin ve sosyal faşistlerin ortadan kalkması için çalışıyorum.

Köyümüz halkı Kürtlerden oluşuyor. Köyümüz 1922 tarihinde kurulmuştur.

Köyümüz halkı ve gençliğinin devrimci olması yüzünden köyde bulunan Devlet Üretme Çiftliğinin MC tarafından gönderilen müdür ve mühendisleri köy halkına iş vermemektedirler. Ayrıca Çırçır-Prese, fabrikasında çalışan işçi ve köylülere buranın sosyal-faşist müdür ve emperyalist uşağı mühendisler tarafından her türlü kötülük yapılmaktadır.Örnek verirsek: Köy halkı keçi beslerken bunlar tarafından keçi beslenmesi yasaklandı. Bunlar ayrıca bölücülük yaparak, devrimci gençlerin, köylü ve işçilerle birleşmesini engellemeğe çalışıyorlar. Bu nedenle de fabrikanın etrafına 4 metre yüksekliğinde 70 cm. eninde bir duvar çevrildi.Ayrıca buraya harcanan para ile Çırçır Prese fabrikasına ek olarak iplik ve bez fabrikası yapılabilirdi. Köy halkı da bu duvara 'UTANÇ DUVARI' adını verdi.

Biz köy halkı, işçiler ve devrimci gençler olarak, sosyal-faşist müdür ve faşist mühendisleri nefretle karşılıyoruz.

HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET.

ADANA
Hacıali Köyünden
Bir Proleter Devrimci

Faşist, sosyal-faşist demagoji ve sahtekârlıklar işçi, köylü öğrenci, emekçi halkı yıldıramaz

Son bir ayda İzmir'e bir iş için gitmiştim.Burada İzmir halkından bazı emekçilerle ve belediye işçileriyle konuştum.Konuşabildiğim işçilerin ve emekçilerin çoğunluğu reformizmin etkisi altındaydı.

Bu arkadaşlara bugüne dek çıkan dergi ve gazetelerin çizdikleri siyasi çizgiyi,teoriyi ve pratiklerini örneklerle açıklayarak; seçim ve parlamenter mücadeleyi anlattım. Özellikle HALKIN KURTULUŞU ve diğer proleter devrimci gazetelerin siyasetlerini diğer dergi, gazete ve siyasetlerle, teoride olan farklarını en açık biçimiyle, özüyle elimden geldiği kadarıyla açıkladım.

İşçi ve Emekçi arkadaşlarla birlikte HALKIN KURTULUŞU'nun 56.nci sayısının önemli yazılarını okuduk. Onlara gazetenin önemini anlatarak tavsiye ettim ve sattım.

Bir ara İzmir Devlet Hastanesi önünde DİSK'e kayıtlı devrimci bir grup belediye işçisiyle konuştum. İşçilerle olan sohbetimizi diğer işçi ve emekçi halk içinde olduğu gibi, tartışmaya çevirerek; Önce, 1977 Türkiye'sinde seçim ve parlamenter mücadele nedir ve bugün için gerekli midir,gerekli değil midir,konusunu tartıştık.

Burada önce, bizi bekleyen esas görevleri, temel istekleri, Ulusal Demokratik Halk Devrimini, büyük toprak ağalarının ve İşbirlikçi tekelci burjuvazinin faşist diktatörlüğünü parçalamak,yok etmekle birlikte DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI'nın gerçekleştirilmesinin gereğini ve yollarını açıkladım.

Faşizm ve Sosyal - faşizmle ilgili ana tahlillerimizi açıkladım.Hayati örnekler vererek kendi proleter devrimci siyasetimizi,Marksist - Leninist ideolojiyi vurguladım.

Son olarak işçi arkadaşlarıma İzmir'de öldürülen İdris Türkoğlu'nun kim, nasıl ve hangi gruplarca öldürüldüğünü belirten sorular yönelttim.

Sorularımın karşılığında "İGD'lilerce yapılan toplantıda;İşçiye-köylüye emekçi halka söylenen ve hatta İGD'lilerin bize de söylediklerine göre,İdris Türkoğlu Ülkü Ocaklarına kayıtlı bir faşistmiş, O iki yüzlü sahtekarın tekiymiş. O bütün ilericiler için tehlikeli ve engel olduğu için de İdris Türkoğlu'nu İGD'liler öldürmüş. Bunu bize İGD'ye kayıtlı gençlerin kendileri söylediler.Faşistler de İGD'lilerin tam tersine İdris Türkoğlu'nun en aşırı devrimci olduğunu söylüyorlar. Fakat bunda bir iş var. Çünkü ateş olmayan yerden duman çıkmaz Gerçekte İdris Türkoğlu'nun astığı afişler öğrencileri, devrimcileri ilgilendiriyor. Bu durumda İdris Türkoğlu'nun faşist olması imkansız" cevabını aldım.

İşçilerin bu cevabına karşılık, duyduklarının söylenti olduğunu,İGD'nin çıkardığı bu söylentilerin amacının kendi, Rus sosyal-emperyalist işbirlikçisi,karşı-devrimci katil yüzlerini, cinayetin iç yüzünü,kanlı ellerini gizlemek olduğunu söyledim.

"İdris Türkoğlu gerçekte bir proleter devrimcidir, halkın evladıdır" dedim.

Devrimci proletarya siyasetine bağlı ve Marksist-Leninist bilince sahip olduğu için, faşizme, sosyal faşizme, emperyalizme,sosyal-emperyalizme oportünizme ve her türlü gerici akıma karşı en aktif bir biçimde,militanca yılmazcasına mücadele verdiği için sosyal faşist katil İGD'liler İdris Türkoğluhu ve aynı nedenle Sadık Canarslan'ı katlettiler.

Ama sosyal faşistlerin ihanetleri, saldırıları demagojileri,cinayetleri, yalanları işçi-köylü-öğrenci ve emekçi halkı yıldıramaz. Bir gün sahtekarlıkları,yalanları gün ışığına çıkacaktır.

İdris Türkoğlu ve aynı nedenle Sadık Canarslan yoldaşlarımız faşist oldukları için değil,onlar, işçiyle-köylüyle-öğrenciyle,emekçi halkla bütünleştikleri için, militanca savaştıkları için cinayet şebekesi İGD görevlileri sosyal faşistlerce öldürüldüler.

Beyşehir'den Bir
Proleter Devrimci

"Zulüm, baskı ve sömürü düzeni mutlak yıkılacaktır"

Duisburg Hochfelt ve çevresi Türkiye'li İşçi-Öğrenci Derneğinden bir devrimci, köyünden bir grup devrimcinin kendisine gönderdikleri mektubun bir özetini gazetemize postalamıştır. Bu mektubu aynen yayınlıyoruz.

1972 yılında meydana gelen Bingöl depreminde yaşadığım köy de diğer deprem etkisinde kalan bölgeler gibi oldukça hasar gördü.

Depremden hemen sonra yaptığımız müracaatlar sonucu köyümüz yol ve çeşmeleri için yapılan ve aslında çok yetersiz olan devlet yardımları yerli yerinde kullanılmayıp aradan geçen 2 yıl içinde her şey istenerek yarım yamalak bırakılmıştır.

1974 yılının içinde Bingöl ilinin Dalıtepe köyünün göl mezrasının 210 nüfuslu halkı ikinci kez müracaat ettik, müracaatımızın sonucu, 40 bin lira ödenek gönderilmiştir. Burada görevli bulunan yurtsever YSE Müdürü Hıdır Sevin'in yöre halkı ile yakın ilişkilerde bulunması egemen sınıfların bölgemiz temsilcilerini tedirgin ettiği için tayini çıkmış, ancak bu yurtsever müdür ayrılmadan önce 3 bin lira masraf edip yapım çalışmalarını başlatmış, kum ve çakıl getirtmiştir.

Yeni gelen YSE müdürü bölgemiz halkının ilerici niteliğine ceza vermek için yapım çalışmalarını iptal ettirtmiştir (Üstelik geri kalan 37 bin lirayı da iade ettiğini söylemektedir). Alın teri ile geçinen yoksul köylü halkı, senede en fazla iki defa et yüzü görmezken, çeşmelerinin yapımı için yeni gelen YSE müdürüne 4 koyun kesmişlerdir.

Köyün nüfusu 4 yılda 210 dan 260 kişiye yükselmiştir. Bu 260 nüfuslu fakir köy kaderine terk edilmiştir.

Ağalar patronlar, işverenler ve onların uşakları ceplerini şişirip gezip eğlenirlerken, bizler çamurlu bahar akıntılarının biriktiği havuzda hayvanlarımızla birlikte,ayni yerden su içmekteyiz.

Bu ve halledilmeyen diğer sorunlarımız; tüm emekçi halkımızın sorunlarının bir parçasıdır, sadece bunu biliyoruz....

Elbette tüm bunların hesabı sorulacak, zulüm, baskı ve sömürü düzeni mutlak yıkılacaktır.

ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ YOLUNDA İLERİ........
KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL FAŞİZM..
DOĞUDA MİLLİ ZÜLME SON....!

"Faşist ağa halkın kurtuluşunu engelleyemez"

Biz Tunceli ilinin Mazgirt kazasının Yukarı Tepebaşı, köylüleriyiz. Köyümüzde olup bitenleri Halkın Kurtuluşu aracılığıyla halkımıza duyurmak istiyoruz.

Köyümüz halkı çok yoksuldur. Kimisinin toprağı yok, kiminin ise çok azdır. Köyümüz halkı çiftçilikle uğraşıyor. Fakat toprak elverişsiz olduğu için, ve kiminin hiç toprağı olmadığı için başka yerlere gidip çalışmak zorunda kalıyor. Bu yoksulluk yetmiyormuş gibi köyümüzden 7-8 km. uzaktaki bir başka köyün ağası, o bize bile yetmeyen topraklarımızı elimizden almak istiyor. 1973 yılında bu ağa, bazı gericileri toplayarak üstümüze saldırttı. Köyümüz halkını kurşun yağmuruna tutturdu. Bu olanları gerekli yerlere bildirdiysek de yine haksız biz olduk. O zaman anladık ki bu düzen ağaların, büyük patronların düzenidir.Bu ağanın başka bir görevi daha var. O da devrimcileri, yurtseverleri ihbar etmek, yani muhbirlik yapmaktır.

Faşist ağa köyümüzü kurşun yağmuruna tutmakla bizi mi yıldırıyor? Devrimcileri ihbar etmekle halkın kurtuluşunu mu engelliyor? Hayır! Kinimiz gün geçtikçe daha da artıyor. Her geçen gün bilinçleniyoruz. Kurtuluşumuzun ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle olacağına inanıyoruz.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

YUKARI TEPEBAŞI KÖYLÜLERİ

"Çocuklarımız için hiçbir eğitim imkânı yoktur"

Avustralya'da 10.000-12.000 Türkiye'li aile vardır. Tahminen de 20.000 in üstünde öğrenim çağında çocuk... Bu aileler daha çok Sidney, Melbourne şehirlerinde toplanmış durumdadır. Diğer şehirlerde de az sayıda ve dağınıktırlar.

En büyük problemimiz çocuklarımızın eğitimidir. Bize gazete haftada bir geliyor. Türkiye radyosu günde 2 saat yayın yapıyor. O da hakim sınıfların borazanıdır.

Burası tam bir soygun ortamıdır. Kendi sorunlarımıza ancak kendimiz çözüm bulabiliriz.

AVUSTRALYA'DA ÇALIŞAN
BİR TÜRKİYELİ

Faşist hükümetin

Baş.ta.sa.1'de

içine çekmeli ve bizzat kitle eylemi içinde siyasi gerçekleri kendi tecrübeleriyle kavramalarını sağlamalıyız. Siyasi gerçekleri açıklama faaliyeti ancak bu şekilde, kitle eylemi ile birlikte yürütüldüğünde amacına ulaşır en geniş yığınları ancak bu şekilde devrim saflarının bilinçli savaşçıları haline getirebiliriz.

İlerici yığınların ve işçi sınıfının gözünde meşruiyetini tümüyle yitirmiş MC partilerinin ve onların kuracakları faşist hükümetin kesinlikle ve sonuna kadar karşısında yer alacağız. Bu hükümetin ezilmesi için bütün gücümüzü seferber edeceğiz. Bütün devrimcilere ve ilericilere düşen görevin bu olduğunu savunuyor ve tüm devrimci ve demokratları Faşist hükümetin yıkılması için mücadele etmeye çağırıyoruz.

Ancak bu mücadeleyi reformist bir şekilde ele alan ve onu, devrimci mücadeleyi ilerletmek yerine devrimci mücadeleyi engellemek için bir araç olarak kullanmak isteyen bütün siyasi çizgilerle sonuna kadar uzlaşmaz bir mücadele yürütmeyi de çalışmalarımızın ayrılmaz bir parçası olarak görmekteyiz. Bu tür perspektiflerle yola çıkarak hükümetin yıkılması ve yerine bir CHP hükümetinin kurulması çabalarında olanlarla temelden ayrılmaktayız.

Faşist hükümetin ezilmesi ve kitlelerin yaşama koşullarının kötüye gidişinin engellenmesi somut hedefleri etrafında gerçekleştirilen kitle mücadelelerini Ulusal Demokratik Halk Devrimi perspektifi içinde ele alarak en geniş yığınları devrimci mücadelenin bilinçli ve uzlaşmaz savaşçıları haline getirmek için çalışalım.

Türkler hangi gene lgrevi

kendi siyasi önderliğinin bayrağı altında toplanamamış olması, onun "kendiliğinden" düzeydeki muhalefetinin istikrarsız karakterinin, şimdiki tüm direniş ve mücadelelere damgasını vurmasına yolaçmaktadır.

TUNÇ'UN HESABI

Yeni bir MC hükümetinin kurulmasının işçi sınıfı için ne demek olduğunu işçiler kendi deneylerinden çok iyi bilmektedirler ve onlar yeni bir MC'ye veya başka faşist hükümete kesin olarak karşı çıkmaktadırlar. Ancak, işçi sınıfı kendi bağımsız siyasetini henüz tanımamaktadır. İşçi sınıfı henüz kendi öz örgütü olan Proletarya Partisinden yoksundur. Proleter devrimci hareketle işçi sınıfı arasındaki bağlar henüz çok zayıf bulunmaktadır.

İşçi sınıfı MC'ye karşı duyduğu öfkenin temellerini kavrayabilmiş değildir. Bu özel ve geçici şartlar, faşistlerin, sosyal faşistlerin ve reformistlerin, işçi sınıfının belli kesimlerini kendi peşlerine takabilmelerine ve işçi sınıfını kendi temsil ettikleri sınıfların (işbirlikçi hakim sınıflar ve orta burjuvazi) siyasi programları ve çıkarları doğrultusunda kullanabilmelerine yolaçmaktadır.

Ne var ki bu şartlar gerçekten geçici şartlardır. Çünkü, işçi sınıfı ile proleter devrimci hareket arasındaki bağların henüz çok zayıf olması kadar doğru olan bir başka gerçek, işçi sınıfının Marksizm-leninizme karşı duyduğu derin sempati ve sevgidir. Bunun yanında, işçi sınıfı ile Marksist Leninist hareket arasındaki bağlar hızla güçlenmektedirler. Maden-İş' de sosyal faşistlerin yedikleri darbe bu bakımdan tarihi bir dönüm noktasıdır.

Bu şartlar geçici şartlardır. Ama faşist ve sosyal faşist sendika ağaları şu anda işçi sınıfının başına çöreklenmiş durumdadırlar ve onlar her gün binbir iğrenç hile ve tuzakla işçi sınıfının önünü karartmaya devam ediyorlar.

Son günlerde Tunç' un ortaya attığı ve DİSK tarafından da açıkça desteklenen "GENEL GREV ÇAĞRISI" yukarıda anlattığımız durumun en son ve çok somut bir örneğidir.

İşçi sınıfı yeni bir MC istememektedir. Öte yandan, MC'nin hakim sınıfların büyük bir kesimi tarafından da istenmediği bilinmektedir. İşte bu koşullarda ortaya atılan H. Tunç, hakim sınıfların çıkarlarını savunmak ve "MC siz ve daha istikrarlı bir FAŞİST DİKTATÖRLÜK" sloganını hayata geçirmek için işçilerin MC'ye karşı duydukları nefretten yararlanmaya çalışmaktadır.

İşçiler MC'ye karşı neden nefret duymaktadır? Onların MC hükümetini istememe sebepleriyle Vehbi Koç'ların, Sabancı'ların MC'yi istememe sebepleri, aynı olabilir mi? Halil Tunç gibi faşistler elbette bu soruların sorulacağını ve bilinçli işçilerin bu sorulara doğru cevabı vereceklerini bilmektedir. Ancak o, işçilerin geri bilinçli kesimlerini etkilemek istemektedir. Ve bunda da belli başarılar sağlama şansının olduğunu iyi bilmektedir.

Bu gün işçi sınıfının tümüne yakın bir kesimi burjuvazinin hakim sınıfların ideolojik ve siyasi etkinliği altında bulunmaktadır. Henüz ülkemizde Marksist bir işçi sınıfı hareketi ancak zayıf bir şekilde mevcuttur.

İşte faşist Halil Tunç'a cesaret veren de budur. O bir yandan işçi sınıfının nefretini dile getirmiş gibi sahte bir dille MC'ye karşı çıkarken, gerçekte işbirlikçi hakim sınıfların "istikrar" amaçlarını gerçekleştirmeye çalışmakta, faşist diktatörlüğü ve ana faşist parti durumunda olan AP' yi göz ardı ederek tümüyle hakim sınıfların çıkarlarına hizmet eden bir hükümet önerisiyle ortaya çıkmaktadır. AP - CHP koalisyonu işçilerin hiçbir meselesini çözmeyecektir. Tersine, o da eğer gerçekleşirse sadece Vehbi Koçların, büyük toprak ağalarının ceplerini doldurmalarına ve buhranın yükünü işçilerin sırtına yıkmaya devam etmelerine yarayacaktır.

Sosyal faşist Kemal Türkler'in de aynı öneriyi desteklemesine gelince bu onun bilinçli işçilerin gözleri önünde en açık bir şekilde teşhir olmasına yaramıştır. O da diğeri gibi faşist diktatörlüğü gözlerden kaçırmakta ve toplumsal değişmeyi sadece bir hükümet değişikliği olarak göstermeye çabalamaktadır.

Hem sosyal faşist Türkler'in hem de faşist Tunç un GENEL GREV önerileri karşı-devrimci öz taşıyan ve işbirlikçi hakim sınıfların çıkarlarına işçi sınıfının alet edilmesi temelinde yükselmektedirler.

BUGÜNKÜ ŞARTLARDA DEVRİMCİ BİR GENEL GREV ÇAĞRISI NASIL BİR MUHTEVA TAŞIR?

Faşist ve sosyal faşist sendika ağaları kendi sınıf çıkarlarını savunarak, işçi sınıfını bir sürü gibi kullanmaya çalışırlarken, onların tam karşısında proleter devrimciler işçi sınıfına gerçek kurtuluşun yolunu göstermektedirler. Bu emperyalizme bağımlı sömürü düzeninin devrim yoluyla yıkılmasıdır. Bu tarihi görevin önderliğini işçi sınıfı yerine getirmek zorundadır.

Bugün objektif bir zorunluluk haline gelmiş olan GENEL GREV de bu perspektif içinde ele alınmalıdır.

Bu perspektif içinde ele alındığında GENEL GREV in hedefleri neler olacaktır? Herşeyden önce Genel Grev işçi sınıfının revizyonist, reformist ve faşist önderlikleri ve onların siyasi etkinliklerini yıkma mücadelesinde, bir adım olmalıdır. Bu şekilde işçi sınıfı bilinçlenme doğrultusunda büyük bir adım atmış olacaktır.

Genel Grevin bir başka hedefi buhranın yükünün, işçi ve emekçi yığınlarının sırtına yüklenmesini önlemeye çalışmak olmalıdır.

Genel Grevin şimdiki koşullarda en önemli hedefi ise FAŞİST BİR HÜKÜMETİN ENGELLENMESİ VEYA YIKILMASI olmalıdır. Ancak bu muhtevada bir GENEL GREV devrimci bir genel grev olur, faşist hükümetin yıkılması veya engellenmesi hedefi, devrimci bir şekilde ele alınmalı ve bu faşist diktatörlüğün güçlenmesine değil, halkın devrimci mücadelesinin ilerlemesine yolaçmalıdır.

Baş.ta.sa.1'de

Halkın Kurtuluşu 59. sayısından bu yana GENEL GREV'in zorunlu bir kitle eylemi haline geldiğini savunmaktadır. Açıktır ki bu devrimci bir GENEL GREV dir. Ne Tunç'un savunduğu ne de Türkler'in önereceği karşı devrimci hedeflere yönelen GENEL GREV' LER işçi sınıfına bir yarar getirmeyecektir. Tersine onlar faşist diktatörlüğün pekiştirilmesini ve halkın daha da katmerli bir şekilde ezilmesini amaçlamaktadırlar.

Halkın Kurtuluşu işçi sınıfının GENEL GREV eyleminin en geniş köylü yığınlarının ve diğer demokrat kesimlerin de desteğini alarak halkımızın ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ mücadelesinde ileri, bir adım atması için bundan sonra da çalışacaktır. Halkın Kurtuluşu bütün devrimcileri de bu mücadeleye güç katmaya çağırmaktadır.

Aydınlık oportünizminin

Baş.ta.sa.2'de

için çıkış yolu kitlelerin faşizm tarafından boyunduruk altına alınmasıdır. Faşizm burjuvazinin sınıf egemenliğinin son aşamasıdır. Bütün burjuva ülkeleri, birbiri ardına, ergeç darbe veya "barışçı' yollarla faşizme geçmektedirler. Bu geçişin metodlarının vahşi veya yumuşak olması önemli değildir ve sadece söz konusu ülkedeki durumun özelliklerine, sınıf ve siyasi güç ilişkilerinin sosyal yapısına bağlıdır." (Dimitrov, Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, sy: 26)

Bilindiği gibi faşizm, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranının burjuvazinin lehine çözümlenmesinin siyasi bir aracıdır. Bu gerçek sadece kapitalist-emperyalist ülkeler açısından değil, aynı zamanda burjuva demokratik devrimini tamamlamamış sömürge, yarı-sömürge ülkeler açısından da geçerlidir. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerde de büyük burjuvazi ve feodal toprak ağaları, yığınların yükselen siyasi mücadelesini bastırabilmek, buhranın bütün yükünü emekçi halkın sırtına yükleyebilmek ve düzenin varlığını ve devamını sağlayabilmek için en geçerli silaha, faşizm silahına başvurur.

Dimitrov Bulgaristan'da faşizmin siyasi bir egemenlik biçimi olarak işbaşına gelmesini izah ederken bu durumu şu şekilde vurgulamaktadır:

"Gittikçe keskinleşen bu siyasi buhranın, bugün doğrudan doğruya çözülmesi gereken günün sorunu durumuna getirdiği büyük problem, iktidar sorunudur. Bu ülkede iktidar kimin olmalıdır? Kapitalist azınlığın mı yoksa emekçi halkın ezici çoğunluğunun mu? Ya da başka bir deyişle, halkın ve ülkenin geleceğini, toplumun gelişmesini kim yönetmelidir: Kapitalist sınıf mı yoksa emekçi halk mı?

Elbette, bu çok önemli sorun, ne bazı general beyefendilerin kışlada kendi sorunlarını çözmeye alışmış oldukları gibi, ne de bazı profesör beyefendilerin üniversite seminerlerini düzenledikleri şekilde çözümlenebilir. Siyasal sorunlarla sosyal problemlerin çözümü, sonuç olarak şu anda gerçek hayat gereklerine ve mücadele halindeki siyasal güçlerin gerçek dengesine bağlıdır.

Hüküm süren siyasal buhran için iki çözüm yolu vardır. Bunlardan birincisi, buhranın kapitalistçesine çözümüdür; ikincisi halkçasına yani emekçi kitlelerin gösterdikleri çözüm biçimidir. Günümüzde orta hal çaresi yoktur olamaz da.

Kapitalist azınlığın siyasal buhranı gidermek için bulmaya çabaladığı çözüm biçimi nedir? Bu, şimdiki hükümetin kendi çalışmalarından yeterince açık bir şekilde görülmektedir. Buhranın kapitalistçesine hal çaresi, sırf sermayedarların iktidarı her ne pahasına olursa olsun ve halk kitleleriyle ülkenin gerçeklerini hiç hesaba katmadan, ellerinde tutmak isteğine dayanmaktadır. Sermayedarları ilgilendiren tek şey, yığdıkları kâr ve zenginlikler sorunu, sınıf egemenliklerini sağlamlaştırmaları ve iktidar yoluyla emekçiler dünyasını engelsiz bir sömürü ve yağmacılığa bağlı tutma olanağını sağlamalarıdır. Onlar ülkede, bütünüyle, banka yazıhaneleri ve anonim şirketler tarafından, borsa ve sanayi birliği, "Banka" şirketi, bütün ihracat ve ticaret kumpanyası ve diğer çeşitli kapitalist firmaların yazıhaneleri tarafından yönetilecek bir devlet egemenliği bulunmasını istiyorlar. Onlar iktidar yoluyla ülkenin bütün ekonomik kültürel ve siyasal yaşamını, sermayenin çıkarlarına bağımlı kılmaya çalışıyorlar.

(.........)

Demek ki, siyasal buhranın kapitalist yoldan çözümü kaçınılmaz olarak halk ve ülke için sayısız kötülüklere ve bunların bağımsızlığı, özgürlüğü için tehlikelere, aynı zamanda askeri ve faşist diktatörlüğe yolaçmaktadır.

Siyasal buhranın halkçı çözümü demek, iktidarın büyük halk çoğunluğunun, emekçi halkın eline geçmesi, yani ülkeyi ve kendini yönetme ve tek başına geleceğini düzenleme hakkına sahip olması demektir. Bu çözüm yolu aynı zamanda, ülkenin ekonomik, kültürel ve siyasal hayatının ve toplumun gelişmesinin, emekçi halkın gereklerini doyurma ve haklarını, özgürlüklerini, yaşantısını, refahını ve barışını güvenlik altına alma yoluna sokulması ve sermayeyle sermayedar azınlığın kişisel çıkarlarının bu büyük amaca bağımlı kılınması demektir." (Dimitrov, Seçme Eserler, cilt I. sy: 59-60-61. Temel Yayınlar)

(DEVAM EDECEK)

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUSTAFA YILDIRIMTÜRK * YÖNETİM YERİ: ORDU CAD. SELİMPAŞA SOKAK HOCAOĞLU İŞ HANI, KAT.5 AKSARAY-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ YILLIK 125 TL. 6 AYLIK 65 TL. YURT DIŞI YILLIK 200 TL. 6 AYLIK 100 TL. * İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 30 TL. * BASKI: DAILY NEWS WEB * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL *

Faşist demagojiye karşı

Baş.ta.sa.1'de

den etkilediği, onları belli bir "arayışın" içine soktuğu dönemlerde faşist demagoji silahı etkili olabilmektedir. Son dönemlerdeki gelişim bunu doğrular niteliktedir. Bu nedenle hayatın her alanında devrimci propagandanın yükseltilmesi ve bunun faşist demagojinin teşhiriyle birleştirilmesi görevi daha bir acillik kazanmaktadır. MHP'nin ve tüm faşistlerin demagojilerinin özünü kitlelere kavratmak zorunluluğu bugün önemli bir konudur. Faşist demagoji ile mücadele halkı devrime kazanma uğraşısının bir parçası olarak ele alınmalıdır.

"Yarı-sömürge ülkelerde faşizm kitle temeli yaratamaz" tezini mekanik bir tarzda ele alıp faşist ideoloji ile mücadeleyi askıya almak proleter devrimcilerin tavrı olamaz. Bu görev bütün faşizmle uzlaşma çizgilerinin teşhirini de içermektedir. Özellikle revizyonist ve reformistlerin kitlelerin uyanıklığını körelten, onları pasifize eden yanlarının teşhiri faşist demagoji ile mücadelenin bir parçası olarak hayata geçirilmelidir.

Türkeş'in son demecini de böyle ele alarak değerlendirip gelecek yeni faşist saldırılara karşı kitlelerin uyanıklığını arttırmalıyız. Onun halk düşmanı faşist yüzünü kitlelerin kavramasına da önderlik etmeli, bir tek kişiyi bile faşist ideolojinin etkisinde bırakmamalıyız.

Avustralya Türkiyeli İşçiler

Baş.ta.sa.5'de

muyorlar" diyerek işçileri caydırmaya çalışıyorlar. Ama halk onların bu gayretleri karşısında kendilerinden büsbütün nefret etti.

Mücadelemiz sırasında çok güçlükle karşılaştık. Örneğin kurucu üyeler arasında bizim dışımızda sosyal faşist İGD taraftarları, Halkın Sesi taraftarları ve CHP'liler, Halkın Yolu ve Halkın Birliği'nden arkadaşlar var. Yönetim kuruluna giren iki arkadaşımıza devrimci işçiler olarak takınmamız gereken tavırları anlattık. Şimdi açık oturumlar eleştiri, tartışma toplantıları düzenliyoruz.

Sizleri devrimci selamıyla selamlar, derneğimizin Türkiyedeki devrimci kuruluşlarla dayanışmasının sağlanması isteğimizi bildiririz.

ATİB adına
Genel Sekreter

Kurtuluşumuz kendi

Baş.ta.sa.8'de

le bu durum engellenmesine rağmen, birçok yerde de başarıya ulaştılar.

Bizler şimde, burjuva partilerine oy veren, işçilere köylülere sesleniyoruz. Bizleri ne CHP, AP, MSP, MHP ne de yüzü "sosyalizm" maskeli TİP, TSİP T"K"P gibi sosyal - faşist partiler kurtaramaz. Bizi ancak kendi kollarımız kurtaracaktır. Kurtuluşumuz, faşist diktatörlüğün yıkılmasıyla olacaktır. Bizi ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimi kurtaracaktır. Bu nedenle işçiler köylüler tüm ezilen halkımız kurtuluşlarının kendi kollarında olmasının bilinciyle, UDHD bayrağı altında toplanmalıdırlar.

DOĞUDA MİLLİ ZULME SON!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KÖYLÜ İKTİDARI!
HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET!

ALACA'nın
İMAT, HÜYÜK, ÇEVRELİ, KEŞLİK KARAMAHMUT KÖYLERİNDEN
BİR GRUP DEVRİMCİ

Tan-Ay işçileri

Baş.ta.sa.1'de

hasebecisine 4 işçi arkadaşın ismini vererek direnişi bunların yaptığını işçileri bunların "kışkırttığını" söyledi. Taşaron da şirketin yanında yeraldığını, patrona uşaklık ettiğini gösterdi. İşçiler yılmadı, güçlerine ve birliklerine inançları daha da arttı, gittikçe daha çok kenetlendiler.

Direnişin 2. gününde işçiler iki arkadaşı SSK İsparta şubesine gönderdiler. Bu arada şirketin şefi geldi ve binbir yalanla işçileri kandırmaya, direnişi kırmaya çalıştı. İşçilere "İşe başlarsanız üç günde bütün belgeleri getireceğim" dedi. Ancak işçiler belgeleri görmeden direnişi durdurmayacaklarını bir kez daha söylediler, şef şaşkına döndü. Her konuşmasında işçilerin gözünde biraz daha küçülüyordu.

Akşama doğru SSK'na giden işçiler geri döndüler. İşçilerin sigortasız oldukları kesinlik kazanmıştı. Bunun üzerine işçiler şeften derhal sigorta işlemlerinin yapılmasını istediler. Fakat şef hala "sigortalısınız" diyordu. Bütün sigorta belgelerini getireceğini söyleyerek şirketten ayrıldı.

Bu arada taşaron ve yakın adamları (akrabaları) direnişi kırmaya çalışıyorlardı. 3. gün, başlangıçtaki kararlı birlik ve beraberlik, yerini yılgınlığa bırakmıştı. İşçiler sigortasız bir işte çalışmayacaklarını ve ayrılacaklarını söylüyorlardı. Bu durum işçilerin gücünü ikiye bölmüştü. Patron şef, muhasebeci işçileri kandırmaya, direnişi kırmaya çalışıyordu. İşçilerin istedikleri dosyalar gelmemişti, patron yeniden 5 günlük mühlet istedi, işe başlarsanız dosyaları getiririm dedi. Ama işçilerin gücü bölünmüştü. Bir grup işçi arkadaş sigortasız bir işte çalışmayacaklarını söyleyerek işten ayrıldı. Bunu fırsat bilen patron da geri kalan 15 işçiyi işten attı.

Böylece direniş kırılmış oldu. Ama işçiler bu mücadele içinde bir çok gerçeği kavradılar. Emperyalizm ve uşaklarıyla sonuna kadar mücadelede kararlılıklarını pekiştirdiler.

İşten atılan işçi arkadaşlar bu direnişi ve hatalarını şöyle anlatıyorlar:

Hedefimize ulaşamayışımızın nedenleri:

1. Taşaron ile işçiler arasındaki akrabalık ilişkileri.

2. Tünel işçilerinin mücadele pratiklerinin hiç olmayışı.

3. Kuvvetli bir taban çalışmasının yapılmayışı

4. İşçilerle çevre halk arasında tam bir ilişkinin kurulmayışı (yani direnişin dışardan desteklenmeyişi).

Direniş şirkete karşı yapılan bir hareketti. Direnişin ilk gününde işçiler arasında tam bir bütünlük sağlanmıştı. Fakat daha sonra şirketin işyeri temsilcisi olan taşaron sınıf bilinçleri zaten az olan işçileri akrabalık ilişkilerine dayanarak direnişten vazgeçirmesini bildi. Böylece gücümüz ikiye bölünmüş oldu. Bu, direnişin kırılmasına en büyük etken oldu.

İşyerinde çalışan işçiler böyle bir mücadelede henüz yeni yer alıyorlardı. Üstelik bu arkadaşların sınıf bilinçleri azdı, bir takım işçiler daha direnişin ilk gününde yılgınlık gösteriyorlardı. Kendi güçlerine pek güvenemiyorlardı. Direnişin son gününde gücümüz ikiye bölününce bunların bir kısmı işten ayrıldı bu da direnişin kırılmasında büyük bir etken oldu.

Burda bulunan devrimci arkadaşlar işe 1,5 ay önce başlamışlardı bu zaman zarfında yapılan çalışmalar yetersizdi. Bu da direnişimizin kırılmasında önemli bir etkendi.

Direniş çevreyle kopuk bir şekilde başladı. Bu da çevrede bulunan devrimci arkadaşların sekter, yanlış tavırlarından dolayı oldu. İşyerinde çalışan devrimci arkadaşlar yeni, işe başlamaları yüzünden ilişkiler iyice sağlamlaşmamıştı. Böylece direnişimiz baştan beri yalnız başına kalmıştı.

TAN-AY direnişimiz kırıldı belki, bir takım isteklerimizi alamadık ama bu direnişimiz diğer tünel işçilerine örnek olacak. Onların daha çok mücadeleye atılmasını sağlayacak.

TAN-AY Direnişinde işçiler şunu öğrendiler: Bu düzenin mutlaka değişmesi gerekir.

Bütün tünel işçilerine sesleniyoruz. Bütün işyerlerinde mücadele bayrağını yükseltelim. Yılmadan mücadele edelim. Yılgınlık bizi yenilgiye mücadele zafere götürür. Kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir.

"Halk devleti"

Baş.ta.sa.2'de

sınıfların iktidarını ebedileştirmek, ve bunu sağlamanın tek aracı olan "devlet"i meşrulaştırmak bütün oportünist ve revizyonistlerin nihai hedefidir.

Proletaryanın proletarya diktatörlüğünde daha "gelişkin" bir devlete ihtiyacı yoktur.

"Halk" için de Proletarya diktatörlüğünün ötesinde bir devlete ihtiyaç yoktur.

Proletarya diktatörlüğü, bilindiği gibi "gelişen" bir devlet değil, kendini yavaş yavaş ortadan kaldıran bir devlettir.

BÜTÜN HALKIN DEVLETİ safsatası ile proletarya diktatörlüğü halkı ezen bir baskı aygıtı gibi gösterilmekte, "daha demokratik" ve "gelişkin" bir devlet hayali yaratılmaktadır.

Bunun amacı kapitalizmi muhafaza etmek ya da restore etmekten başka hiçbir şey olamaz.

HALKIN DEVLETİ sloganı PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ EBEDİYEN ORTADAN KALDIRMAK İSTEYEN BURJUVAZİNİN SLOGANIDIR. AMACI PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ YIKIP BURJUVAZİNİN DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURMAKTIR. Çünkü Engels'in de belirttiği gibi, "...devlet, mücadelede ve devrimde düşmanların zorla teslim alınması için kullanılan geçici bir kurum olduğuna göre, "özgür halkın devleti"nden sözetmek tam bir saçmalıktır. Proletarya devlete ihtiyaç duyduğu sürece, bunu özgürlük çıkarları için değil, düşmanlarını teslim almak için kullanacaktır..." (Lenin aktarıyor, Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky sf. 104)

Proletarya diktatörlüğü son devlet biçimidir. Onun ardından "daha demokratik" "emekçilerin tümünü kapsayan (!)" HALKIN DEVLETİ'nin geldiğini savunanların siyasi programı kapitalizmin savunulması veya restore edilmesidir.

Bu gün "Bütün Halkın Devleti"ni savunmak Rus sosyal emperyalizminin şakşakçılığını yapmak sosyal faşizmin reklamını yapmaktır.

Bağımsız Türkiye, revizyonist bir çizgi izlediği ve sosyal emperyalizmin yedeğine düştüğü için temelde proletarya diktatörlüğünü reddetmeye kadar varmakta ve kapitalizmin savunuculuğunu yapmaktadır.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'NİN PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNE DÜŞMANLIĞI TESADÜF DEĞİL "ORTA YOLCULUĞUN SONUCUDUR.

Hem emperyalizmle uzlaşmak hem de devrim yapmak mümkün değildir.

Emperyalizmden ve onun ideolojik siyasi etkisinden kurtulmak devrimciliğin ön koşuludur.

Sovyetler Birliğini bir yandan "revizyonist" gösterip öte yandan "hızla gelişen bir sosyalist ülke" "sosyalizmin daha ileri aşamasına yolalan bir ülke" olarak tanıtmak; onun "dış politikasında tüm dünyada halkların bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerini desteklediği" yalanını yaymak, sadece bir tek amaca hizmet eder: devrim cephesini dağıtmak karşı devrimci cepheyi güçlendirmek.

Bağımsız Türkiye göstermelik bir "devrimci" yafta altında modern revizyonizmi güçlendiren, sosyal faşizmi ve sosyal emperyalizmi güçlendiren bir tuttum izlemektedir.

Onun tüm tezlerinin kaynağı merkezinde sovyet revizyonizmi bulunan modern revizyonizmdir.

Bağımsız Türkiye' nin "Halkın Devleti" konusundaki bir paragraflık "gaf"ı onun revizyonist buzdağının sadece tepesidir.

Bu şartlarda, onun "Amerikan emperyalizmine karşı" olması da boş bir şey haline gelmektedir.

Biz proleter devrimciler, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ İLKESİNİ ve MARKSİST LENİNİST İDEOLOJİYİ BİR BÜTÜN OLARAK KARARLILIKLA HER ÇEŞİT SAPMAYA KARŞI SAVUNACAĞIZ.

Bağımsız Türkiye ve benzeri oportünist çizgilerin sosyal emperyalizm reklamcılığı yapmaları ve devrimci saflarda burjuva düşünceler yaymalarına karşı mücadele etmekte kararlı olduğumuz gibi halk içinde birlik ilkesini de sonuna kadar azimle uygulayacağız.

Bütün devrimcileri revizyonist oportünist barikatları yıkarak tek bir devrimci cephede birleşmeye çağırmaktan hiç bir zaman yılmayacağız.

YAŞASIN PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
YAŞASIN HALK GÜÇLERİNİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ!

Memurların Kurtuluşu

Baş.ta.sa.3'de

aracı olmak durumundadır. Memurların daha da yoksullaşmasında, baskı ve şiddete hedef olmasında faşist diktatörlüğün koltuk değnekleri olacaklardır.

FAŞİST DİKTATÖRLÜKLE VE REFORMİST HAYALLARLE MÜCADELE EDELİM

Bütün bunlardan sonra, devrimci memur ve öğretmenlerin görevi, faşist diktatörlüğe karşı ve onun bir unsuru olan MC' nin dar gelirli memurlar üzerinde arttıracağı ekonomik ve siyasi baskıya karşı mücadeleyi reformizme ve revizyonizme karşı mücadele ile birleştirmek olmalıdır. Bu doğrultudaki mücadeleyi Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin bir parçası olarak ele almak ve bu doğrultuda yükseltmek zorundayız. UDHD mücadelesi ile birleştirilmeyen, ona bağlı olarak verilmeyen mücadele memur kitlesini kurtuluşa götürmeyecektir. Çünkü memur kitlesinin sömürülmesi ve her türlü baskıdan kurtulması işbirlikçi büyük burjuvazinin, ve toprak ağalarının faşist devletinin yıkılmasıyla gerçekleşebilir. Bu da ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür. Bu nedenle de memurlar bütün günlük mücadelelerini bu hedefe yöneltmelidirler. Bu adım yeni dönemde de aynı nitelikte olmalıdır.

Ancak, memurların gerek kısa gerekse uzun vadeli çıkarlarını sağlamalarında bu gün kavranması gereken halka, GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA halkasıdır. Faşist diktatörlüğe karşı mücadelede SENDİKA memurların en etkili silahıdır. Bu silahı ele geçirmek memurların ilk hedefi olmalıdır. Ancak son iki yılın deneyi iyice açığa çıkarmıştır ki revizyonist ve reformistlerin önderliğinde, Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika mücadelesinin başarıya ulaşması mümkün değildir. Bu hak ancak devrimci memurların önderliğinde gerçekleşebilecektir. Bu da faşizme, sosyal faşizme ve reformizme karşı mücadelenin kaynaştırılmasıyla kitlelerin bu doğrultuda seferber edilmesiyle mümkündür.

Büyük bir olasılıkla MC döneminin yeniden başladığı ve krizin iyice derinleştiği bu günkü şartlarda memur mücadelesi, kendi içinde taşıdığı ve dış şartlarda da (Proletarya partisinin olmayışı revizyonizmin ve reformizmin hedef şaşırtması vs.) bütünleşen bütün zaaflarına rağmen yükselme eğilimi taşımaktadır. Bu yükselme kendi içinde revizyonizmin ve reformizmin iflasını da beraber getirecektir. Reformist ve revizyonist hayallerin yıkılacağı günler önümüzdedir. Ancak hiçbir zaman bu burjuva hayallerin yıkılması kendiliğinden gerçekleşmez. Bu ancak devrimci memurların, faşist diktatörlüğe ve onun bir unsuru olan MC'ye karşı mücadelede kitlelere yol göstererek önderliği ele geçirmesiyle, reformizme, revizyonizme ve faşizme karşı mücadeleyi bütün olarak ele almasıyla, diğer yandan da reformlar uğruna mücadeleyi devrim mücadelesine bağlı olarak yükseltmesiyle gerçekleşecektir. Bugün en geniş memur kitlesinin Ulusal Demokratik Halk Devrimine bağlı olarak ileri süreceği ve gerçekleştirmeye çalışacağı en temel talepleri şunlardır:

GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI
MEMURA SİYASET YASAĞININ KALDIRILMASI
CAN GÜVENLİĞİ
FAŞİST VE SOSYAL FAŞİST BASKI VE CİNAYETLERE SON VERİLMESİ
İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMASI
AÇIĞA ALINAN, SÜRÜLEN TÜM MEMURLARIN GÖREVE DÖNMESİ
MEMUR ÇOCUKLARININ TÜM SORUNLARININ ÇÖZÜMLENMESİ (KREŞ, BURS EĞİTİM)
MEYAK KESİNTİLERİNİN FAİZİ İLE GERİ VERİLMESİ

Buğday taban fiyatı

Baş.ta.sa.1'de

rününden gene kendini bile geçindiremiyecek bir gelir sağlayacak, bunun da yarısından çoğunu borca verecektir. Üretici her şart altında hergün biraz daha yoksullaşacak, bu korkunç hayat pahalılığı, enflasyon karşısında biraz daha sefalete sürüklenecektir. Emekçi halkın kanını emerek yaşayan işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının düzeni sürdükçe küçük üreticiler sefaletten, yoksulluktan, tefecilerin elinden kurtulamıyacaktır.

Fakat bu düzen içinde de ekonomik mücadeleler verilerek bazı kazançlar sağlanabilir ve kazanılmış haklar korunabilir. Bunun ihmal edilmesi halinde ise sömürü daha da azgınlaşır ve kitlelerin yaşam koşulları daha da çekilmez hale gelir. Üreticiler ekonomik haklarını korumak için mücadele etmelidirler. Bu günün koşullarında üreticilerin dağınık ve örgütsüz olmaları onların üzerindeki ekonomik sömürünün daha da sınırsız bir şekilde artmasına yolaçmaktadır.

Taban fiyatlarını kendi istedikleri gibi ve tamamen kendi çıkarlarına uygun olarak saptayanlar, kendi devletleri vasıtasıyla hakim sınıflar olmaktadır. Onların saptadıkları taban fiyatı geniş üretici yığınların çıkarlarının tümüyle çelişmektedir.

Taban fiyatların gerçek belirleyicileri üretici kitlelerdir.

Taban fiyatları hakim sınıflar tarafından değil üretici kitleler tarafından belirlenmelidir. Ancak bu yolla ekonomik sömürünün sınırsız artışı gemlenebilir ve kitlelerin yaşama koşullarının iyice kötüleşmesi süreci belli ölçülerde yavaşlatılabilir.

Üreticilerin ekonomik mücadelelerinde ki bir başka acil talepleri de kredilerin tüccarlara ve tefecilere verilmesi uygulamasının sona ermesidir. Krediler tüccarla tefecinin karına kar katmasının ve köylüleri daha da fazla sömürmelerinin aracı olmaktan çıkmalıdır. Krediler doğrudan doğruya küçük üreticelere verilmelidir.

Ecevit hükümetinin ve faşistlerin son tutumları geniş üretici yığınlarına kendi haklarını sadece kendi mücadeleleri ile koruyup kazanabileceklerini bir kere daha göstermiş bulunmaktadır.

Bu sömürü ve zulüm düzenini şiddete dayanan bir devrimle yıkıncaya kadar sömürücülerin karşısında ekonomik mücadeleler de vermek zorundayız.

Bunu hiç bir zaman unutmamalıyız

Faşist diktatörlükle uzlaşmada

Baş.ta.sa.1'de

seçimlerden önceki "Geliyoruz, geleceğiz, Halk İktidarını Kuracağız" demagojilerinin ardında yatan gerçek, faşist devlet aygıtını "mükemmelleştirmek" tir. CHP hakim sınıflara" Bugünkü devlet sizi halka karşı yeterince koruyamıyor. Biz sınıf mücadelesini yatıştıracağız. Devleti onararak sizin için daha iyi bir düzen koruyucusu olacağız, bize güvenin" diye yalvarmaktadır. Bu konuda "rejimi korumak için AP - CHP koalisyonu gerekir" diyecek kadar ileri gitmektedir.

CHP Faşistlerle elele halka vaadettiklerini gerçekleştireceğini iddia etmektedir. Böyle bir şey mümkün müdür? Faşistlerle elele vererek ancak faşist diktatörlüğün yarasına merhem, halkın başına bela olunur!

Faşist diktatörlüğün cankurtaran simidi olma sevdasında olan CHP, hakim sınıflara vaadini şöyle dile getiriyor: "Devlet teşkilatı çökmek üzeredir. (MC tipi) ikinci bir uygulamaya tahammülü yoktur.. Kısaca, devlet tekrar düzenli, yasal ve etkin biçimde işler duruma getirilmelidir." (Necdet Uğur)

CHP bugünkü politikasıyla faşist diye nitelediği MHP nin bile takdirini kazanmıştır. Türkeş "CHP'deki gelişmeleri olumlu bulduğunu" söyleyerek belli şartlarda CHP - MHP koalisyonunun bile düşünülebileceğini açıklamıştır.

İşte Ecevit'in CHP - AP koalisyonu teklifi böyle bir politikanın ürünüdür. CHP'nin gerici yüzü iyice ortaya çıkmış, bütün küçük burjuva hayaller iflas etmiştir.

Halkın Kurtuluşu seçimlerle

Baş.ta.sa.8'de

lışıyorlardı. "Nasıl olsa kazanamaz" yaygarasıyla halkı kandırmaya çalıştılar.

Bütün engellemelere, sandıktan bağımsıza çıkan oyları çeşitli bahanelerle iptal edip veya diğer partilere atılmış göstermelerine rağmen Alaca ve köylerinden 400 ün üzerinde oy çıktı. Fakat biz faşist diktatörlük altında yapılan seçimlerle emekçilerin yararına kazançlar elde edileceği hayallerine kapılmamıştık. Kapılmıyoruz da.

Bunlar barışçıl geçişi savunan sahte devrimcilerin (sosyal faşistlerin) yüzüne indirilen birer tokattır.

Çalışmalarımızın başarıları yanında, geçmişte deneyimizin olmaması nedeniyle hatalarımız da olmuştur. Fakat biz hatalarımızdan da dersler çıkararak bundan böyle daha aktif mücadele vermeye kararlıyız.

Biz Yurtsever devrimciler olarak, işçilerin, köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiyesi'nin kurulmasının; faşizme, sosyal-faşizme, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü sapmaya karşı, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı yolunda verilecek mücadeleyle mümkün olacağına inanıyoruz.

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
NE AMERİKA NE RUSYA!
YAŞASIN İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYESİ!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK! YAŞASIN İŞÇİ KÖYLÜ İKTİDARI!

ALACA'DAN
YURTSEVER DEVRİMCİLER

Kurtuluşumuz kendi kollarımızdadır

Bizler Çorum'un Alaca kazasına bağlı İmat, Çevreli, Hüyük, Keşlik, Karamahmut köylüleriyiz. Seçim döneminde çalışmalarımız, şu yönde olmuştur: Bugün seçime katılan hiçbir siyasi parti halkın çıkarını savunmuyor. Parlamento halk yararına çalışan bir kurum değildir. Sömürücü hakim sınıflar devletinin bir parçasıdır. Ne seçimler ne seçime katılan partiler, ne de parlamenter yollar bizi kurtaramiyacaktır.

Ama devrimciler olarak elimizi-kolumuzu bağlayıp secde edemezdik. Halkın politize olduğu seçim döneminde devrimin propagandasını yapmak ve parlamentodan bir "kürsü" olarak yararlanacak, bu kurumun gerçek niteliğini açıklayacak Proleter devrimci aday MEHMET ERSOY'un meclise gitmesini sağlayacaktık. Parlamentodan bir "araç olarak yararlanacaktık.

Mehmet Ersoy, önce CHP den aday adayı oldu. "Halkçılığı", "Halk iktidarını" dilinden düşürmeyen CHP'nin gerici yönetimi Mehmet Ersoy'un aday adaylığını "Veto" etti. Bu olay CHP'nin "Halkçılığı - nın" ve "Halk iktidarı" sözlerinin nasıl bir yalan olduğunu anlamamıza yaradı.

Bütün bunlar bizim gözümüzü iyice açtı. Özellikle de CHP'nin ne menem "Halk" partisi olduğunu iyice anlamamızı sağladı.

Daha sonra Bağımsız olarak aday olan MEHMET ERSOY'un seçilmesi için çalışmaya başladık.

Bizlerin çalışması, kitlelerle birleşmesi bütün burjuva partileri çılgına çevirdi. Kendi aralarındaki çekişmeleri bırakıp hepsi MEHMET ERSOY hakkında yalan ve iftira kampanyaları açtılar. CHP'liler "Ersoy AP'den para almış" yalanını kendisi bile inanmadığı halde utanmadan söylüyordu. DP "Bize oy vermiyorsanız bari CHP ye oy verin. Sakın M.Ersoy'a oy vermeyin." diyordu. Bir de dikkatimizi çeken birşey vardı; M.Ersoy aleyhinde konuşanların hepsi bölgenin sömürücü vurguncu takımıydı. Bu durum birçok yoksul köylünün gözündeki sis perdesini kaldırmaya yaradı.

Seçim günü sandık görevlileri halkı ipnotize edebilmek için ne gerekli ise onu yaptılar. Oy pusulalarını CHP üste gelecek şekilde katlayarak, "al şu kağıdı şurayı mühürle gel" Bazı köylerde de ERSOY'un oy pusulalarını seçmenin oy kullandığı yerden alarak sakladılar. Seçim bitiminde de kullanılmayan oyları diğer partilere vermek için girişimde bulundular. Birçok yerde halkın tepkisiy

De.sa.7.sü.4'de

HALKIN KURTULUŞU SEÇİMLERLE DEĞİL; DEVRİMLE OLACAKTIR

Seçim kampanyasındaki, çalışmalar her zaman yapılan çalışmalar gibi, halkı Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda seferber etmenin bir aracı olmuştur.

Burjuvazinin siyasi iktidarını belirleyen, sermayenin gücüdür. Bu güç ona özel baskı ve zorbalık mekanizması olan devleti kendi çıkarları doğrultusunda kullanabilmesini sağlar. Sömürücü sınıfların halkın üzerindeki baskı ve zor örgütü olan devletin, dayandığı temel ve esas kurumlar, militarizm ve bürokratizmdir.

Seçimler burjuvazinin politikasını yürütecek olan politikacıların tayin edilmesinden başka bir şey değildir.

Biz Yurtsever Devrimciler; faşist diktatörlük altındaki seçimlerin niçin yapıldığının bilincinde olup, proletaryayı ve emekçi halk kitlelerini Ulusal Demokratik Halk Devrimine hazırlamak için bugünkü şartlarda seçimlerden ve burjuva parlamentosundan yararlanılması gerektiği ilkesinden hareket ederek seçim çalışmalarına başladık. Fakat hiç bir şekilde seçimlerle emekçilerin yararına kazançlar elde edileceği hayallerine de kapılmadık.

Yoksul halk kitlesinin içinden çıkmış, hiç bir zaman içinden çıktığı halkına sırt çevirmemiş, halkın kurtuluşu için mücadeleyi ilke edinen Çorum bağımsız milletvekili adayı proleter devrimci Mehmet Ersoy'u bütün olanaklarımızla destekledik.

Çalışmalarımızda halka adayın niteliği yanında, öncelikle halkın kurtuluşunun devrimle olacağını; sömürücülere karşı mücadele bayrağını yükseltmemiz gerektiğini anlattık.

Ülkemizin Amerikan emperyalizminin hegomanyasında ve Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılması altında olduğunu, emperyalistlerle kurulmuş olan kölelik bağlarını kırmak için mücadele edilmesi gerektiğini, kölelik zincirlerinin kırılmasının, işbirlikçi büyük patronların ve toprak ağalarının işçiler köylüler üzerindeki sömürü ve zulüm zincirinin kırılmasıyla, olacağını bıkmadan, usanmadan anlattık. Bundan böylece anlatmaya devam edeceğiz.

Halktan bazıları bize, "bir kişinin ne yapacağını" sorduğunda, bizim cevabımız şu oldu: Bir Mehmet Ersoy meclise gitse, halkın kurtuluşunu parlamentodan sağlayamıyacağını, parlamenter yolla kurtuluşun mümkün olamayacağını, Kurtuluşun devrimle olacağını söyledik.

Bağımsız adayın parlamentoya giderse; halkın sorunlarını orada anlatacağını, parlamentoda dönen tolapları, oradaki söz de millet vekillerinin sömürücülere hizmet ettiğini halka anlatacağını belirttik.

Çalışmalarımızı hiçbir ayrım yapmadan bütün köylerde sürdürdük. Halk bizi büyük bir dikkatle dinliyor ve söylediklerimizi doğruluyordu. Fakat bu halkın gerici düşüncelerin etkisinden kurtulması demek değildi. Yine de seçimler halkla ilişkiler kurmada ileri adımlar oldu.

Hakim sınıfların partilerinin ve onlarla uzlaşan CHP'nin gerçek niteliğini ortaya serdik. Onların halkın partisi olmadığını, halkı aldattığını, halkın sorunlarına sahip çıkmaya çalışmalarının sahtekarlık olduğunu vurguladık.

Seçim propagandası süresince her zaman olduğu gibi faşistler, sosyal-faşistler ve CHP'nin gericileri karşımızda saflarını aldılar. Halktan yana olduğunu söyleyen orta yolcular "CHP bir şey yapamaz, fakat yine de onun desteklenmesi gerekir" diyerek, reformizmin kuyruğuna takılarak "Orta yol" siyasetlerini devam ettirmekten geri durmadılar.

Faşistler halk düşmanı siyasetlerini devam ettirdiler.

Sosyal-faşist ve her dönemde olduğu gibi seçim döneminde de vurgunları vuran, adaylardan aldıkları parayla ceplerini dolduran, CHP merkez yönetim kurulunda olan gerici Kasım Parlar'ın değnekcileri, (Çetinkayalar, Aktaşlar, Akkuşlar, Hayrettin - ler vb.) "Bağımsız aday CHP'yi bölüyor" yaygarası yayıp, bu sökmeyince devrimci arkadaşlara saldırmaya başladılar. Halk düşmanları işi daha da azıtarak "M.Ersoy AP'den yarım milyon para aldı" diye sahtekarca yalan yaydılar.

Aslında bu halk düşmanları her zaman olduğu gibi CHP'nin hükümet olduğu dönemlerde de; bir traktörü yoksul köylüye 150 bin liraya kadar satan, aracılık, tefecilik yapan, her türlü eşyayı stok yapıp yakalanan, yakalandığında paçayı kolayca kurtaran kişilerdi.

Biz yurtsever devrimcileri, halk düşmanlarının yaygaraları yıldırmadı, aksine daha aktif çalışma yapmaya yöneltti.

Sandık başında "bağımsızın propagandasını yapıyor" gerekçesiyle halk düşmanları devrimcilerin üzerine saldırdılar, geri püskürtülünce polisi, jandarmayı çağırdılar. Gericiler Bağımsıza oy verecekler diye halkın oylarını kendileri açıktan kullanıyorlardı. Proleter devrimci Mehmet Ersoy'a oy verdirtmemek için ellerinden geleni yapmaya ça-

De.sa.7.sü.8'de

Elmalı Dere devrimcileri:

"Her zulüm faşist diktatörlüğe karşı kinimizi bir kat daha artırıyor"

Mahallemiz Uşak'ın en yoksul ve tümünü işçi ve köylülerin oluşturduğu bir gecekondu mahallesidir. Faşist diktatörlüğe karşı yükselen devrimci hareket, Uşak'ta faşist diktatörlüğün köpekliğini yapan resmi ve sivil faşistleri korkutmaktadır. Mahallemizde son yıllarda baskılar iyice yoğunlaşmıştır. En somut olarak seçimlerden önce gazetemizin açmış olduğu seçimlerle proletaryanın devrimci bayrağını yükseltelim kampanyasına bağlı olarak mahallemize gelen faşist ve reformist partilerin yüzlerini teşhir etmek için giriştiğimiz çalışmalar faşist diktatörlüğün maşaları tarafından engellenmeye çalışıldı.

Faşist AP'nin geleceği gün devrimcileri sindirmek için mahallemizde faşist terör estirildi. Örgütsüzlüğümüzden ve siyasi seviyemiz düşük olduğundan bu terör belli oranda etkili oldu, yılgınlık gösterildi. Bunun hatalı olduğunu kavradıktan sonra düzen partilerinin propaganda konuşmalarına her ne pahasına olursa olsun katılma kararı aldık.

Reformist CHP geldiğinde yine terör estirilmek istendi. Ancak kararlı mücadelemiz sonucunda CHP nin propaganda yaptığı kahveye gidip onların gerçek yüzünü teşhir ettik, kurtuluşumuzun seçimle değil, Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile olacağını açıkladık Bundan yılan CHP'li reformistler, çareyi kaçmakta buldular. Bu olayın ardından bir kaç arkadaşımız işkenceye götürüldü.

Seçimlerden sonra faşist terör daha da arttı. Gazetemizin halka ulaşmasından korkan faşist beslemeler, gazetemizi satan bir bacımızı ve bir çok erkek arkadaşımızı işkenceye götürerek satışı engellemeye çalıştılar. Fakat bunda hiç bir başarı elde edemediler. Çünkü mahallemizde devrimciler gün geçtikçe halkımızla bütünleşmektedir.

Mahallemizde faşist diktatörlüğün uşaklığını yapan ve bir çok arkadaşımızın ismini polise veren bir kaç sivil faşisti sindirmek ve onların yüzlerini teşhir etmek için giriştiğimiz hareket karşısında azılı faşist komiser Mustafa, Polis M. Emin Keleş, Osman ve ismini bilmediğimiz diğer polisler bir çok arkadaşımızın evini bastılar ve yakaladıkları arkadaşlarımızı karakola götürerek işkence yaptılar. Bütün bu baskılar, işkenceler karşısında üzerimizde hiç bir yılgınlık gözükmediği gibi tam bunun tersi faşist diktatörlüğe karşı kinimiz bir kat daha arttı. Bu azılı faşistler şunu iyi bilmelidirler ki Elmalı halkının devrimci mücadelesini engelleyemiyeceklerdir. Halkımız, onlara gereken cevabı verecektir.

YAŞASIN ELMALIDERE HALKININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
FAŞİZME ÖLÜM, İŞKENCEYE SON!
NE ABD NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

UŞAK-ELMALIDERE PROLETER DEVRİMCİLERİ

ÖNEMLİ BİR AÇIKLAMA

1. GAZETEMİZİN BÜRO ADRESİ DEĞİŞMİŞTİR. YENİ ADRESİMİZ: ORDU CAD. SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI KAT 5 AKSARAY/İSTANBUL. ESKİ ADRESİMİZLE HİÇ BİR İLGİMİZ KALMAMIŞTIR.

2. TÜM MEKTUPLARIMIZI, POSTA HAVALELERİMİZİ VE TALEPLERİMİZİ ESKİDEN OLDUĞU GİBİ, YAZIŞMA ADRESİ OLAN: P.K. 1107 SİRKECİ - İSTANBUL, ADRESİNE YAZALIM

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ

Gazetemiz işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin gazetesidir. Biz Günaydın, Hürriyet, Cumhuriyet, Politika, Vatan vb., gazeteler gibi sayfa sayfa ilanlar, reklamlar yaparak binlerce lira ilan parası almıyoruz. Gazetemizin maddi ve manevi tek dayanağı geniş halk kitleleridir. Gazetemiz tavuğunu, sütünü, yumurtasını satan köylülerin, günlük yevmiyesini veren işçilerin yardım ve desteğiyle çıktı ve gene aynı yardımlarla yayın hayatına devam ediyor. Halkımız, engin fedakarlık ruhuyla bizim tek desteğimizdir.

İşçiler, köylüler, tüm emekçi halkımız bundan sonra da yaptığı yardımlarla bağışlarla gazetemizi yaşatacaklardır.

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na

Devrim kitlelerin eseridir. Gücünü kitlelerden almayan ve kitlelere dayanmayan bir hareket devrimi başarıya götüremez. Biz Mecidiyeköylü Halkın Kurtuluşu siyasetini savunan proleter devrimciler olarak, bu gerçekten hareketle, gazetemizin güçlenmesi için açtığınız bağış kampanyası sonucunda şimdilik 500 TL. gönderiyoruz.

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

MECİDİYEKÖYLÜ PROLETER DEVRİMCİLF

HALKIN KURTULUŞU

Devrimci ozan Şah Turna'nın gözünün tedavisi için açılan kampanyaya katılalım!

Derneğimiz tarafından düzenlenen 1 Mayıs Gecesinde devrimci ozan Şah Turna'nın gözlerinin tedavisi ile ilgili olarak başlatılan kampanya sürdürülmektedir.

Devrimci sanatın, halkın devrimci mücadelesi yolunda geliştirilmesi, bütün sanatçıların yurt sever bir temelde birliğini sağlamak amacında olan derneğimiz, bu amaçları doğrultusunda çeşitli çalışmalar yapmaktadır. Bugüne kadar, açık oturum, seminer, konferans, tüm halka açık sanatın çeşitli kollarıyla ilgili kurslar düzenlenmiş ve sanatçıların çeşitli sosyal, demokratik talepleri doğrultusunda çalışmalar yapılmıştır.

1 Mayıs gecesi başlattığımız kampanya sonucu toplanan 1460 TL. Akbank-Alsancak (ÇARŞI) İzmir şubesine 8627 no.lu hesaba yatırılmıştır.

Bütün halkımızı ve demokratik kuruluşları açmış olduğumuz bu kampanyaya katılmaya ve devrimci sanatçıların mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz.

YURTSEVER SANATÇILAR BİRLİĞİ
DERNEĞİ Y.K. BAŞKANI

HALKIN KURTULUŞU YAYINLARI

* "Doğu'da Referandum Üzerine" TÜRK ŞOVENİSTİ 'HALKIN SESİ' KÜRT MİLLETİNİN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI NASIL İNKAR EDİYOR. 5.--
* AYDINLIK DERGİSİNE CEVAP REVİZYONİZM YIKILARAK M-L ER GEÇ ZAFERE ULAŞACAKTIR 4.--

Denizli'den Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu taraftarlarının Halkın Sesi'ne cevabı

"İnce" hesap şampiyonasında kimler birinci olabilir?

Ülkemiz yoğun bir iktisadi, siyasi, sosyal çalkantı içinde, sınıf mücadelesi ve hayatın her alanında süren iki çizgi mücadelesi önemli ölçüde gelişiyor ve yaygınlaşıyor. Bu gelişme ve yaygınlaşma ülkemiz devrimci hareketinin kargaşalık ortamında cirit atan, bütün siyasi yoğunlukların gerçek yüzlerini daha bir net olarak çıkarıyor. Bu gelişme ve yaygınlaşma sürecinde giderek yüzü açığa çıkanlardan biri de Halkın Sesi oportünizmidir.

Proleter devrimciler tarafından sınıf mücadelesi sürecinde, bolşevik mikroskop altında sınıf yüzü açığa çıkartılan ihanet çizgisi Halkın Sesi ideolojik ve siyasi iflasından kaynaklanan küfürlerin, yalan ve iftiraların en daniskalarını kusuyor. İhanet çamurunun bataklığından, bir bataklık şövalyesi edasıyla proleter devrimcilere çamur atıyor.

Biz burada Halkın Sesi nin 112. sayısının 14'ncü sayfasındaki "Halk Üçlü Blokun Tutumunu Gözden Kaçırmıyor" adlı DENİZLİ' den yazılan yazıda proleter devrimcilere ve onların güneşi marksizm-leninizme atılan çamurları ve H.S. yazarlarının bu mektup üzerinde yaptıkları "ince" hesapların ve çamurların güneşi sıvamaya yetmeyeceğini göstereceğiz.

"Revizyonizm ile mücadelede uzlaşan, Denizli horozu gibi, proleter devrimcilerin başında ekşimeyi devrimcilik sanan sorumsuzlar." diyor. Halkın Sesi oportünistleri.

İlk olarak şunu belirtelim ki, proleter devrimci hareketin gelişiminin bugünkü aşamasında; burjuvaziye teslimiyet çizgisini, T"K"P'nin borozanı Bizim Radyonun misyonunu üstlenme çizgisini devrimci proletaryanın kızıl bayrağını reformcu burjuvaziye karşı ayaklar altına alma çizgisini, devrimin en temel meselesinde; milli burjuvazinin bile gerisinde çizgisini "proleter devrimcilik" diye yutturmaya kalkarsanız buna hiç bir dürüst devrimci inanmayacak ve size hainler diye haykıracak; "Mao'cu", "Pekin'ci" maskenizi düşürüp teşhir edecektir. Nasıl ki revizyonistlerin "Lenin'ci" yüzünü teşhir ettiği gibi..

Proleter devrimciler bugüne kadar bolşevik çizgiden sapanlara, ihanet edenlere karşı olmuşlar ve olmaya devam edeceklerdir. İsterseniz siz buna "Denizli horozluğu" vb. deyiniz.

"Revizyonistler onları eleştirirken onların isimlerini bile kullanmıyor. "Aydınlıkçılar ve uzantıları" diye tanımlıyor"muş.

Karşı devrimcilerin, revizyonistlerin demagojileriyle proleter devrimcilere saldırmaktan ne zaman vaz geçeceksiniz? Tarihin çöplüğüne atıldığınız zaman mı?

"Denizli mitinginde, 1 Mayıs işçi bayramında halka sorumluluk duymayan, üçlü blokun kırdığı potları proleter devrimciler göğüsle..."miş.

Denizli mitinginde kırılan "pot" nedir? Denizli mitinginde siz yok muydunuz? Siz katılmadınız mı? Şubat ayından beri bu "potu" açıklamakta niye geç kaldınız? Bütün bu yalanları söylerken yüzünüz kırılan "potu"; 1 Mayıs'ın ertesinde, faşistlerin ve sosyal faşistlerin devrimcilere yönelttiği yalan ve iftira kampanyasının gönüllü borazancılığını yaparak mı göğüslediniz?

"Denizli'nin tekke şefleri bizlere 'Pekin'ci diye 'sosyalist bloka' küfrediyorsunuz diye saldırıyorlar..." Böyle diyor Halkın Sesi.

Yukarıdaki sözlerdeki çok "ince" (aslında kütük gibi) "hataya" (*) bakınız H.S. yazarları; kendi adamlarının gönderdiği bir yazıyı tahrif ederek yüzlerinden düşen "F "Pekin'ci" maskesini proleter devrimcilere geri takdırmaya çalışıyor. H.S. yazarları şunu gayet iyi biliniz ki biz sizin "Pekin'ci" maskenizi düşürüp reformist yüzünüzü gösteriyoruz. "Pekin'ci" maskenizi takmak için uğraşmıyoruz.

söylemeyeceklerini ve bilakis böylesi bir suçlamaya proleter devrimcilerin hedef olduğunu k bile bile bu tür yalan ve iftira attığınızda; acımsamayla gülünüp geçileceğinizi bilmiyormusunuz? Halkın Sesi yazarları bu "ince" düşüncelerimizi, yalan ve iftiralarınızı, namuslu, demokrat, yurtsever ve devrimcilere karşı nasıl ispatlayabileceğinizi düşünmediniz mi?

"Örgütlenme doğru teorimiz etrafında, günlük gazete ve kurulacak yasal partinin öncülüğünde yapılacak..."mış (a.b.ç.)

Bu tür örgütlenme anlayışının bolşevik örgütlenme anlayışıyla uzaktan yakından ilişkisi olmadığını ve bu anlayışın buram buram menşevizm koktuğunu söylemeye gerek var mı?

Lenin'in bolşevik örgütlenme anlayışını kendi yayın evinizin çevrisinden bir kez olsun okuyunuz.

Halkın Sesi oportünistleri demek siz seçimlerde bu "yasal partiyi" kurmak için devrimci proletaryanın şanlı bayrağını ayaklar altına aldınız? Onu reformcu burjuvazi karşısında dürüp katladınız.

Herşeyi yapmakta, kendi ihanetinizi belgelemeye devam etmekte serbestsiniz. Ama namuslu, yurtsever, demokrat, devrimci ve iyi niyetli unsurları aldatmaya ve proleter devrimci hareketlere "çamur at izi kalır" misali çamur atmanıza ve bunları "proleter devrimcilik" adına yapmanızı izin verilmeyecektir.

Halkın mücadelesini kucaklamaya çalışan: devrimin üç silahını oluşturma görevini birlikte omuzlamaya çalışan ve her türden sapmalara karşı mücadele eden proleter devrimciler size de hak ettiğiniz yere; tarihin çöplüğüne göndereceklerdir.

(*) Denizli'den Halkın Sesi'ne yukarıda bahsi geçen yazıyı yazan arkadaş; yazının o şekilde olmadığını bir "hata" olduğu için öyle çıkmış olabileceğini söylemiştir. Ve bunun düzeltme şeklinde gazetelerinde çıkacağını bildirmiştir. Ancak henüz çıkmamıştır. Bu hatanın ne kadar "incesi" bir düşünüşle Halkın Sesi oporları tarafından yapıldığı açık ve seçik olarak yukarıda gösterilmiştir.

KAHROLSUN OPORTÜNİZM!
YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ!
YAŞASIN PROLETARYA PARTİSİNİN İNŞASI YOLUNDA İLERLEYEN PROLETER DEVRİMCİLER!

Vatan Gazetesi patronuna karşı protesto sesleri yükseliyor

Narlıca Halk Kültür Derneği:

Bizler Narlıca Mahallesi Devrimcileri olarak yurt sever yazar ve gazetesi Nihat BEHRAM'ın Vatan gazetesindeki işine son verilmesini ve ayrıca diğer yurt sever yazar ve işçilerin üzerindeki faşist ve sosyal faşist baskıları protesto ediyoruz.

NİHAT BEHRAM DERHAL İŞİNE BAŞLAMALI, YURTSEVER YAZAR VE İŞÇİLER ÜZERİNDEKİ BASKI SON BULMALIDIR.

NARLICA MAHALLESİ DEVRİMCİLERİ
130 İMZA
ADANA

Adana Kapalı Cezaevi:

Vatan Gazetesinin yurtsever devrimci yazar Nihat Behram'ın işine son verişini, ayrıca diğer yazar ve işçiler üzerindeki faşist ve sosyal-faşist baskıları protesto ediyoruz.

Nihat Behram işine alınıncaya ve diğer işçilerin hakları verilinceye kadar Vatan Gazetesini OKUMUYORUZ. NUMAN ESİN'i protesto ediyoruz.

ADANA KAPALI CEZAEVİNDEN
YURTSEVER DEVRİMCİ MAHKUMLAR
25 İMZA

Mersinli devrimciler:

Nihat Behram'ın Vatan Gazetesindeki işine son verilmesini, E. Galip Sandalcı'ya mecburi izin verilmesini ve diğer yazar ve işçiler üzerindeki faşist ve sosyal-faşist baskıları protesto ediyor, gazete patronu Numan Esin'in Türkiye'deki gelişen olayları halkımıza doğru bir şekilde aktarmak isteyen yurtsever yazarlara yaptığı baskıyı şiddetle kınıyor ve Vatan Gazetesini okumama kampanyasına katılıyoruz.

MERSİN'DEN 51 DEVRİMCİ

Alacalı devrimciler:

Vatan Gazetesinde çalışan devrimci yazar Nihat BEHRAM'ın işine son verilmesini protesto eder; Nihat Behram tekrar işinin başına dönünceye kadar Vatan Gazetesini almıyacağımızı tüm kamuoyuna duyururuz.

ALACA'DAN 114 İMZA

K.Maraşlı yoksul köylüler:

Yoksul köylüler olarak vatan Gazetesinde yurtsever demokrat yazarlara karşı sürdürülen faşistçe baskıyı ve görevden uzaklaştırmayı nefretle protesto ediyoruz. Nihat Behram işe alınıncaya ve gazetedeki baskılar sona verinceye kadar Vatan Gazetesini okumamaya ve okutturmamaya kararlıyız.

K.MARAŞ'TAN
YOKSUL KÖYLÜLER
222 İMZA